

ДАЯНА ХАМИЛТЪН ДИВА СТРАСТ

Превод от английски: Росица Елазар, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Не трябваше да се омъжва за него. Как можа да повярва, че нещата между тях ще потръгнат? Проклетата глупачка! Малките юмруци на Бет заудряха безсмислено по перваза на прозореца. Внезапно бликналите от очите ѝ сълзи размиха очертанията на прекрасната градина на Саут парк.

Нямаше време за сълзи, нямаше време да започва битка с шока, който ѝ бе причинил толкова болка. Нямаше време да приеме видяното и чутото.

„Всяко зло за добро“, каза си тя хладнокръвно, като мислеше за предстоящата официална вечеря, на която бяха поканени колеги на Чарлз Севидж хора, от които той можеше да има полза. Тя трябваше да се представи като идеална съпруга и домакиня и това може би щеше да ѝ помогне да превъзмогне болката.

Но когато срещна нямото страдание в зелените си очи, отразени в огледалото, Бет осъзна колко незначителна е тази утеха.

Как би могла да свикне с мисълта, че Зана Хол, жената, която бе обсебила цялата любов на Чарлз, е отново тук! Очевидно бе дошла по негова покана и, което беше много по-лошо, с нея бе и техния извънбрачен двегодишен син — плодът на една страстна и обречена връзка.

За момент почувства, че силната болка, която потискаше в себе си вече трети месец след спонтанния аборт, ще помете крехкото ѝ равновесие. Наложил си да я превъзмогне и я отхвърли, преди да е станала толкова непоносима, че да я направи безполезна и напълно излишна.

Тя стисна хубавите си устни, взе гребена и, като забеляза, че ръцете ѝ леко треперят, се намръщи. Прекара го през правата си тъмна коса, за да оправи елегантната си къса прическа.

Щеше да прави всичко, каквото трябва, и да се държи както обикновено, когато се забавляваха заедно с Чарлз, да се придържа стриктно към установената традиция. Така щеше да се чувства в

безопасност и можеше да преодолее предстоящото изпитание с непокътното достойнство.

Достойнството — или поне неговото външно проявление, бе единственото, което ѝ оставаше. Тя, разбира се, не притежаваше гордост и самоуважение, които да ѝ дават сили в трудни моменти. Никога не ги бе имала, поне що се отнасяше до Чарлз. Ако не беше така, в никакъв случай не би се съгласила да се омъжи за него.

Мисълта за унижителната истина я накара да стисне очи. После се насили да тръгне към кухнята. Искаше да провери дали госпожа Пени се справя с приготвянето на вечерята.

Гостите щяха да пристигнат всеки момент. Стаите бяха готови. Деловите разговори на мъжете щяха да продължат през по-голямата част на уикенда и през това време Бет трябваше да забавлява двете съпруги. Приятните обиколки из градините на Саут парк вършеха добра работа, особено през прекрасните юнски дни. Чай на терасата, безгрижно женско бърборене, може би разходка до селото, за да разгледат нормандската църква и живописните руини на абатството...

Ала нито за миг не биваше да издава и частичка от стаената в душата ѝ болка.

Бет влезе в огромната кухня и още от прага усети аромата на току-що нарязаните подправки. С изключение на онези съдбоносни месеци преди три години, госпожа Пени бе готвачка и икономка на Саут парк още от времето, когато родителите на Чарлз живееха тук. Като видя Бет, тя възкликна троснато:

— Като че ли си нямам предостатъчно работа! — Госпожа Пени се суетеше и вдигаше излишен шум със съдовете за риба, но присви изпитателно сините си очи и се вгледа в Бет. — Вие, разбира се, знаете, че онази госпожа се върна. Врълетя тук и нареди чаят да бъде сервиран в кабинета. С мляко. И сладкиши за малчугана, който е копие на баща си. Това се нарича пълно безочие!

Бет се обърна сковано и зарея поглед в изчистените и подредени зеленчуци, подредени върху дъската за рязане. Значи госпожа Пени бе доловила безпогрешно приликата между баща и син. Всъщност тя бе очевидна.

Бет се раздвижи, като се опитваше да се освободи от напрежението в шията и раменете си, и прикова очи върху различните домакински съдове. Нямаше смисъл да дава израз на нещастieto и

унижението си. Впи поглед в зеления фасул, тиквичките, пресните картофи и младия грах, набрани в зеленчуковата градина на Саут парк рано същата сутрин, ала интересът ѝ бе престорен. Всъщност тя не каза нищо, за да предотврати безпощадната тирада на госпожа Пени.

— Та, когато преди десет минути влязох, за да прибера приборите, онази жена все още беше там и имаше наглостта да ми заяви, че ще поостане. „Бих искала да пригответе стая за мен, госпожо Пени — каза тя заповеднически. И една за Хари, разбира се.“ Имаше предвид малчугана. Симпатично момче е той, пък и в крайна сметка няма никаква вина, нали? Аз ѝ рекох направо: „Страхувам се, че в момента съм твърде заета, госпожице Хол. Все още сте госпожица Хол, нали?“ Тя не отрече, нито пък каза, че се е омъжила за някой Том или Дик, или за бащата на Хари...

И, сякаш за да подчертае колко е заета, госпожа Пени отиде до умивалника и започна да мие една маруля. И като се опита да надвика шума от течащата вода, заяви с висок глас:

— Не мога да си представя какво смята да прави съпругът ви, след като я приема под своя покрив — нещо, което аз бих ѝ отказала. Тя ще ни създаде само проблеми.

Бет беше съвсем наясно защо Чарлз подслонява Зана в дома си, но точно сега не искаше да мисли за това. Ето защо отговори приглушено и вложи несъзнателно ирония в думите:

— Сигурна съм, че господин Севидж знае какво прави.

— Не казвайте пред мен „господин Севидж“, мила! — избухна невъздържано госпожа Пени. — За мен той винаги ще си остане Чарли, малкото десетгодишно момче, което заварих, когато дойдох да работя при родителите му!

Бет потръпна. Би искала да притежава увереността на госпожа Пени, нейното чувство, че е част от този дом. На времето, благословена от силата на любовта, със слепите надежди на младостта, самата тя притежаваше тази увереност. Бе имала достатъчно решителност, за да повярва, че ще накара милия Чарлз да я обикне истински. Бе сигурна, че ако му даде време, той щеше да забрави онази дива, необузdana, обречена всепоглъщаща го страст към Зана Хол.

„Каква глупачка съм“, каза си Бет. Насили се да се усмихне и каза колкото е възможно по-безгрижно:

— Ако нямате нужда от помощта ми, ще отида да посрещна гостите. Нямаме време, за да продължаваме обсъждането на случилото се. Ще отида да измъкна Чарлз от стаята му, за да се погрижи за напитките.

Само че тя не го направи. Разбира се, че не го направи! Бет се отправи към кабинета му. Предполагаше, че той е там, защото преди половин час, когато тя довършваше подреждането на масата за вечерята, бе чула шума от мотора на колата му. Напоследък Чарлз не си правеше труда да ѝ се обажда, когато се връща. Бяха се отдалечили неимоверно един от друг и се държаха с хладна вежливост помежду си — отдръпваха се както отливът от брега. Когато наближи стаята му, тя се насили да разтегне устните си в безлична усмивка.

Сега това ѝ беше станало навик, тъй като си бе обещала, че няма да му позволи да разбере колко много я наранява неговото физическо и психическо отдалечаване от нея. Ако той само доловеше страстната любов, която тя все още изпитваше към него, по-скоро би се смаял и отвратил, а нищо чудно и да избяга от скалистия и стръмен бряг на техния брак. Бет бе свикнала да изчаква, да се надява, да бъде всичко онова, от което той има нужда... Никога нещо повече. Не и сега.

Вратата на кабинета бе леко открехната. Тя тъкмо вдигна ръка, за да бутне вратата от гладко дърво, когато дрезгав, до болка познат ѝ глас, я спря. Никога нямаше да забрави прелъстителните нотки в гласа на Зана.

Зана безцеремонно бе напуснала Чарлз преди около три години. Остави го съкрушен да живее самотно в Саут парк — добра тема за одумките на съседите и затова сега нямаше право да се връща при него и в момента да казва:

— Трябваше да дойда отново при теб, скъпи. С твоята глупава женитба всичко е свършено. Край. Няма повече да се преструвам на нещастна. Не бих могла да бъда чак такава лицемерка. Все пак нашият син трябва да познава баща си. Не можеш да го отречеш. Като единствен родител на Хари до момента, аз му дадох цялата си любов, но той, естествено, има нужда и от баща.

Ръката на Бет бе бутнала вратата още малко и изражението на обърканост в дълбоките ѝ зелени очи се превърна в дълбока болка. Открилата се пред нея картина щеше да остане запечатана в съзнанието и завинаги. Зана, ефективна и прекрасна както винаги, със

златисточервеникави къдрици около зашеметяващите черти на лицето ѝ, и Чарлз, който се суетеше около нея с толкова меко изражение, каквото Бет не бе виждала на лицето му от месеци. И сигурно нямаше да види отново, освен в мъчителните си сънища...

И детето. Около двегодишно, то си играеше на пода, хванало с пухкавите си ръчички преспапие. Удряше временната си играчка по дебелия мъхест килим. Не обръщаше внимание на движенията над главата му. Не знаеше нищо за истинския си баща, поне засега. Нито за удивителната семейна прилика, за гарвановочерната мека като коприна коса, за дълбоките сиви очи с черни ресници, които с течение на годините щяха да станат огледално отражение на очите на мъжа, втренчени сега в него с копнеж.

Бет се отдръпна предпазливо назад и стигна навреме до банята, за да повърне обяда си. След това се насили да обмисли трезво и да посрещне смело шока и болката от ужасния факт, че Зана Хол се бе върнала заедно със сина, за когото Чарлз копнееше.

След приключването на бурната си връзка със Зана, Чарлз се беше оженил за Бет не за да отмъсти, а със студена пресметливост и бързина, които я бяха оставили без дъх. Той искаше жена и дете, което да го наследи. Всъщност желаше няколко деца. В отсъствието на госпожа Пени, Бет бе доказала, че е подходяща и способна да организира домакинството на Саут парк като по часовник. А това, че се справяше чудесно и като домакиня по време на деловите вечери, поемайки ролята, която Зана бе освободила със заминаването си, бе допълнително преимущество.

Предложението му за брак ѝ дойде като гръм от ясно небе. Тя прие със затворени очи, въпреки доброжелателните съвети на родителите си и Али, нейната най-добра приятелка и бизнес партньорка. Все пак бе запазила частица здрав разум и не му даде да разбере какви чувства изпитва към него. Мъж с неговата изтънченост, притежаващ уменията и амбицията, които поставиха семейния бизнес отново на крака, би я сметнал за глупачка, ако му признаеше, че го обича още от юношеските си години. Всъщност повечето от момичетата бяха влюбени в тъмнокосия привлекателен Чарлз Севидж от Саут парк. Другите момичета обаче надраснаха увлечението си по него, намериха си истински съпрузи приятели, а тя, Бет Гарнър, продължаваше да го обича и щеше да го обича винаги...

Пристигането на първите гости ѝ помогна да скрие мисълта за нещастieto дълбоко в съзнанието си. Сякаш по телепатия Чарлз се беше озовал там, до нея — непроницаем, прикрил вълнението от първата среща със сина си и неговата блестяща майка.

А дали тази среща беше първа, чудеше се Бет, докато той се усмихваше приветливо на една от съпругите. Усмивката на устните му ни най-малко не стопляше стоманения блясък на неговите сиви очи, а само и причиняваше болезнено присвиване в стомаха.

Трябваше да превъзмогне това сексуално привличане, което се опитваше да постигне от момента, в които осъзна, че физическият му интерес към брака им е угаснал.

Изведнъж Чарлз се намръщи, сивите му очи се втреничиха в нея и тя каза бързо и прекалено жизнерадостно:

— Нека да ти покажа стаята, Мавис! Сигурна съм, че Чарлз ще предложи аперитив на Доналд, а...

— Смятам, че и двамата имат нужда от нещо за пиене — прекъсна я Чарлз спокойно, после вдигна луксозните чанти и придружи гостите по стълбите, като подхвърли през рамо: — Останалите ще дойдат всеки момент. Би ли ги изчакала там, скъпа?

Да, разбира се, помисли си тъжно Бет, щом стройната му фигура изчезна от погледа ѝ. Той сигурно искаше да им съобщи новината за пристигането на най-важните гости — бившата му любовница и техният син. Все пак не би могъл да каже това пред всичките си колеги. Добре, това си беше негов проблем.

Бет изкачи стъпалата бавно, с единствената мисъл да остане в стаята си сама. Засега Чарлз не подозираше, че тя е разбрала за пристигането на Зана и Хари. И колкото и глупаво да звучеше, Бет имаше усещането, че докато не ѝ го съобщи самият той, не е необходимо да застава лице в лице с факта — твърде ужасен, за да го приеме.

Тя се стараеше да прогони мисълта за това как Чарлз бе съобщил на Зана, че зле замислената му женитба с малката Бет Гарнър се е провалила безвъзвратно. Всичко беше свършило. Това бе краят. Дочутото от нея бе пределно ясно.

Дали беше молил бившата си любовница да се върне при него? Дали ѝ бе признал, че не може да я забрави? Все нежелани въпроси, които я измъчваха. Те задълбочаваха болката ѝ и на път от стаята за

гости към нейната собствена спалня в съзнанието ѝ се блъскаха неприятни догадки.

Как ли е реагирала Зана? Така или иначе, тя щеше да разреши проблема без усилия. Може би съжаляваше за пропиляното време толкова, колкото и той. Гордостта ѝ я бе държала на разстояние, докато бе станало твърде късно. Зана бе разбрала, че е бременна едва след като Чарлз вече се бе оженил за временната си икономка и бе успяла да се оттегли от сцената окончателно и без особени усилия...

ВТОРА ГЛАВА

Глезено дете на заможни родители, за Зана и детето ѝ щяха да се погрижат добре. Тя вероятно беше прекарала последните две години и половина в тяхната къща в Южна Франция, където родителите ѝ живяха през първите години след пенсионирането им.

И сега се бе появила отново, приготвила отмъщение, защото Чарлз не би могъл да знае за съществуването на Хари, освен ако не я беше потърсил, за да я осведоми, че бракът му се е провалил. Нямаше сила на света, която да го задържи далеч от сина му, щом той узнаеше за съществуването му. Нямаше такава сила, която да му попречи да се събере с единствената жена, която бе обичал...

Бет трепереше и, когато стигна стаята си, съвсем по детски сви ръце в юмруци и ги притисна до устата си. Захапа побелелите кокалчета на пръстите си с надеждата, че физическата болка ще приглуши мъчителните ѝ душевни терзания. Трябваше, просто трябваше да намери начин да овладее надигащата се буря поне до неделя следобед, когато гостите щяха да си тръгнат.

В този миг чу Чарлз да отбеляза студено зад гърба ѝ:

— Помолих те да останеш долу!

Той не бе пристъпвал прага на тази стая от времето на спонтанния ѝ аборт преди три месеца. Беше останал неумолимо жесток в господарската спалня, която някога споделяха, и нахлуването му тук сега, при тези обстоятелства, бе нарушаване на личното ѝ пространство. Единственият начин да предотврати неизбежния психически срив бе да държи главата си високо изправена, да запази достойнството си, да се пребори както огъня с огън. Тя само потръпна и с огромно усилие на волята и непроницаема маска на лицето си каза:

— Сигурна съм, че ще се справиш чудесно с посрещането на гостите и настаняването им. Гласът ѝ звучеше несигурно и нервно. — Време е да си взема душ и да се преоблека. Чак сега си наложи да вдигне глава и да го погледне в очите. Сковано изправена и с пресъхнала уста едва изговори думите: — Щом трябва да изглеждам

добре, да поднасям напитки, да забавлявам гостите ти и да помогна на госпожа Пени с последните приготовления за вечерята — а ти знаеш, че тя никога не може да направи майонезата както трябва — нямам време да чакам закъснели гости. И двамата не искаме да нарушаваме навичките си и по този начин да провалим уикенда, нали?

Това беше най-дългата реч, която бе произнасяла в негово присъствие от дълго време насам и прозвуча като предупреждение, ако то изобщо го интересуваше.

Бет щеше да рухне в момента, в който Чарлз поискаше развод, за да се ожени за Зана — единствената жена, която бе способен страстно да обича — и да признае сина си. Но Бет не би позволила това да се случи, докато гостите не си тръгнат.

За момент ѝ се стори, че съзира в непроницаемите му очи искрица ярост, но след миг тя угасна. Дали пък ѝ се бе сторило? Студеният му и пряк поглед се прикова в нея. Общуването с него ѝ причиняваше болка. Тя се вгледа жадно в красивата извивка на устните му, пое дълбоко дъх и му обърна гръб, за да намери спасение в разнообразието на гардероба си. Преструваше се, че се чуди какво да облече...

Най-добрият начин да се отърве от присъствието му беше да започне да се съблича, помисли тя цинично. Чарлз не я бе поглеждал, не я бе докосвал от месеци. Бет не можеше да си обясни защо и досега. Почти небрежно събу обувките си и вдигна ръце, за да съблече леката памучна блуза, но отчаяният ѝ план пропадна, тъй като Чарлз промълви:

— Зана Хол е тук.

Бет замръзна на място, а сърцето ѝ заби лудо. Сега щеше да ѝ каже нещо, което Бет нямаше сили да понесе в момента. Чарлз произнесе с равен и добре контролиран глас:

— Заедно със сина си Хари, който е на две години. Двамата ще останат тук няколко дни.

— Така ли? — не бе в състояние да накара гласа си да звучи заинтригувано. Единственият начин да се справи със ситуацията бе да се преструва на безразлична. Беше благодарна на Чарлз, че никога не я излъга, че я обича. Не бе произнесъл думите, които тя жадуваше да чуе, думите, които биха отприщили силата на нейните чувства.

— Няма ли да попиташ защо?

По гласа му долови, че той се приближава към нея. Тя потръпна и процеди:

— Не!

Невиждаща нищо, Бет измъкна първата попаднала ѝ под ръка дреха. Продължаваше да стои обърната с гръб към него, защото нямаше да може да понесе погледа му, когато изрече думите: „Бих желал да получа развод“. И тогава тя за първи път долови в думите му напрежение.

— Поради някакви необясними причини госпожа Пени отказва да приготви стая за Зана и малкия Хари.

Беше свикнала да разпознава всеки нюанс на гласа му и усети топлите тонове, когато произнесе името на сина си. Синът, за който бе копнял. Синът, с който Бет не може да го дари. Сега той щеше да я помоли да настани любовницата и сина му. Направо не бе за вярване!

— Чудя се дали би имала нещо против...

— Вече ти казах, че нямам време — парира тя с умение, което бе усвоила от времето когато разбра, че той я мрази. — Явно ти си ги поканил. Значи би следвало ти да се погрижиш за тях. Сложи ги да спят, където искаш. Не ме интересува. Това е твоя работа.

С неестествено бърза, почти кукленска походка, тя прекоси стаята на път към вратата на банята, като все още притискаше роклята към гърдите си. Гласът ѝ бе прозвучал студено и сухо. Не знаеше как е постигнала това умение при натрупалата се в нея крещяща болка и биещото ѝ до пръсване сърце.

Бет затръшна вратата на банята, залости я и прилепи гръб към гладкото дърво. Чарлз никога не би я последвал, разбира се. Беше загубил всякакъв интерес към нея след злополучния ѝ аборт. Напоследък двамата се държаха един към друг като непознати.

Само тази вечер той наруши обичайната дистанция, която се бе увеличавала непрекъснато след онази злополучна нощ преди три месеца...

— Добре ли си?

Тази рядка проява на съчувствие бе последното нещо, което Бет очакваше да чуе. Но после, докато се разминаваше с него, с ръце стиснали подноса с кафе, тя помисли, че Чарлз просто я съжалява.

— Добре съм. А не трябва ли? — предизвика го и в следващия миг съжали.

Вечерята бе изпитание, което Бет би предпочела да забрави. Да забрави пулсиращата красота на Зана и пъргавия ѝ ум, които я правеха център на вниманието. Само Господ би могъл да знае какво си мислеха семейство Кларк. Доналд Кларк бе счетоводител във фирмата на Чарлз от години и бе свидетел на бурната му любовна връзка със Зана. Тогава тя бе домакинята на подобни вечери. Доналд и Мавис сигурно умираха от желание да останат насаме в стаята си, за да обсъдят скандалното завръщане на Зана.

Най-вероятно те не бяха забравили безумната привързаност на Чарлз към тази жена, неговото разбито сърце и предизвикателното му усамотяване след раздялата с нея.

— Реших, че пак имаш главоболие — каза Чарлз, а зад гласно изразената загриженост прозираше заплашително напрежение. — Изглеждаш твърде бледа. — Поее таблата от ръцете ѝ и я изчака да мине през кухненската врата пред него.

Бет едва промълви:

— Благодаря ти. — Имаше предвид неговите думи, че тя не изглежда добре, а не помощта му.

И наистина след злополуката на пътя, която я лиши от майчинство, Бет страдаше от мигрена. Беше ли необходимо да ѝ напомня очевидното, а именно че пред искрящата красота на Зана законната му съпруга изглежда като анемична полска мишка?

— Ако искаш да се оттеглиш, ще поднеса твоите извинения на гостите — предложи той, докато прекосяваха огромния салон.

Бет го изгледа подозрително и присви зелените си очи. Но вместо очаквания сарказъм и желание да се отърве от нея, прочете в погледа му само загриженост и симпатия.

Тя отвърна пълните си със сълзи очи. Знаеше, че е загубила любимия мъж отдавна, безвъзвратно и завинаги. Бе се опитала да приеме този факт и да подхранва някаква надежда, но присъствието на Зана и сина ѝ слагаше край на всичко.

Чарлз стоеше твърде близо до нея. Стегнатите мускули, широките рамене и тесния му ханш караха сърцето ѝ да се свива болезнено.

Бет се опита да потисне стенанието си, но Чарлз остави таблата, хвана лицето ѝ между дланите си и изпълнен със съчувствие, каза:

— Извинявай, Бет. Последното нещо, което бих искал, е да ти причиня болка.

В този момент тя му вярваше. Страстта му към Зана беше пословична и още бе жива, дори пряко волята му. Не би могъл да ѝ се противопостави, а съществуването на детето предрешаваше всичко.

То отнемаше и възможността на Бет да се бори. Тя се овладя с нечовешко усилие, като потисна инстинктивното си желание да положи глава на рамото му и да ридае за любовта, която бе загубила, без никога да я притежава. Ако Чарлз знаеше за нейните терзания, би изпитвал по-дълбоко състрадание към нея. А точно това Бет не би могла да понесе.

Отдръпна бързо глава, сякаш докосването би я отвратило, вместо да ѝ донесе желаната утеха. Обърна се, без да го поглежда, и каза:

— Поднеси моите извинения на гостите. Ще отида да си легна.

Бет обаче изобщо не спа. Дори не опита. Вглеждаше се смело в развалините на брака си, а любовта и омразата към Чарлз се редуваха в сърцето ѝ.

* * *

Любовта ѝ към него започна като увлечение. Тя бе на петнадесет години и копнееше по привлекателния Чарлз Севидж, както и повечето нейни връстнички. Завършил наскоро Оксфорд с отличие, той караше бързи коли и водеше всяка седмица различно момиче в дома си. По това време майка му вече беше покойница, а баща му постепенно губеше представа за реалността. По-малкият му брат Джеймс тогава също живееше в Саут парк. Той не искаше да има нищо общо с кризата в семейния бизнес и остави Чарлз да се оправя както може.

Като съзерцаваше пурпурния блясък на залязващото слънце през прозореца, Бет се чудеше какво ли бе станало с Джеймс. Последното, което бе чула за него от Чарлз, беше новината за смъртта на съпругата му Лиза някъде в чужбина. Може би Бет трябваше да се заинтересува, да му пише, да изрази съболезнованията си. Но никога не бе срещала Лиза. Преди две години двамата с Джеймс дори не бяха дошли на сватбата ѝ. Чарлз не обичаше да се говори за по-малкия му брат и Бет

подозираше, че са се сдърпали за нещо. Въпреки това може би трябваше да поддържа контакт със семейството на девера си...

Чудеше се защо ли мисли за него. Сега, когато си припомняше миналото, влюбването си в неотразимия Чарлз Севидж, причината би могла да бъде само една...

Беше се случило преди около пет години. Тя и нейната най-добра приятелка Алисън току-що бяха започнали собствен бизнес, но въпреки заетостта си, намериха време да отидат на майския празник на хмела. Както винаги, братята Севидж също се появиха. По това време връстничките на Бет вече бяха преодолели възторга си от наследниците на Саут парк.

Но не и Бет. Ученическото ѝ увлечение твърде обезпокоително се бе превърнало в любов. Не се беше доверила на никого, дори на Алисън. Това беше нейна тайна, която пазеше дълбоко закътано в сърцето си. Само Джеймс изглежда се досещаше.

Тогава Бет за първи път видя Зана. Тя профуча през залата, танцувайки в прегръдката на Чарлз. Изглеждаше като екзотична орхидея сред поле от обикновени маргарити. По-късно, по време на един танц с Джеймс, той ѝ каза:

— Ти никога няма да имаш този шанс. Необичайните жени винаги са привличали моя брат. А този път в мрежата му се хвана несравнимата Зана Хол, така че ти, мило малко врабче, не си прави илюзии...

Думите на Джеймс я смразиха. Пък и Чарлз гледаше най-новото си завоевание очевидно заслепен. В този момент Бет се зачуди дали Джеймс не се възмуцава от лесните успехи на брат си и дали тъкмо това не е причината за отчуждението между братята.

Във всеки случай малко след това Джеймс се беше оженил. По онова време той работеше в чужбина и доколкото Бет знаеше, никога не беше водил Лиза в Саут парк. Дали се беше изненадал, когато брат му се ожени за невзрачната Бет Гарнър? Но със сигурност знаеше, че Джеймс изобщо не би се учудил на пропадналия им брак. Думите му през онази далечна майска вечер се бяха оказали пророчески...

* * *

Бет се събуди потисната. Беше заспала върху перваза на прозореца. Понечи да се раздвижи и се спъна. Тръгна пипнешком, намери ключа на лампата и прогони тъмнината. Ако само можеше да прогони мрака в сърцето си! Гледаше своето самотно легло и знаеше, че няма да може да заспи, докато нещата са толкова объркани.

Въпреки загубените ѝ от преживения шок инстинкти, тя чувстваше, че няма да успее да прекара нощта и остатъка от този безкраен уикенд, без да говори с Чарлз. Трябваше да събере смелост и да отиде в стаята, от която беше изхвърлена след болестта ѝ. Трябваше.

Чарлз я заведе в господарската спалня когато тя за първи път прекрачи прага на Саут парк като негова съпруга. Там тя преживя нощи на екстаз и плаха надежда, че някой ден, рано или късно, той ще я обикне така, както го обичаше тя. Там трябваше да бъдат заченати техните деца...

Когато се върна от болницата, Бет откри, че вещите ѝ бяха преместени в стаята, която обитаваше сега.

Чарлз беше обяснил, че би било най-добре да спят отделно, докато тя напълно се възстанови.

Не че не беше мил с нея. Бе деликатен, добър и признателен съпруг. Дори след онзи нещастен случай, когато заедно с детето им изчезна и привързаността му към нея, той продължаваше да се държи учтиво и с уважение. Но какво, за Бога, го накара да повика Зана и техния син тук?

Все пак Чарлз не беше жесток. Беше самоуверен, безпощаден в работата си, загадъчен, понякога невъздържан, но никога не проявяваше умишлена жестокост.

Вкопчена в тази мисъл, Бет пристегна колана на копринената си роба и излезе от стаята. Красивата ѝ уста се сви в мрачна решителност. Нямахше намерение да стои безучастна и да наблюдава отстрани как нейният живот и брак се разпадат, без да се опита да направи каквото и да било!

След инцидента и аборта Чарлз можеше да се върне при жената, която вече беше властвала в неговия живот, ала той бе избрал да остане с Бет, макар че никога не я беше обичал. И това беше нейната плаха надежда.

Стигна до коридора, който водеше към апартамента на Чарлз. Изведнъж спря, прозряла истината. Всички стаи бяха заети от гостите

и Зана би могла да бъде само в неговото легло! Бет не би могла да понесе гледката на сплетените им тела върху огромното легло...

Останала без сили, трепереща, потърси опора в стената. Сърцето ѝ биеше лудо. Но тя реши да продължи, защото бе длъжна да разбере какво става. Когато видя мъждукащата светлина, процеждаща се през откренатата врата на детската стая, сърцето ѝ се сви от болка.

Чарлз и Зана бяха настанили Хари — тяхното дете в стаята, която тя с такава любов бе подредила за своето бебе. Ала Бет не знаеше какво още я очаква. Подтиквана от нещо, което не можеше да назове, тя тихо се приближи до полуотворената врата. И през пролуката ги видя. Спящото дете и родителите му, които го гледаха. Чарлз с разрошена тъмна коса, с хавлия, откриваща неговите стегнати мускули и ръката му, обгърнала голите рамена на Зана, казваше тихо:

— Не се тревожи. Нещата ще се оправят. Всеки би приел такава прекрасно дете в семейството си. Аз също...

ТРЕТА ГЛАВА

— Е, какво се е случило? — попита Алисън.

Бет се отдръпна от прозореца, който гледаше към опустялата в неделния следобед търговска улица, и отговори с равен глас:

— Вече ти казах. Нищо. Връщам се на работа. Много омъжени жени работят. — Това беше нейната версия и тя се придържаше стриктно към нея. Не можеше да се довери на никого, дори и на Али.

— Щом казваш — обади се момичето, което беше седнало на дивана и стана. — Ще приготвя нещо за пиене и след това бихме могли да погледнем каталога. Чай или кафе?

Бет се стресна, тъй като в момента мислеше за това как ще живее без Чарлз.

— Чай, ако обичаш.

Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. Засега се справяше добре. Бе започнала битката за изгубеното самоуважение и това я караше да се гордее със себе си, изпълваше я с надежда.

Тъй като гостите си тръгнаха по-рано следобед, тя реши да отиде с колата до Али. Не беше шофирала горе-долу от катастрофата, макар че тогава не караше тя, а Чарлз. През онзи ужасен ден иззад острия завой в насрещното платно изскочи един пиян младеж. Никой не би могъл да избегне катастрофата. Единствено бързата реакция на Чарлз бе предотвратила фаталния изход. Той се бе отървал само с няколко драскотини и леки натъртвания, а Бет бе получила мозъчно сътресение, имаше няколко счупени ребра и бе направила опасен за живота й спонтанен аборт...

Така че днешното решение да излезе с колата бе следващата й стъпка по пътя към нейното възстановяване. Първата бе, когато след като изпратиха и последните гости, Чарлз се обърна към нея и каза тихо, но твърдо:

— Ела в кабинета ми, Бет. Зана и аз искаме да ти кажем нещо.

Той бе с гръб към нея и слънцето хвърляше отблясъци по гарвановочерната му коса, така че дори и да имаше някакъв израз в

сивите му очи, тя не би могла да го види.

Този път твърдо бе решила да се противопостави, за да запази личното си равновесие и затова отвърна спокойно:

— Съжалявам. Имам ангажимент. Това, което имаш да ми казваш, трябва да почака.

Да почака, докато тя подреди мислите и направи план за следващите няколко седмици от живота си. По дяволите! Знаеше твърде добре какво щяха да ѝ съобщят Зана и Чарлз и искаше да ги изпревари.

Във всяка игра има победители и победени, но точно в този случай тя бе решила да не се предава.

Без да обръща внимание на гневната извивка, изкривила устните му, Бет забързано се отдалечи по покритата с чакъл алея, която водеше към гаража. Някъде в къщата се чуваше звучен детски смях и тя положи огромни усилия, за да не се хвърли в обятията на Чарлз и да не започне да го моли да не я напуска.

Усещаше впитите сиви очи в гърба си и се насили да върви спокойно с изправена глава. Напрегнала всичките си мускули и нерви, отвори вратата на ягуара, който Чарлз ѝ бе подарил малко след сватбата им. След катастрофата тя не беше имала смелост да го кара...

— Искаш да ми кажеш, че търсиш начин да възстановим партньорството си в бизнеса? — прекъсна мислите ѝ Али, която тъкмо се връщаше с две чаши чай.

Бет поклати глава усмихната, взе едната чаша и се отпусна на дивана.

— Не точно...

Агенцията, която бяха основали заедно, се намираще само на десетина минути път от Саут парк. Да работи наблизко означаваше от време на време да среща Чарлз, Зана и техния син. А и родителите ѝ все още живееха в селото, въпреки че баща ѝ се бе оттеглил от медицинската практика преди около година. Щяха да поискат тя да ги посещава редовно, а за да го направи, всеки път щеше да минава покрай внушителната порта на имението Саут парк.

— Всъщност не бих си позволила да срещам господаря на имението и в същото време да карам съпругата му да чисти подове, да организира вечери в частни домове, да придружава изкукуруигали бабички на танцови забави и разни подобни глупости — каза Али

иронично, премествайки един дебел каталог с кожена подвързия. — Ти не си достатъчно квалифицирана, за да те ангажирам като медицинска сестра, а не мога да открия...

— Място за секретарка? Това, за което съм подготвена? — вмъкна Бет с надеждата, че гласът ѝ не звучи твърде отчаяно.

Налагаше се да работи, за да се издържа сама и да бъде независима. Ангажиментът трябваше да е с плаващо работно време, а точно такова предлагаше агенцията. Това щеше да ѝ помогне да се установи и да ѝ даде възможност да си търси постоянна работа, която да я отдалечи максимално оттук.

— Съжалявам — сбърчи нос Али. — Миналата седмица имаше много възможности, но сега — нищо. Само едно вакантно място, но то е неподходящо.

— Жалко. — Бет отпи от горещия чай, за да скрие дълбокото си разочарование.

Да се намери веднага подходяща работа бе много трудно, почти невъзможно. Сега единственият изход бе да си търси постоянно място.

Тя можеше да вземе колата, тъй като ѝ беше подарък. По принцип бе решила да не докосва щедрата сума, внесена на нейно име от Чарлз. А да наеме жилище по джоба си, докато намери работа, бе истински проблем.

Знаеше, че Али има усет към нюансите в гласа на хората и реши да се покаже заинтригувана!

— Та каква е тази работа, която е толкова неподходяща за мен? — промълви небрежно и се опита да запази самообладание, когато чуе отговора на приятелката си.

Али захапа безжалостно третата си шоколадова бисквита и без да бърза, каза с пълна уста:

— Става дума за Франция. Един английски писател, който от години живее в Булон в купената и ремонтирана от него стара ферма във вътрешността на страната, си търси секретарка. Неговата избягала с някакъв германец, когото срещнала в Ле Тук. Писателят търси някой, който да поеме временно поста, докато намери подходяща заместничка — задължително над шестдесетте, за да не се изкушава.

Али потупа страницата на каталога замислено.

— Бети Мейхю — сигурно си я спомняш — проявява много голям интерес. Но ако той все още смята, че не може да я изчака,

докато тя приключи ангажимента си с Комтех, можеш да поемеш работата ти. Евентуално.

Бети Мейхю бе една от първите секретарки, която бяха наели преди доста години.

— Бети винаги е успявала да получи онова, което иска — напомни Бет и неволно възкликна. — Кучка! — После добави троснато, без да обръща внимание на втренчения в нея поглед: — Жалко би било да загубиш някой нов клиент. Тръгвам си. Но не мисли, че съм изгубила уменията си. От време на време вършех същата работа за Чарлз. Така че съм поддържала форма, повярвай ми.

— Разбира се, че ти вярвам. Но дали Чарлз ще приеме безропотно жена му да отсъства толкова дълго време? Не си мисли, че може да си позволи да купи хеликоптер, за да те прибира в пет всяка вечер — каза Али намръщено. — Проблемът с моя клиент е и в това, че вдъхновението го спохожда обикновено нощем и той често вдига секретарката си в малките часове на нощта, за да ѝ диктува.

Бет поклати глава и без да поглежда Али, отвърна:

— Няма проблеми. Чарлз е принуден да прекарва доста време извън къщи. Той не би имал нищо против, ако ме няма за няколко седмици.

Това беше чиста истина. И той, и Зана щяха да бъдат безкрайно щастливи, ако Бет не им се мяркаше пред очите. И двамата не биха искали да им прави сцени, след като веднъж и обяснят какво става. А тя щеше да изиграе достойно оттегляне. Това бе единственото, което ѝ оставаше.

Бет се изправи спокойно и небрежно, както само тя умееше. Нека Али си мисли каквото иска. Някой ден щеше да сподели с нея истината. Но не сега. Нямаше сили да понесе състрадателното ѝ „нали ти казвах“... Благодарна бе, че родителите ѝ бяха далеч, на околосветското пътешествие, което бяха планирали отдавна.

— Обади ми се утре, след като уредиш всичко — помоли тя.

— Мога да направя и повече каза Али сериозно, — ако ми обещаеш, че Чарлз Севидж, този дивак от Саут парк, няма да дойде да ме набие, задето съм изпратила съпругата му в чужбина.

— Това е последното нещо, което би направил — промълви Бет с пресилена усмивка, защото знаеше колко далеч от истината е приятелката ѝ.

Чарлз по-скоро би изпращал на Али шампанско и цветя месеци наред, защото му е помогнала да се отърве от нежеланата съпруга, която той не обичаше.

— Щом си сигурна! — възкликна Али и посегна към телефона. Пет минути по-късно, след оживения разговор, който тя проведе, остави слушалката и съобщи: — Той каза, че изпитва огромно облекчение. За последните няколко дни се била натрупала работа за петима. Така че трябва да отидеш колкото е възможно по-скоро. — Надраска на едно листче нещо и го подаде на Бет: — Ето ти адреса и телефонния му номер. Ако се изгубиш, му се обади, за да ти се притече на помощ. Също и ако искаш да се срещнете в Булон. Със самолет ли ще пътуваш или с ферибот?

— С кола и после с ферибота. — Бет пхна листчето в чантичката си и се запъти към вратата.

Щом щеше да става напълно независима, можеше да започне работа незабавно.

Когато приближи с ягуара портите на Саут парк, устните ѝ бяха стиснати решително.

Чарлз не бе скрил истинските причини, поради които пожела да се ожени за нея. Той искаше да има наследник и семейство, което да се възползва от богатството и положението му.

Това, че след аборта ѝ се бе отдръпнал от нея и физически, и емоционално, не би трябвало да я изненадва. По-скоро би следвало да се изненада от собствената си глупост, че се съгласи да се омъжи за него. Но тогава бе твърде млада и наивна и си беше въобразила, че е възможно да го накара да я обикне.

Наистина не бе предполагала, че някой ден Зана ще се върне и ще доведе неговия син със себе си. Ако притежаваше способността да вижда бъдещето, Бет би избягала на километри от Саут парк и не би обвързала живота си с Чарлз. Тя можеше да се бори със спомена за Зана, но не и с присъствието ѝ.

Осъзнала тази истина, Бет се почувства изпълнена със сили. С високо вдигната глава прекоси салона и изкачи стълбите. Къщата изглеждаше празна и притихнала. Вероятно Хари спеше следобедния си сън, а Чарлз и Зана не си губеха времето в празни приказки.

Бет се опита да си внуши, че това не я засяга, но все пак изпитваше непоносима болка. Трябваше да се престори, че напуска

Саут парк по свое собствено желание.

Влезе в стаята си и започна да събира багажа почти механично, насилвайки се да остане спокойна, защото дадеше ли за миг воля на чувствата си, щеше да рухне.

Чак след като се пригответе напълно, щеше да намери Чарлз и да издекламира пригответените думи. След това щеше да си тръгне.

Но както най-често се случва, нещата не се развиха така, както ги бе планирала. Чарлз бе влязъл в стаята, без да го усети и така я стресна, че тя подскочи и се обърна към него пламнала цялата.

— Имаш ли най-сетне няколко свободни минути, за да изслушаш Зана и мен? — каза той със суров глас.

Бет замръзна. Като забеляза как потъмняха очите му при вида на отворения ѝ куфар, тя пренебрегна сарказма в думите му и побърза да отговори:

— Нямам особено желание да чуя каквото и да било от теб или от Зана. А и то сигурно не е важно.

Обърна му гръб, защото се страхуваше, че той ще прочете по израза на лицето и колко е нещастна.

Трябваше да се отдалечи от него, преди той да успее да я изхвърли от живота си. Само по този начин би запазила гордост и би възвърнала самочувствието си. Не би си позволила да лази и да хленчи. Не и пред него!

Долови как Чарлз поема въздух, миг преди да усети тежките му ръце върху раменете си. Обърна я с лице към себе си.

— Каква муха, по дяволите, е влязла в главата ти? — изграчи той.

Да, тя би могла да му отговори, но не искаше да го предизвиква, изричайки на глас това, което ставаше между него и Зана. За нищо на света!

— Моля те, пусни ме!

Горещите му силни ръце изгаряха кожата ѝ през тънката материя на блузата ѝ заплашваха да отнемат цялото ѝ самообладание. Усети как хватката му се затяга и изрече бързо:

— Престани да ме стискаш и ще ти кажа.

Почти истеричната студенина в тона ѝ го накара да отпусне ръце.

Преди силата на волята ѝ да се е пречупила, Бет каза:

— Сигурно не е необходимо да ти обяснявам, че през последните няколко месеца бракът ни постепенно се разпадаше. Смятам, че е най-добре да се разделим. Незабавно.

Обърна му гръб и опита да се движи естествено и сигурно из стаята. Взе купчина бельо от гардероба и го постави в куфара. Прилошаваше ѝ от забързания ритъм на сърцето ѝ и бе доволна, че той не можеше да го долови.

— Това ли искаш? — Стори ѝ се, че в гласа му сякаш прозвуча болка, но беше сигурна, че само така ѝ се е сторило.

Мекотата в тона му по-скоро се дължеше на някаква кавалерска загриженост, а не на любов към нея.

Бет кимна. Не можеше да изрече и дума. Това бе тяхното сбогуване. Точно в този момент се разделяше с мъжа, когото бе обичала винаги. Прощаваше се с бъдещето, което можеха да имат при други обстоятелства. Преглътна заседналата в гърлото ѝ буца, наведе се и бързо затвори куфара. Падналите къдрици скриваха лицето ѝ.

— Точно това искам. Намерих си работа. Няма причини да се тревожиш. Предлагам да се чуем след месец-два, за да уредим формалностите.

През това време цялата околност щеше да узнае, че Бет си е отишла, а Зана е заела своето място, мястото, което ѝ принадлежеше. Надяваше се, че дотогава, без да е превъзмогнала болката си, вече щеше да е създала свой собствен живот далеч от Чарлз. Натрупалата се дълбоко в нея горчивина я накара да добави:

— И не затръшвай вратата като излизаш от стаята, защото това може да събуди Хари.

* * *

— Вече можем да приключим — каза Уилям Темпълтън и прокара ръка през светлокестенявата си коса. Изваяните черти на лицето му се бяха отпуснали от умората. — Благодаря ти, Бет. Изпълнен съм с удовлетворение от добре свършената работа.

Лъчезарна усмивка преобрази суровото изражение на лицето му и Бет отвърна със същото. Той си беше такъв. Караше я да му прощава,

задето я бе събудил в четири сутринта, тъй като главата му гъмжеше от идеи за новата книга.

— Искаш ли кафе? — попита Бет и затвори бележника си.

Уилям поклати глава.

— Ще се мушна в леглото за час-два. Предлагам и ти да направиш същото. А ако не се събудиш до обяд, ще приготвя нещо за хапване и ще те вдигна. Става ли?

Тя кимна разсеяно. Физическата умора и задоволството от постигнатото го отпуснаха и той изглеждаше по-възрастен от своите четиридесет години. Докато Уилям се измъкваше от претрупания с книги кабинет, изразът в зелените очи на Бет се смекчи.

За десетте дни, които бе прекарала в старата ферма, Бет бе започнала да харесва и уважава писателя. Въпреки огромния търговски успех на книгите му, той не се бе главозамаял. Работеше упорито, бе прям, плащаше ѝ добре, дори много добре. Винаги настояваше секретарката му да си почива повече, предвид странния му маниер на работа.

Но макар че през последните пет часа бе работила с максимално натоварване, тя нямаше желание да си ляга. И без това нямаше да успее да заспи. Само щеше да лежи с отворени очи — жертва на мислите, от които отчаяно се опитваше да се предпази.

Десет дни бяха прекалено кратък срок, за да се възстанови напълно от преживяната травма. Реши да вземе душ и влезе в огромната баня със сводест таван. Надяваше се да превъзмогне загубата на Чарлз и с течение на времето да свикне и да продължи живота си спокойно и без напрежение.

Облече широка морско зелена пола и тъмносиня блуза без ръкави. Направи си кафе в кухнята. Все пак идването във Франция бе най-добрият изход от положението.

За нещастие Уилям я товареше с толкова работа, че не ѝ оставаше много време за притеснения. Когато пристигна, той я посрещна като ангел спасител, а щедрите му хвалби за добре свършената работа върху ръкописа му повдигаха самочувствието ѝ.

Мариет Вуазен, възрастната францужойка, която от време на време се грижеше за домакинството, щеше да пристигне всеки момент. Въпреки че говореше английски зле, тя бе ужасно любопитна и при

всяка възможност обсипваше новопристигналата секретарка с лични въпроси...

Бет изми набързо чашата си и бързо се измъкна навън.

Обновената селска къща се гушеше в листака сред набразденото от пътеки поле между Булон и Льо Уест. Когато Бет най-после бе успяла да я открие, от пръв поглед разбра, че това е идеалното убежище.

От кого се опитваше да избяга обаче? Намръщи се и ритна един камък. Когато никой не те търси, няма нужда да се криеш. Чарлз само можеше да ѝ бъде благодарен, че тя доброволно бе изчезнала от неговия живот.

Бет се намръщи и тръсна глава, за да прогони мислите за Чарлз. Опита да се отпусне. Беше стенографирала в продължение на пет дълги часа и имаше нужда от почивка. Облените в слънце алеи бяха идеалното място за това. След като мина един остър завой, пред очите ѝ се разкри прекрасна гледка. В тази, сякаш приказно омагьосана околност, това се случваше често.

Пред погледа ѝ се появи каменен мост, извил се грациозно над красив поток. Гледката бе толкова великолепна, че спираше дъха.

В този момент шум от мотор на кола наруши спокойствието на идилията. Бет се облегна на парапета, за да направи място за приближаващия автомобил. Колата спря точно зад нея и тя се обърна, защото предположи, че някой турист иска да я попита за пътя. Учтивата полуусмивка на лицето ѝ замръзна, сърцето ѝ подскочи, спря, после лудо заби. Надничайки през отворения прозорец, Чарлз нареди:

— Качвай се!

Бет не бе в състояние да помръдне. Не разбираше какво търси той тук, как я е открил, защо изобщо си бе направил труда. Отвори уста, но не успя да изрече и дума. Представи си, че сигурно изглежда като риба на сухо и мисълта я накара да се изчерви. Докато излизаше от колата, за да се приближи до нея, той измърмори ядосано:

— Не ме гледай с този празен поглед, скъпа. Мисля, че сме се срещали и преди. — Чарлз стисна зъби и впи студен поглед в нея. — Аз съм твоят съпруг. Спомняш ли си? Този, когото обеща да обичаш, да уважаваш и да му се подчиняваш. Така че влизай в колата!

Бе пхнал ръце в джобовете на черните си джинси. Изглеждаше така, сякаш би я удушил с огромно удоволствие. Тя се насили да

изрече едно „не“, но видя как той присви устни и пребледня...

— Колата ми е препречила пътя ти и няма да мръдна нито сантиметър без теб.

С тези думи я предупреждаваше, че е поел нещата в свои ръце, че е твърдо решен тя да седне до него, Бет все още не бе се съвзела от шока на неочакваната им среща. Когато мина покрай нея, тя успя да каже:

— Тук съм по работа и вече закъснявам. — Беше лъжа, разбира се, но той може би се хвана, защото ѝ отвърна с по-мек глас:

— Ако ми показваш пътя, ще те откарам до там.

Вече нямаше как да избегне създалата се ситуация. Можеше да откаже твърдо, но той сигурно щеше да я отвлече. Никога не го беше виждала толкова ядосан.

Цялата потрепери при вида на суровото изражение на лицето му. Тя послушно седна в колата и го упъти към къщата с прегракнал глас. Чудеше се дали Чарлз осъзнава на какво изпитание я подлага. Тъкмо бе направила първите стъпки по каменистия път на самостоятелния си живот и бе започнала да свиква с мисълта за проваления си брак, когато появата на Чарлз я връщаше там, откъдето бе започнала. За да наруши напрегнатата тишина, Бет попита:

— Как разбра, че съм тук?

— Али ми каза.

Да, разбира се! Али беше единствената, която знаеше къде се намира приятелката ѝ. А Чарлз бе попитал тъкмо Али, защото още от ученическите години тя бе най-добрата приятелка на Бет.

— Защо си направи труда? — попита Бет с усилие и поклати глава в недоумение.

Той ѝ хвърли бърз поглед, който наруши душевното ѝ равновесие, и каза мрачно:

— Нима си помислила дори и за миг, че ще те оставя да си отидеш просто така?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бет се отпусна безпомощно на седалката и затвори очи. Как не предвиди, че Чарлз не би я оставил да си замине без обяснение? Никога не би позволил тя да поеме инициативата.

Той искаше винаги да държи юздите. Непременно трябваше да е наясно къде се намира съпругата му и какво точно прави. Пък и за него сигурно бе от съществено значение по-бързо да получи развод, нали?

— Тук изглежда доста уютно — вметна саркастично той, когато колата спря пред къщата, обвита в бръшлян.

— Да, нали? Тук се чувствам като у дома си.

Дом... Самата дума я преряза като нож. Нейният дом бе там, където бе Чарлз. Мисълта, че бе изгубила истинския си дом, напълни очите ѝ със сълзи. Тя преглътна и без да обръща внимание на ядосано свитите му устни, каза:

— Можеш да влезеш. Сигурно не си изминал целия този път, за да се насладиш на гледката, а имаш да ми казваш нещо.

Бет излезе от колата и избърза напред, пожелавайки си да запази поне привидно спокойствие. Не искаше да чуе, че той иска развод, за да се ожени за Зана и да признае сина си. Беше се опитала да избяга, но явно не достатъчно бързо и не достатъчно далеч. Той бе успял да я намери.

Сега се налагаше да го изслуша и да опита да скрие истинските си чувства, Ако Чарлз знаеше колко страстно го обича, би я съжалил. А тя не би могла да понесе това унижение. За тях двамата щеше да бъде далеч по-добре той да продължи да мисли, че бракът им не е бил по любов, че решението да се разделят е нейно.

В големия, облицован с камъни, салон цареше тишина. Застанал на вратата, Чарлз изрече с леден глас:

— Значи само двамата сте тук, нали? Ти и известният писател. Страхотна идилия!

— Щом казваш — отговори Бет неестествено бързо.

Нямаше намерение да го разубеждава. Да си мисли каквото иска! Така щеше да се чувства защитена. Нямаше да му каже, че като своята предшественичка спи в пристроения павилион, че разполага с отделна всекидневна и баня, че идва в големия дом само когато я повикат по работа и за да се нахрани. Защо да го убеждава, че той е единственият мъж в живота ѝ?

— Заповядай в дневната. — Равният тон прикриваше забързаните удари на сърцето ѝ. — Уилям още спи и предполагам, че при създалите се обстоятелства не би имал нищо против да те поканя тук.

Тя се упъти към вратата, но Чарлз стисна като в менгеме китката ѝ и излая сърдито:

— Сигурно е имал тежка нощ!

— Нощта беше тежка и за двама ни.

Да бъде толкова близо до него, да усеща напрегнатите му мускули под тесните джинси и тениската бе истинско мъчение!

За да се защити по някакъв начин, тя се стегна и смело срещна погледа му. Мисълта, че той може би изпитва ревност, я накара да ликува. Но триумфът ѝ бе краткотраен. Все още бе негова съпруга, негова собственост. Беше се оженил за нея, бе първият мъж в живота ѝ и три месеца бе носила неговото дете в утробата си.

По-късно Чарлз не се бе доближавал до нея и не я бе любил именно защото знаеше, че тя не би могла да забременее отново. И въпреки това той смяташе, че я притежава. Мъжката му гордост би била наранена само при мисълта, че тя спи с друг мъж.

Мъката напираше в гърлото ѝ. Бет опита да се отскубне, но той я стисна по-здраво и каза с плътен глас:

— Бет, не разбираш ли, че трябва да поговорим?

За миг почти повярва, че той наистина е загрижен, че все още има нещо останало от техния брак и че от руините би могло да се построи нещо.

Тя бавно вдигна глава и го погледна през дългите си черни мигли. Усети как ръката му издайнически трепна и в този момент чу Уилям, който се появи на площадката на горния етаж:

— Наред ли е всичко, Бет? — Гласът му звучеше заплашително. Все пак едва ли бе обичайно да вижда някакъв непознат тип да се държи грубо със секретарката му.

Така че моментната им близост бе изчезнала. Сигурно ѝ се бе сторило, че вижда нещо като ревност в погледа на съпруга си, защото той отговори вместо нея с явна досада:

— Всичко е наред, Темпълтън. Минавах отгук и реших да се отбия и да навестя съпругата си.

— Да, разбира се — каза Уилям внимателно и започна да слиза по стълбите.

Бет въздъхна. При пристигането си тук бе обяснила, че със съпруга ѝ са разделени. Провалените бракове не бяха нещо необичайно.

А и Бет се чувстваше все още твърде уязвима, за да му обясни подробно отношенията си с Чарлз. Дано само Темпълтън не сметнеше, че всяка сутрин ще вижда разгневения съпруг в своя дом! Всичко и без това бе твърде объркано. Ако Бет искаше да запази работата си, нещата трябваше да се изяснят.

— Бет, би ли помолила Мариет да поднесе кафе в кабинета? Ще се присъедините ли към нас, господин Севидж?

Уилям явно скоро бе излязъл от банята и бе облечен с леки летни панталони и снежнобяла риза. Беше се стегнал и подмладил след съня.

— Да, благодаря — кимна Чарлз въздържано.

Бет се измъкна от стаята. Дланите ѝ се бяха влажни от напрежение. Двамата мъже се държаха като врагове. Дебнеха се, готови да се бият до смърт за своите права. Тя не можеше да разбере това. Да, наистина все още бе съпруга на Чарлз, но нали той се опитваше да се отърве от нея?

И макар че появата му беше нарушила ежедневния ритъм на къщата, Уилям би трябвала да е наясно, че това нямаше да се повтори. Бет трябваше да го убеди, защото имаше нужда от тази работа, след като веднъж вече бе доказала, че е способна да я изпълнява.

Мариет не беше в кухнята и Бет направи кафето сама, доволна, че има време да събере мислите си. Да види Чарлз толкова скоро бе истинско изпитание.

Трябваше да приеме предложението му за развод хладнокръвно.

Все пак не можеше да проточи приготвянето на кафето безкрайно. Не бе успяла да възвърне самообладанието си след неочакваната поява на Чарлз, а трябваше да поднесе кафето.

Атмосферата в кабинета, затрупан с книги от пода до тавана, не допринасяше с нищо за възстановяване на душевното ѝ равновесие.

Уилям седеше зад бюрото, а очите му мятаха мълнии. Чарлз се разхождаше нервно из стаята като тигър в клетка, който опитва да се освободи.

— Колко време смяташ да останеш тук? — попита Уилям рязко.

Чарлз, който внимателно следеше с присвити очи движенията на Бет, докато тя наливаше кафе, любезно отговори:

— Толкова, колкото е необходимо. — Стоманеносивите му очи потъмняха от напрежение в мига, в който тя му подаде чашата. — Опитваш се да играеш ролята на незаменима жена за още един мъж, така ли? — попита той.

Макар лицето ѝ да пламна от обидата, тялото се напрегна. Това беше явен намек за временната ѝ работа като икономка и компаньонка в Саут Парк шест месеца, преди той да ѝ направи смайващото си предложение за брак.

Бет помнеше ясно, като че бе вчера, сутринта, когато Чарлз влезе в агенция Хелплайн. Тогава бе обяснил, че госпожа Пени е паднала и си е счупила крака и нямало да може се върне на работа няколко месеца. Освен това, всички знаеха, че съвсем наскоро Зана го беше напуснала, оставяйки го самотен и нещастен.

Тогава сърцето ѝ се сви от жал за него, защото тя знаеше какво е несподелена обич. Но поне Чарлз бе изживял един кратък, но интензивен период на щастие с жената, в която — както смятаха всички — бе лудо влюбен. „Трябва ми съвършена жена, жена чудо — беше признал той. Суровите му черти се бяха разтеглили в усмивка. — Трябва ми някой, който да работи като икономка, понякога като секретарка, а по време на деловите уикенди, когато се налага да забавлява моите бизнес партньори, и като компаньонка. Само временно, докато госпожа Пени се върне на работа. Дотогава все ще измисля как да се справя с останалите задължения.“

До този момент Бет нямаше ни най-малка представа какво я бе накарало да приеме предложението. Бог ѝ бе свидетел, че тя и Али бяха достатъчно заети с ангажиментите си в бързо разрастващата се агенция. Освен това нейната тайна любов към Чарлз Севидж, безнадеждната любов, която не намаляваше, само щеше да се разпали още повече, ако прекарваше толкова много време с него.

Чарлз, естествено, нямаше подобни угризения. Той видимо се почувства облекчен и дори суровостта на погледа му — а всички бяха забелязали колко по-суров е той, откакто Зана Хол го напусна — премина във видимо удовлетворение, когато каза:

— Би било чудесно. И понеже живееш в селото, ще можеш да се прибиращ вкъщи всяка вечер. През по-голямата част от седмицата ще работя в града, а ти ще имаш достатъчно време да организираш програмата за уикенда, когато реша да поканя гости. Освен това ще помагаш в домакинската работа, така че няма да ти бъде трудно да поемеш изцяло задълженията на госпожа Пени.

Но се случи така, че той прекарваше много по-малко време далеч от къщи и, както бе предположила, глупавата ѝ несподелена любов към него се разпалваше все повече...

Уилям веднага разбра, че нещо я тормози. В мига, в който тя почувства, че е овладяла треперенето на ръцете си, за да поднесе кафето, без да го разлее, работодателят ѝ съчувствено я погледна право в очите.

После се обърна към Чарлз, който мълчеше.

— Къде сте отседнали?

— В Булон.

Той спомена името на един от най-престижните хотели с отсечен тон и остави чашата с недопитото си кафе на подноса.

— Всъщност не съм дошъл тук, за да си разменяме любезности. Искам да поговоря с Бет. Насаеме.

Промъкна се до вратата, сякаш едва понасяше да стои в затворено пространство и, преди по-възрастния мъж да отвори уста, за да отговори, Чарлз отсече:

— Много добре знам, че тя е твоя секретарка, Темпълтън, но преди всичко е моя съпруга!

В последвалата напрегната тишина Бет чуваше бесните удари на сърцето си. Едва се сдържаше да не изкрещи. Чувстваше се така, сякаш бе кокалът, за който се борят две ръмжащи кучета. С нерешителен глас Уилям попита:

— Бет, сигурна ли си, че искаш това?

Тя мълчаливо кимна. В настроението, в което бе изпаднал, Чарлз щеше да постигне всичко, което искаше, без значение как. Докато се намираще тук, той неизбежно щеше да засегне неприятната тема за

тяхното бъдеще. Щом си изяснеше отношенията с Чарлз, Бет щеше да обясни всичко на Уилям и да го увери, че няма да го забърква в съпружеска кавга.

А веднъж получил развод, Чарлз едва ли би се занимавал с нея, едва ли би губил ценното си време, за да я търси и причинява неприятности на работното ѝ място.

Той стоеше до вратата, смръщил гневно вежди и със свито сърце Бет пристъпи към него. Да чуе със собствените си уши молбата му за развод щеше да бъде най-тежкото изпитание през живота ѝ.

„Ще го преживея някак“ — помисли Бет, вдигна високо глава и излезе от стаята, без да поглежда към мъжа си. Тя се отправи към една обляна в слънчева светлина каменна пейка, тъй като по треперенето на краката си чувстваше, че трябва да седне някъде, за да го изслуша.

— Ела насам!

При тази груба заповед Бет се обърна рязко и видя, че Чарлз държи вратата на колата отворена.

— Не се дръж с мен като с куче! — ядосано извика тя. По-добре да изпитва гняв, отколкото да се чувства нещастна и унижена! — Няма да ти козирувам като войник при всяка заповед!

— Вече го забелязах. Въпреки това, качвай се!

— Каквото и да имаш да ми казваш, можеш да го сториш тук! — опита да отстои позициите си тя. — Наоколо няма никой, така че сме насаме.

— Нямам намерение да стоя на територията на Темпълтън — отвърна той мрачно. — Ще дойдеш ли: с добро или трябва да приложаш сила?

Бет стисна устни, за да спре треперенето им. В погледа му се четеше решителност и предупреждение. По-добре да се качи в колата сама. Ако той я докоснеше дори за миг, тялото ѝ щеше да я издаде, щеше да разкрие, че все още го желае, че има нужда от него, че го обича...

Бет не разбираше защо Чарлз изпитва такава неприязън към безобидния Уилям. По-скоро трябваше да му стисне ръката, задето я бе приел на работа и ѝ бе осигурил препитание и подслон...

Подскочи стреснато, когато Чарлз затръшна вратата Бет го бе виждала ядосан и преди. От разговори със съпругите на неговите колеги и подчинени знаеше, че винаги се държи почтено и е готов да

изслуша мнение, различно от неговото. Но щом някой не оправдаеше очакванията му, беше способен да изпадне и в необузdana ярост.

Все пак никога досега гневът му не се бе насочвал пряко към нея и сега тя се чувстваше нищожна и уязвима. Беше изплашена и имаше чувството, че не познава мъжа до себе си. Бет се насили да гледа право напред, да прикрива чувствата си, докато Чарлз насочваше колата по пътя с опасно висока скорост. За нищо на света не би го попитала къде отиват. Гласът сигурно щеше да ѝ изневери.

Той мълчеше. Беше погълнат изцяло от шофирането. Бет не се изненада, тъй като от времето на катастрофата двамата не можеха да общуват естествено. Преди това все намираха какво да си кажат, разговаряха за какво ли не... Тъкмо тези мигове бяха укрепили доверието и любовта ѝ към него...

Най-сетне Чарлз спря до някаква пътека. Гумите изсвистяха и разпръснаха камъчета. Бет излезе от колата, затвори вратата и с облекчение се облегна на нея.

Напрежението, породено от яростното му мълчание, бе станало непоносимо. Тя вдиша дълбоко прохладния въздух с мирис на гора и попи с opakото на ръката си дребните капчици пот, избили над горната ѝ устна.

Чарлз бе мрачен и мълчалив и когато тръгна към нея, леките му стъпки я накараха да потрепери. Изражението му се бе променило. Сякаш съсредоточеното шофиране бе охладило кипящия му гняв. Бет сведе поглед и притвори смутено очи, като забеляза топлината в очите му.

Какво бе това? Състрадание? Жал? Каквото и да беше, то не ѝ трябваше!

Чарлз винаги се бе отнасял към нея мило и с уважение. Дори и след като бе загубила тяхното дете. Той сигурно изпитваше угризение, че трябва да ѝ разкрие защо Зана се бе върнала след толкова време. Едва ли желаше да ѝ причини болка. Но той нямаше избор, защото Зана бе истинската и единствена любов в живота му.

Точно затова всички, които наистина обичаха Бет — и родителите ѝ, и Али — я бяха предупреждавали да не приема този прибързан брак. Може би трябваше да ги послуша. Не беше съвсем сигурна в себе си, бе убедена, че ще успее да спечели любовта му и да

го накара да забрави Зана. Надеждата ѝ се подхранваше и от мисълта, че ще му дари дете.

— Ела, ще се поразходим. — Топлотата в гласа му навярно се дължеше на съжаление.

Но тя не искаше съжалението, а любовта, която ѝ бе отказал.

— Ела — повтори той и ѝ подаде ръка.

Бет я пренебрегна нарочно, отдръпна се и забърза по пътеката. Той я последва и я настигна. Гневът отново го бе завладял. Чарлз решително пое по една малка обрасла с мъх пътека и Бет тръгна след него.

Тъкмо си мислеше, че е обречена да върви по петите му из това пусто място до края на дните си, когато той подхвърли през рамо:

— Когато ме напусна, трябваше да ми кажеш, че докосването ми ти е противно. Така щях да знам, че няма смисъл да те търся!

— И защо ме потърси все пак? — реагира тя спонтанно.

Задушаваше се при мисълта, че фаталният сблъсък наближава. Не биваше да му разкрива колко силно копнееше да я докосне с любов. Той не биваше да знае, че през последните три месеца тя често бе плакала, преди да заспи, усещайки болезнената липса на физическото му присъствие. Затова продължи на глас с достойнство:

— Мислех, че ще си твърде зает с настаняването на Зана и малкия Хари в Саут парк.

Бяха стигнали до поляна, над която короните на дърветата се сплитаха във величествен свод. Процеждащите се слънчеви лъчи се промъкваха на снопчета и озаряваха меката трева. Той спря, обърна се към нея и каза с каменно лице:

— Разбирам, че изпитваш ревност, но този факт не бива да трови живота ти. Убеден съм, че за теб ще има много други мъже.

Бет едва се въздържа да не му удари шамар и да не даде воля на възмущението и яростта си. Но като си спомни увереността му, че бракът им не е по взаимна любов, разбра колко естествено беше той да реагира по този начин.

Бе настъпил моментът да си изяснят всичко. Тя се стегна, за да посрещне с чест изпитанието и се зачуди дали сред тишината се долавят паническите удари на сърцето ѝ.

Като се мъчеше да изглежда спокойна, Бет промълви:

— Зная защо Зана се върна заедно с Хари. Чух ви, когато си говорехте в деня, в който тя пристигна.

Най-сетне го каза! Вече не бе необходимо той да й съобщава новината.

Чарлз пое дълбоко дъх, после издиша бавно и раменете му се отпуснаха под тънката материя на тениската.

— Най-сетне си разбрала. — Прекрасните му очи потъмняха от някакви чувства, които тя не можеше да определи.

В този миг осъзна, че е навлязла в опасна територия. Сега той сигурно си спомняше целия онзи следобед, всичко, което си бяха казали със Зана...

Съвсем не на място Бет се зачуди защо ли Зана го беше напуснала преди години. Нали всички знаеха колко дълбоко и страстно се обичаха двамата?

Забеляза, че Чарлз я наблюдава втренчено.

Трябваше да се измъкне по някакъв начин от опасната ситуация и да го накара да повярва на една лъжа — че Бет го напуска по собствено желание, а не защото Зана се бе върнала при него и той иска развод...

Единственият начин да спаси гордостта си, бе да се оттегли първа. А и какво друго й оставаше?

— Да, разбрах. — Едва промълви тя, като с огромно усилие на волята се сдържаше да не протегне ръце към него. Въпреки горещия ден душата й бе вледенена. — Всъщност това не е толкова важно. Чутото от мен няма нищо общо с причините, поради които те напуснах.

— И какви са причините? — Приблужи се към нея и Бет не можеше да отговори, защото сърцето й биеше лудо и й се виеше свят.

Изведнъж разбра, че не е в състояние да го лъже и да прикрива чувствата си към него. Как би могла да отрече любовта си? Любов, с която от петнадесетгодишната си възраст растеше, укрепваше и съзряваше?

— Какви са причините, Бет? — настоя той и присви очи, съзрял болката, изписана на лицето й.

Тя отвърна почти беззвучно:

— Предполагам, че съм с всичките като твоите. И двамата знаем на какво бяхме подложени през последните няколко месеца. Бракът ни

просто не вървеше.

„Нека тълкува думите ми, както си иска“ — помисли Бет и потисна едно ридание. Най-вероятно Чарлз щеше да реши, че и тя като него се е отегчила от безплодната им връзка. Дори физическото им привличане един към друг отдавна бе изчезнало. Това, че тя отказа да поеме ръката му, да го докосне, само беше затвърдило предположенията му.

— Не ти вярвам, Бет. — Изглеждаше така, сякаш го бе ударила.

А тя не разбираше защо. Беше твърде обърквана, за да открие каквата и да е причина. Защо той не желаше да приеме благородният ѝ жест като дар и не хукнеше през глава към Зана? Защо трябваше да удължава агонията?

Бет не беше в състояние да издържа повече на напрежението. Дълго време бе потискала всичките се емоции, беше си забранявала да бъде щастлива или да страда. Тя затвори очи бавно и остави сълзите да се стичат по страните ѝ. Единственото, което искаше, бе Чарлз да я остави на мира, като ѝ спести унижението. Та нали бе получил точно това, към което се стремеше от години? Нима му трябваше още една жертва?

— Бет, не плачи! — каза той с несигурен глас и, преди тя да осъзнае какво става, ръцете му я прегърнаха и притиснаха в здрава прегръдка.

За един безумен миг тя си позволи да се отпусне и да се наслади на близостта им.

— Каж ми какво не е наред? — прошепна той, притискайки със силните си ръце главата ѝ към рамото си.

Кръвта закипя във вените ѝ. Чак когато усети допира на нежните му пръсти по гърба си, Бет осъзна какво всъщност прави той.

Явно не му бе достатъчно просто да я отхвърли, след като жената на неговия живот се бе появила отново. Чарлз искаше да смаже наранените ѝ чувства. Но тя нямаше да се подчини на мъжкото му самолюбие! Рязко отдръпна глава, за да избегне опасната близост на рамото му, сви ръце в юмруци, заудря по гърдите му безсилно и процеди:

— Не можеш ли просто да ме оставиш на мира?

Усилията ѝ да го отблъсне бяха безрезултатни. Те по-скоро разпалваха желанието му да я покори, си помисли тя като забеляза

тежкото дишане и дивото проблясване на присвитите му очи. Той решително впи ръце в гърчещото ѝ тяло и изрева:

— Защо, по дяволите, да те оставя на мира? Ти все още си моя жена!

После изведнъж светът притихна. Само неравномерните удари на сърцето ѝ бясно пулсираха в ушите. Чуваше само собствените си хълцания, усещаше само собствения си дъх и долови рязкото стържещо съскане, което се изтръгна от устните му, преди да я целуне с животинска грубост.

Никога не се бе държал с нея така — силното му тяло не бе смазвало отчаяната ѝ съпротива по този начин. Двамата се свлякоха на меката трева, пропадайки все по-дълбоко в забравата, от която нямаше спасение — палецо трескаво безумие!

Макар че не искаше да споделя живота си повече с нея, законно тя все още му принадлежеше и, обладавайки я, той за пореден и последен път доказваше себе си.

Той я изнасилваше...

ПЕТА ГЛАВА

Разбира се това не бе изнасилване. Що се отнася до Бет, тялото ѝ бе тръпнещо от възбуда и отзивчиво.

Той не я бе докосвал и пожелавал от толкова време, че когато почувства стегнатото му тяло върху своето, тя забрави за всички предупреждения на разума си. Ръцете ѝ го обгърнаха, за да го притиснат към пламтящото ѝ от желание тяло. Страстната ѝ реакция отприщи и възвърна нежността, която винаги бе частица от интимното им общуване. Целувката му стана ласкава. Чрез нея той сякаш търсеше пътя към душата на Бет...

„Каквото и да става, сърцето и тялото ми ще му принадлежат винаги“ — мерна се в ума ѝ. Умелите пръсти на Чарлз разкопчаха блузата ѝ и тя се плъзна надолу, откривайки копнинената кожа на раменете.

Бет потъна в забрава и се предаде, погълната изцяло от момента — бъдещето и миналото изгубиха значение. Той изстена и зарови лице между гърдите ѝ, а нейните ръце жадно се плъзнаха по широките му рамене. Не им предстоеше нищо ново и непознато. Бет просто се завръщаше у дома. Тя познаваше и обожаваше всеки сантиметър от божественото му тяло. Когато той повдигна глава и я погледна, тя успя само да прошепне името му.

— Целуни ме! — помоли той.

Чертите на лицето му бяха напрегнати от възбуда.

Бет зарови треперещите си пръсти в меката му тъмна коса и го притегли към сочните си, копнеещи за него, устни. За миг си помисли, че ще умре от копнеж по него. Без да откъсва поглед от нея, той се отдръпна и с решително движение разкопча колана, опасъл тънкия му кръст. Цялото ѝ тяло бе разтърсено от прекрасните тръпки на желанието...

Мекият горски килим приюти извиващите им се тела, а стоновете на удоволствие се изгубиха сред клоните, надвесени над двама им...

Задоволена и успокоена, Бет се сгуши и задряма в прегръдките на съпруга си като дете.

Тя се събуждаше бавно. Усети студения полъх на вятъра по голото си тяло и смутено простена, после отвори очи и погледна високия тъмен мъж. Той вече бе напълно облечен и тъкмо закопчаваше джинсите си. Тя се опита да протестира, а Чарлз падна на колене пред нея и започна да разтрива изтръпналите ѝ от студ рамене. След това промълви дрезгаво:

— Измръзнала си. Ще ти помогна да се облечеш.

Бет бе напълно объркана от случилото се. „Как е възможно да съм такава глупачка!“ — обвиняваше се тя. Беше поощрила физическото му влечение, нещо повече — бе се унизила, давайки воля на желанията си. Беше толкова засрамена, че ѝ се искаше земята да се разтвори и да я погълне. Бе спала в прегръдките му часове наред, топлена от силното му тяло. Сега беше премръзнала и схваната и бързо се връщаше към действителността. Всъщност между тях не се бе случило никакво чудо. Просто, благодарение на глупостта ѝ, той бе успял да наложи мъжката си воля.

Тя се опита безрезултатно да приглади измачканата си пола, да прикрие отвращението от самата себе си, а Чарлз ѝ предложи с плътен и дълбок глас да облече тениската му. Бет обаче поклати нетърпеливо глава и заяви:

— Не, благодаря. Трябва да се връщам — и забързано пое по пътеката.

Искаше по-скоро да стигне до сигурното убежище на малката си стая.

Укоряваше се за недостойното си поведение. В един миг бе казала на съпруга си, че го разбира и няма нищо против да му даде развод, а в следващия се бе хвърлила в прегръдките му... Да, умоляваше го да я люби!

По-късно щеше да мисли как да обясни на Уилям продължителното си отсъствие.

Чарлз я хвана за ръката над лакътя, за да я накара до го погледне:

— Бет, трябва да поговорим.

— Не сега.

Тя отдръпна ръката си. Не можеше да си представи, че той иска да обсъждат развода им толкова скоро след изживяната от тях страст!

Защо ли му трябваше да се връща отново върху омразната ѝ тема?

— Само ме закарай вкъщи — процеди Бет през зъби. — Не искам да те виждам никога повече.

— Сигурна ли си, че искаш точно това? — попита той яростно. — Къщата на Темпълтън не е истинският ти дом. Не забравяй това!

Чарлз продължаваше да мисли за нея като за своя собственост, ядосваше се тя. Въпреки че не желаше повече да му бъде съпруга, той не би я оставил доброволно в ръцете на друг мъж. Не че имаше каквото и да било привличане между нея и Уилям. Тя бе в дома му, за да работи, а сега, след проточилото се обяснение между нея и Чарлз, би могла да загуби дори работата си!

Чарлз стигна до колата доста преди нея и я чакаше, като държеше вратата отворена. Бет се настани на предната седалка. Нямаше сили да погледне съпруга си. Защо ли го насърчи? Отвращаваше се от себе си.

Той я закара обратно в имението. Пътуваха в пълно мълчание. Когато тя понечи да излезе от колата, Чарлз погледна часовника си, смръщи вежди и каза:

— Не успяхме да уточним нищо. Съвсем нищо. — Пръстите му нервно потропваха по кормилото и тя побърза да излезе, защото долови в думите му заплаха.

— Ще се върна, бъди сигурна!

— Не си прави труда. Уреди развода чрез адвокатата ми — отвърна Бет и затръшна вратата.

Трепереше от глава до пети, докато вървеше покрай къщата на път за кухнята. Не можеше да се срещне лице с лице с работодателя си, докато не се стегне, докато не измисли правдоподобна причина за продължителното си отсъствие. Разбира се, не можеше да му каже истината!

Мариет приготвяше вечерята. Малките ѝ черни очи святкаха от любопитство. Бет почти виждаше напрегнатата работа на мозъчните ѝ клетки, докато прислужницата се опитваше да намери английските думи за купчината въпроси, които искаше да зададе.

Бет ѝ се усмихна вяло и побърза да се оттегли в стаята си, за да се почувства спокойна и сигурна. Щеше да ѝ отнеме много време, за да преживее случилото се и да се пребори с отвращението към себе си.

Просто не бе в състояние да погледне някого в очите. И все пак трябваше да намери сили да се срещне с Уилям, помисли тя, докато излизаше от банята и обличаше клоширана пола и ръчно плетен памучен пуловер.

Откри Уилям в просторната дневна, в която се хранеха. Щом чу стъпките ѝ, той се обърна рязко. За нейно учудване, на лицето му бе изписано единствено облекчение от появата ѝ.

— Добре ли си? Като се забави толкова дълго, реших, че онзи звяр ти е направил нещо. Вече се бях притеснил страхотно.

— Извинявай — каза Бет и се изчерви при мисълта за това, което ѝ бе направил „онзи звяр“. После продължи: — Нашият разговор отне повече време, отколкото предполагах. Ще наваксам с работата, разбира се.

— Изобщо не се притеснявай. След като си добре, значи всичко е наред. — Уилям се доближи до масата, която Мариет вече бе приготвила, наля чаша вино, подаде я на Бет и каза: — Седни и изпий това. Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от глътка вино. Разговорът ви до развода ли се отнасяше? В деня, в който дойде тук, ти ми спомена, че сте разделени. Съветвам те да му дадеш това, което иска. Така или иначе ще го вземе. Просто ми прилича на такъв тип.

Бет кимна. Бе твърде изнервена, за да обяснява всичко с подробности. Уилям я потупа със съчувствие по рамото и добави:

— Нямате деца, нали?

Бет поклати глава. Не, нямаха деца. Само Хари — синът на Чарлз. Но Хари не беше и неин син. Преди три месеца бе загубила своето дете, както всякаква надежда за щастие. Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи, които не бе в състояние да сдържи.

Уилям каза бързо:

— Извинявай, не е моя работа, но ако този дивак ти причинява болка, съветвам те да го отрежеш напълно и да избягаш от него. Забрави го. Не се обръщай назад. Не си струва. И не забравяй, ако някога ти се прииска да поговориш с някого, да се облегнеш на нечие рамо — аз съм насреща. — Изчерви се и рязко смени темата. — За утре имам купища изследователска работа и затова ти предлагам да си вземеш почивка сутринта, да отскочиш до Булон, да обядваш там и да донесеш малко риба за вечеря.

— Сигурен ли си, че няма да ти трябва?

Уилям беше много мил и загрижен за нея, но Бет все пак предпочиташе да се занимава с нещо и да не мисли за случилото се.

— Нали ти обясних, имам да уточня още някои неща, преди да продължа книгата си. Освен това умирам за риба, купена направо от рибарите, така че се опитай да донесеш няколко писии.

— Да, разбира се. — Бет се опита да изглежда доволна от свободния ден и с усилие възприе моментното желание да се довери на любезния си работодател.

Би изпитала огромно облекчение, ако можеше да сподели с някого болката и унижението, които беше преживяла, когато Зана се появи отново. Бет не бе споменавала пред никого, даже пред родителите си, че бракът ѝ се е провалил.

Въздъхна и пропъди горчивите мисли. Нямаше право да натоварва другите със собствените си проблеми. Все пак Уилям бе само неин работодател. Ако му разкажеше всичко, истината би го притеснила. А Бет бе длъжна да запази добрите им делови отношения...

Бет паркира колата до кея Гамбета и се запъти към рибния пазар. Морският бриз развяваше бледожълтата ѝ пола и откриваше дългите ѝ стройни крака и разбъркваше лъскавата ѝ тъмна коса. Тази сутрин походката ѝ бе пъргава и тя се чувстваше почти щастлива и изпълнена с надежда. Купи рибата, която Уилям ѝ беше поръчал, и забърза обратно към колата си, без да обръща внимание на оживените разговори на местните жители и английските туристи, които купуваха прочутите булонски стриди и скариди. При друго стечение на обстоятелствата, би поскитала, би се насладила на звуците, гледката и ароматите. Би използвала почивния ден, за да разгледа старата част на града, която Хенри уж на времето бе завладял, и където Наполеон Бонапарт бе прекарал три години в подготовка на една от знаменитите си битки.

Макар да се опасяваше, че ще извърши глупост, Бет реши, че трябва да види Чарлз. Той бе споменал пред Уилям името на хотела си и, преди да решат нещата окончателно, тя трябваше да говори с него за последен път.

Като се опитваше да успокои забързаните удари на сърцето си, Бет паркира колата пред хотела и извади от чантичката си малко огледало. Вгледа се в отражението си.

Огромните ѝ зелени очи светеха трескаво и изглеждаха твърде големи на дребното изострено лице. Върху пухкавите ѝ устни все още горяха целувките на Чарлз. Напрежението, което дни наред се бе старала да потисне, бе оставило своя отпечатък...

Пусна огледалцето обратно в чантата, затвори я решително и слезе от колата. Нямахме смисъл да продължава да се тормози. Беше прекарала една безсънна нощ, преследвана от спомени. Бе размишлявала върху поведението на съпруга си. Ако съдеше по нежността, с която Чарлз я бе любил предишния следобед, може би тя все още означаваше нещо за него.

Точно това бе целта на предстоящата ѝ среща. Ако имаше и най-малка надежда да спасят брака си, Бет щеше да се бори, за да го задържи при себе си. Закле се в това, докато вървеше към хотела. Молеше се той да е все още там, да не си е заминал. Погледна часовника си и забърза. Високите ѝ токчета потропваха по паважа.

Тя разбираше, че дори да запазят брака си, Чарлз ще трябва да признае Хари за свой син, да го вижда често и да се погрижи за неговото бъдеще. Въпреки загубата на нейното собствено дете, беше сигурна, че ще свикне с тази мисъл. Само да се убеди, че Чарлз вече не е толкова влюбен в майката на сина си!

— Я виж кой е тук! — разнесе се дрезгав провлечен глас, който Бет не би могла да сбърка.

За миг замръзна на място. След това се обърна рязко към изнесените пред ресторанта масички и изтръпна.

Зана Хол!

Сочните ѝ ярко начервени устни се разтегнаха в изкуствена усмивка:

— Чарлз каза, че за разнообразие си решила да поработиш! — Тя остави чашата си с кафе на масата и се отпусна на стола, като отметна глава назад. Златисточервеникавата коса се разпиля по загорелите ѝ рамене. — Ние всички сме наясно защо избяга през глава, нали? Закостенелият ти кокоши мозък не може да се примири със съществуването на Хари. Даже нямаш смелост да обсъдим нещата, нали? — Говореше подигравателно, с намерението да обиди Бет. — Станалото си е станало и дори накърнената ти деликатна чувствителност не може да промени каквото и да било — завърши саркастично.

Бет се беше вцепенила и стоеше, без да помръдне.

— Нямам намерение да променям каквото и да било — успя най-сетне да изрече с дрезгав глас.

И изведнъж прозря, че Чарлз просто бе дошъл да обсъдят развода и дори не бе имал сили да се отдели от жената, която бе обичал години наред. Зачуди се какво ли би казала Зана, ако разбере, че те изобщо не бяха обсъждали развода!

Успя обаче да се овладее навреме и преглътна хапливите думи. Не биваше да бъде лоша! Не биваше да разкрие колко е уязвима. В този миг мразеше всички — Чарлз, Зана и най-вече себе си. Затова извика почти истерично:

— Ще имаш това, което искаш! Няма да мине много време и твоето копеле ще приеме името на Чарлз!

В следващия миг ѝ идваше да си отхапе езика. Детето нямаше никаква вина за цялата бъркотия. Доколкото бе имала възможност да го опознае, то бе мило сериозно момче, което толкова приличаше на Чарлз, че щом го погледнеше, сърцето ѝ трепваше:

— Извинявай, Зана — промълви тя, ужасена от изреченото оскърбление.

Ала Зана явно не беше почувствала обидата в думите ѝ, защото отвърна:

— Напълно си права. Точно така планирам нещата и точно това ще се случи. — После, за огромна изненада на Бет, посочи празното място до себе си и ѝ предложи да седне. — Чарлз ще се върне всеки момент. Той заведе Хари да погледа фериботите и си уговорихме среща тук. Този следобед ще летим на юг.

На юг към слънцето, към екзотичните плажове на Франция, където двамата щяха да се наслаждават на романтичната си връзка и да наваксват загубените години, през които са били разделени! Бет трябваше да се досети, че Чарлз не би настанил в Саут парк бившата си любовница и сина си, преди да се узакони разводът.

— Не, благодаря — промълви тя.

Наистина ли любовницата на мъжа ѝ очакваше Бет да седне и да го чака, след като той така искаше да се отърве от съпругата си? Дали Зана наистина си мислеше, че ще могат тримата да седят заедно, да пият кафе и да си говорят учтиво за незначителни неща? Може би така

постъпваха хората в изисканите кръгове, сред които се движеше Зана, но за Бет тази ситуация би била абсолютно непоносима.

— Както желаш — повдигна рамене Зана. — Бягай и се скрий от истината. Това не ме засяга. Винаги съм знаела, че не си в състояние да задържиш Чарлз. — Усмихна се злобно. — Той не е лъжица за твоята уста. Не съм си и представяла, че успееш да се справиш с толкова силен и сексуално привлекателен мъж...

Заслепена от унижение, Бет се отдалечи бързо и безмълвно. Как би могла да вярва изобщо, че ще устои на зашеметяващата опасна мъжественост, която бе усетила у него? Нима допускаше, че ще успее да опитоми мрачното му присъствие със силата на любовта си? И въпреки всичко, което се бе случило, тя бе подхранвала безпочвени надежди допреди половин час! Господи, каква глупачка беше!

Най-сетне, останала без дъх, стигна до колата си. Зана знаеше, че само необикновена и много привлекателна жена като нея самата би имала шанс да завладее сърцето на Чарлз и да запази любовта му.

Сега и Бет бе разбрала това. И без да се обръща повече назад, тя щеше да посрещне този факт. Щеше да докаже на света, че може да живее и без Чарлз, че ще справя със собствения си живот и бъдеще без чужда помощ!

Сега животът ѝ започваше отново и колкото и да ѝ беше трудно, нямаше да се обръща назад.

Със сигурна ръка и каменно лице тя даде газ и потегли...

ШЕСТА ГЛАВА

Беше зноен августовски ден. Надигаше се буря. Бет нетърпеливо отхвърли с ръка падналия в очите ѝ бретон и опита да се съсредоточи върху разшифроването на стенограмата. Би трябвало да намери време, за да си справи косата, защото иначе елегантната ѝ къса прическа вече бе загубила форма.

Но дали имаше смисъл изобщо да полага усилия, си помисли тя, уморено затваряйки очи. Смелото ѝ решение да продължи сама живота си, да не се обръща назад, бе претърпяло пълен крах. Как би могла да не се обръща назад, след като само преди два дни бе разбрала, че е бременна?

Оттогава непрекъснато си спомняше онзи следобед преди повече от шест седмици, когато бе заченато детето ѝ. Цели два дни изпитваше ту безумна радост, ту дълбоко отчаяние и безпокойство. Чарлз вече имаше дете — син, който бе приел и признал. С него бе и жената, която никога не бе преставал да обича и която бе готов да направи своя съпруга.

Къде тогава беше мястото на Бет? Тя се намираше в безизходно положение...

Родителите ѝ щяха да се върнат от околосветското пътешествие към средата на следващия месец. След като научеха за предстоящия ѝ развод, те щяха да я разберат и подкрепят, въпреки болката, която неизбежно щяха да изпитат за детето си. Но тя не можеше да остане при тях, на някакъв си половин километър от Чарлз, новата му съпруга и техния син в Саут парк.

— Добре ли се чувстваш?

Бет усети загрижеността в гласа на Уилям и отвори очи. Изправи се с чувство за вина.

— Добре съм. Само ми е малко горещо. — Тя едва се усмихна.

Напоследък бе ограничила усмивките си до минимум. Опитваше се да запази отношенията им официални и делови. Чарлз бе усетил това, което тя не успя — Уилям се интересуваше от нея не като от

секретарка, а като от жена. Тя можеше да се оправдае с твърдението, че тогава бе обсебена изцяло от мислите си за Чарлз и не бе в състояние да обърне внимание на който да било друг мъж. Но...

— Задава се буря — каза Уилям и застана зад гърба ѝ, поставяйки длани на нейните рамене.

Тялото ѝ се напрегна. Уилям бе интелигентен, грижовен и учтив и сигурно би бил прекрасен съпруг. Само че не и за Бет. Женската интуиция ѝ бе подсказала, че той мисли за нея именно като за бъдеща съпруга. Не беше мъж за мимолетна любовна връзка.

Бет беше разбрала намерението му от начина, по който греиваше лицето му, щом тя влезеше в стаята, от начина, по който очите му се спираха върху устните ѝ, по който я докосваше, без да е необходимо. Както сега. Тя се размърда на стола и ръцете му моментално се отдръпнаха.

— Остави тези неща — побърза да каже той. — Няма за къде да бързаме. Издателите не ми поставят срокове.

Той отиде до другия край на стаята и, въпреки че беше с гръб към него, тя чуваше как пренарежда книгата по бюрото си. Очите ѝ останаха приковани в бележника ѝ за стенографиране. Книгата му бе завършена. Оставаха да се напечатат само няколко страници и щом привършеше с тях, нейният ангажимент като секретарка щеше да е приключил. Щеше да бъде свободна да напусне. Макар че беше намерила някаква сигурност тук, тя не искаше да остане. Предстоеше ѝ да уреди бъдещия си живот, както и живота на нероденото си дете. Затова трябваше да остане сама, без някой да я притеснява, за да може да реши по какъв начин ще издържа себе си и бебето.

— Твърде горещо е за работа — промълви той от другия край на стаята и добави бързо: — Освен това е почти време за вечеря. Мариет е оставила студено месо и салатата. Защо не отидеш да се освежиш? Временната ти работа тук приключва. Бих искал да обсъдим това, докато вечеряме.

Сега вече Бет не можеше да отхвърли предложението му с някакво неразположение.

— Разбира се — отвърна тя.

Покри пищещата машина и се отправи към вратата. Преди всичко Уилям беше неин работодател. Твърде щедър работодател, си помисли тя десет минути по-късно, когато стоеше под душа в малката

баня. Ако желаете да обсъди с нея срока на ангажимента ѝ, тя нямаше никакво право да му отказва.

Бет бе спестила по-голяма част от заплатата, която той ѝ даваше, а тя знаеше как да живее пестеливо. Това щеше да ѝ помогне да се върне в Англия и да търси работа, която щеше да ѝ осигури средства.

Няма да е леко, мислеше тя, докато се бършеше и обличаше свободна памучна рокля. Дрехата с копчета отпред скриваше изцяло хубавите ѝ крака до глезените. По принцип я носеше с колан, но в тази жега не можеше да си помисли за каквито и да било ограничения. Уилям сигурно искаше тя да остане на работа до края на седмицата. Макар че имаше да печата съвсем малко, обикновено се налагаха някои корекции.

Това я устройваше много добре, каза си тя на път към къщата и с изненада откри, че Уилям е подредил масата и извадил студената закуска от хладилника. Не че бе кой знае какво, но той бе толкова старомоден, че държеше или тя, или Мариет да му сервират.

Фактът, че сега се беше постарал сам, предизвика на лицето ѝ искрена усмивка.

— Изглеждаш страхотно! — възкликна Уилям, когато я видя да влиза.

Бет долови възхищение в погледа и гласа му и се ядоса на себе си, задето му се беше усмихнала. През последните няколко седмици, когато най-сетне прозря нарастващия му интерес към нея като към жена, тя внимаваше да се държи официално и отношенията им да бъдат само делови.

Не се притесняваше, нито се страхуваше от него. Уилям не бе човек, който ще предприеме или каже нещо, без да бъде окуражен. А тя не го поощряваше по никакъв начин. Затова му отвърна спокойно:

— Външният вид често лъже. Бих искала тази буря да се разрази най-сетне, за да освежи въздуха. Страхотно е задушно. Направо се разтапям от горещина.

— Имам нещо подходящо за случая — каза Уилям и, доволен от себе си, потри ръце. — Леденостудено шампанско. Какво ще кажеш?

Без да дочака отговора ѝ, той напълни двете чаши, подаде едната на Бет, разля част от шампанското по ръцете си и неумело започна да го попива със салфетка.

Тя седна на дивана и остави чашата настрана. Не искаше да пие — алкохолът сигурно щеше да превърне паренето в очите ѝ в ужасно главоболие. А и беше тук само за да обсъди с него кога ще завърши временната ѝ работа. Затова го попита:

— Кога трябва да напусна? Устройва ли те краят на седмицата?

Тя възнамеряваше да приключи с печатането за два-три часа. Така щеше да има цели четири дни, за да нанесе необходимите корекции, които той би поискал. Щеше да ѝ остане време да събере багажа си и да реши как ще се справя в бъдеще. Да, за четири дни трябваше да се подготви да напусне безопасното си убежище.

— Тъкмо за това исках да поговорим. — Той седна твърде близо до нея. Явно се чувстваше неудобно и непрекъснато оправяше яката на ризата си. — Когато избяга предишната ми секретарка, аз се свързах с агенция за постоянно назначаване на работа и сега изглежда са открили някой, който отговаря напълно на изискванията, които им поставих навремето. Петдесетгодишна заклетата стара мома, професионалист, без каквито и да било ангажименти с роднини и желаеща да живее и работи във Франция. Тя може да постъпи на работа през есента, когато възнамерявам да започна новата си книга.

— Чудесно. — Бет се радваше за него съвсем искрено.

Той бе прекрасен човек и заслужаваше работата му да върви безпроблемно. Уилям водеше спокоен, съвсем обикновен живот, рядко общуваше с хора, главата му гъмжеше от идеи за сюжети и красиви думи, затова там нямаше място за каквото и да е друго.

Той не скача до небето от щастие, че си е намерил секретарка, отбеляза Бет. Напротив, беше смръщил вежди. По челото му бяха избили капчици пот. Но това вероятно се дължеше на задушния въздух в стаята, а не на някакво напрежение или вътрешна борба.

Навън проехтя страхотна гръмотевица. Бет се стресна и подскочи. Светкавица озари стаята и Уилям попи челото си с ръка.

— Тази май падна твърде близо. Да не те изплаши?

— Не. — Единственото нещо, което плашеше Бет, бе мисълта, че ще прекара живота си безнадеждно влюбена в Чарлз Севидж. — Няма ли да вечеряме? Става късно.

Не беше гладна, но имаше нужда да остане насаме, за да подреди мислите и да планира бъдещето си. Според нея разговорът с Уилям бе приключил.

Неочаквано той поде:

— Неми се иска да си тръгваш. Убеден съм, че жената, която е намерила агенцията, е напълно подходяща, но предпочитам теб. Би ли останала на постоянна работа?

Бе седнал в неудобна поза на ръба на дивана. Очите му бяха впити умолително в лицето ѝ, а ръцете му — стиснати притеснено до побеляване на кокалчетата.

Изглеждаше така, сякаш от следващите ѝ думи зависеше цялото му бъдеще.

Бет въздъхна. Допреди няколко седмици при това предложение би подскочила от радост. Работата беше чудесна, околността — спокойна и красива. Получаваше повече пари, отколкото смяташе, че заслужава, и се разбираше прекрасно с работодателя си. Но сега бе забелязала, че той не мисли за нея само като за секретарка. Отгоре на всичко беше разбрала, че е бременна.

— Ще останеш ли? — повтори той нетърпеливо. — Имам предвид да останеш за постоянно...

Последните му думи бяха заглушени от друга гръмотевица, която накара прозорците да потреперят. Лицето на Уилям доби объркано изражение, той повиши глас, за да надвика надигащата се буря:

— Моля те да станеш моя жена, Бет. Щом разводът ти бъде оформен окончателно, ние ще...

— Това няма да стане! — Леденият, до болка познат, глас стресна Бет.

Изведнъж в стаята стана тихо и студено.

Където и да се появеше Чарлз, той донасяше със себе си своя атмосфера. Дори сякаш бурята притихна, срещнала стихийната сила на потисканата му ярост. Той стоеше на прага. Черната му коса бе мокра от дъжда. Струйки се стичаха и от дрехите му. Очите му като че ли приковаваха Уилям към стола.

— Почуках, но никой не отговори — обясни Чарлз с хладен тон. — Явно и двамата сте били твърде заети. — Стоманеносивите му очи се плъзнаха по тялото на Бет и тя усети, че саркастично оглежда тънката ѝ рокля.

Тя сведе очи и се изчерви. Нека си мисли каквото иска за разигралата се пред очите му сцена. Как биха могли изобщо да го чуят при тези гръмотевици? Беше твърде развълнувана обаче, за да изкаже

мислите си на глас. Направо бе смаяна от неочакваното му и нежелателно пристигане.

Пръв се съвзе Уилям.

— Какво искаш? — каза той не особено гостоприемно. Лицето му беше огненочервено от притеснение.

Чарлз отвърна просто, с добре овладян глас:

— Жена си.

Бет потрепери. Не бе и предполагала, че чувството му за собственост е толкова дълбоко вкоренено в него. Той вече нямаше нужда от нея и въпреки това гордостта му не би позволила на друг дори да вдигне поглед към нея.

— Съжалявам, че самата мисъл за това те отвращава — допълни Чарлз, отбелязвайки потръпването ѝ. — Но ти все още си моя съпруга. Това е факт.

— За колко още? — попита Бет вместо отговор.

Вероятно Чарлз бе чул предложението на Уилям и бе готов да забави изпълнението на собствените си желания — да се ожени за Зана, само и само за да му попречи. Не би могъл да знае, че дори и да не беше бременна от него, Бет никога не би приела предложението на Уилям.

Как би могла да го направи, щом съдбата бе отредила през целия си живот да обича един-единствен мъж? Чарлз пренебрегна въпроса ѝ и нареди неумолимо:

— Събери си багажа! Заминаваме веднага!

Бет не вярваше на ушите си.

— По закон все още съм твоя съпруга — почти истерично изкрещя тя, — но ти не можеш да ми заповядваш какво да правя и какво не! Аз работя тук!

Уилям поде думите ѝ:

— Точно така. Бет е наета от мен и аз ѝ плащам. Задълженията ѝ като секретарка не са приключили.

— Това ли наричаш задължения на секретарка? — злобно попита Чарлз и продължи: — Още вдругиден ще ти изпратя секретарка на мои разноски. Тя ще довърши всичко, което съпругата ми не е успяла. Каквото и да имаш предвид за свободното ѝ време, Темпълтън, то ще трябва да почака. А сега си събери багажа, Бет, или ще си тръгнеш оттук без каквото и да е багаж! Избирай!

Бет усети, че той кипи от гняв. Знаеше, че всеки момент, потисканата му ярост ще избухне и ще предизвика непоправими последствия. Уилям не бе надарен с прозорливост и тя изпита безпокойство, когато той скочи на крака и занарежда:

— Виж сега, нямаш право да нахлуваш в моя дом и да нареждаш на секретарката ми какво да прави. Уверявам те, че макар да е твоя съпруга, тя желае да се разведете! — Лицето му побеля под смразяващия поглед на младия натрапник. — Няма да стоя... и да гледам... безучастно как я... насилваш да направи нещо, което... тя не... желае! — Постепенно увереността в гласа му изчезна.

Бет почувства, че Уилям вече съжалява за прибързаната защита от начина, по който той изведнъж се отпусна на мястото си, вцепенен от мълниите, които мятаха очите на Чарлз.

— Само се опитай да се намесиш в живота ми и ще ти размажа физиономията! — изрече Чарлз бавно и отчетливо.

Щом чу предупредителните думи на съпруга си, Бет припряно тръгна към вратата, защото добре разбираше, че той е в състояние да изпълни закана си. Спря се за момент, погледна Уилям, който избегна погледа ѝ, и промълви:

— Съжалявам много. Нямах намерение да те въвличам в семейните си проблеми. Ще си събера багажа. Така ще е най-добре.

Вдървените ѝ крака едва я отведоха до стаята ѝ. Тя започна да събира вещите си. Хвърляше ги безразборно в куфара, натискаше ги с юмруци и ги мачкаше, за да се съберат. Накрая коленичи, за да го затвори. Сигурно някоя светкавица прекъсна електричеството, защото внезапно стана тъмно и един мрачен глас каза учтиво от вратата:

— Да ти помогна ли?

— Не — отвърна тя, останала почти без дъх.

Не можеше да го види, но усещаше близостта му като в кошмар. Ако се приближеше още малко към нея, Бет щеше да изкреци от страх. Тя се изправи, като държеше куфара пред гърдите си като щит. Той я подлагаше на невероятно унижение. Гласът ѝ бе напрегнат:

— Нямаш право да нахлуваш тук със сила. Освен че ти липсват добри обноски, ти успя да ме накараш да се чувствам като евтина вещ!

— Напротив, имам право да реагирам както си искам, щом чуя друг мъж да прави предложение на собствената ми съпруга. Казах ти, че ще се върна, и ако се чувстваш като евтина вещ, това може би се

дължи на волностите, които сигурно си си позволявала с Уилям през последните няколко седмици!

Бет прехапа устни, като пренебрегна отвратителната му обида. Как смееше той да ѝ бъде съдник, след като без съмнение се наслаждаваше на интимната връзка с бившата си любовница и бъдеща негова съпруга?!

— Добре. Ти наистина обеща, че ще се върнеш. Чаках те с огромно нетърпение! Какво те забави толкова?

Бет знаеше много добре какво го беше забавило. Защо да се откъсва от романтичното слънце на Южна Франция, от приятните преживявания със Зана, както и от компанията на Хари? Защо изобщо да се сеца за отхвърлената си съпруга? Какво ли го бе накарало да се появи тук? Сигурно искаше за пореден път да наложи своята воля.

— Съмнявам се, че моите обяснения изобщо те интересуват — отвърна той сухо. — Ти се грижиш и интересуваш единствено и само от себе си.

Тя все още се опитваше да превъзмогне несправедливото му обвинение, когато една светкавица прорязва небето. Чарлз пристъпи към Бет. Пое с една ръка куфара ѝ, а с другата я стисна силно за рамото.

— Да тръгваме! Има и по-удобни места, където да обсъдим всичко на спокойствие.

Бе твърде близо до нея и бурята в душата ѝ беше силна колкото вилнеещата навън буря. Не беше леко да прекосят потъналата в мрак къща. Но мислите на Бет бяха обсебени единствено от мъжа до нея. Тя се спъна в кухненската маса и Чарлз я обгърна с желязна ръка и я притисна към топлото си тяло. Тази близост ѝ причиняваше по-голяма болка, отколкото удара в масата.

Повлече я със себе си и тя усети забързаните удари на сърцето и тежкото му дишане. Той явно притежаваше способността на котка да вижда в тъмнината, въпреки че обстановката му беше напълно непозната. Чарлз пусна жена си чак когато стигнаха външната врата, за да отвори. Тя облекчено се отпусна на рамката и пое дълбоко влажния въздух. Едва сега намери сили да попита:

— Къде отиваме и защо?

Защо той настояваше да я отведе със себе си, щом всичко можеше да се уреди чрез адвокатите? Едва ли Чарлз искаше тя да се

върне в Саут парк, защото сигурно щеше да живее там със Зана и Хари, когато официално се разведе с Бет...

— На едно място, което открих, и където ти не си била. Там ще уредим нещата, без да ни прекъсват разни натрапници.

Нямаше смисъл да спори с него, пък и какво ли можеше да му каже? Че отказва да тръгне с него? Това би предизвикало нов скандал. А тя не искаше да се карат тук, в дома на Уилям.

— И няма ли да хленчиш и да протестираш? Изненадваш ме. — Той я хвана за ръка и я измъкна под дъжда. — Без съмнение осъзнаваш, че няма смисъл да молиш Темпълтън за помощ. Смелият ти ухажор май се е покрил някъде.

Иронията в гласа му я вбеси. Тя вървеше ядосано, без да обръща внимание на локвите и на стичащия се по лицето ѝ дъжд, който накара роклята да прилепне към тялото ѝ. С какво право Чарлз се подиграваше с по-възрастния мъж! Уилям бе честен и мил, никога не би се държал с жена по отвратителния начин, по който го правеше Чарлз.

Когато стигнаха до колата, Бет изрази мислите си гласно:

— Уилям е повече джентълмен, отколкото ти някога би могъл да бъдеш. Той е...

— Не ме интересува. Качвай се в колата! — прекъсна я той, като придружи думите си с едно не твърде изискано побутване, което я накара да влезе в колата.

Бе мокра до кости. Той седна до нея и безмълвно съблече мократа си риза, като я захвърли на задната седалка. После, включвайки страничната лампа, се обърна към нея и ѝ нареди:

— Съблечи си роклята!

— Няма! — Започна да трепери, но не от студ.

Спомни си твърде ясно онзи следобед в гората, когато бе заченато детето им. Болезнено възприемаше голотата на любимия мъж, защото изпитваше неудържимо желание да го докосне, да прокара ръка по гърдите му и да я плъзне по-надолу...

— Съблечи я или аз ще го направя вместо теб — нареди отново той.

Тя нито за миг не се усъмни, че ще изпълни закана си и с треперещи пръсти започна да разкопчава дрехата.

— Престани да гледаш като ужасена девственица, скъпа. Нямам никакви похотливи намерения, повярвай ми. Просто не искам да се разболееш. — Той посегна назад и ѝ хвърли одеяло. — Можеш да прикриеш девическия си свян с това. Виждаш съм те гола и преди, ако си спомняш. Точно сега обаче тялото ти не ме интересува ни най-малко.

Признанието му би трябвало да я успокои, но той следеше с присвити очи как съблича роклята си. Дори дантелените сутиен не можеше да скрие втвърдените от желание зърна на прекрасните ѝ гърди.

Когато Бет припряно посегна за одеялото, за да прикрие явните признаци на нарастващата си възбуда, Чарлз го отдръпна и заповяда грубо:

— Съблечи и всичко останало!

Тя не можеше да помръдне. Дори и да искаше, нямаше сили да направи каквото и да било движение, защото тялото ѝ пламенно копнееше за ръцете и устните му. Простена от неудобство. Кръвта бучеше в ушите ѝ. Беше ѝ невъзможно да определи кое е по-лошо — отвращението от самата нея или съзнанието, че той е съвсем наясно колко силно копнее за него.

Той изръмжа нетърпеливо, посегна, бързо разкопча сутиена и смъкна дантелените ѝ бикини. Очите му се спряха за момент върху наедрелите ѝ напоследък гърди и ѝ подхвърли одеялото с думите:

— Завий се!

Тя се загърна с меката материя. Мразеше се за начина, по който се чувстваше. Мразеше и Чарлз.

Той включи мотора и попита с добре прикрит интерес:

— И на Темпълтън ли се подчиняваш толкова лесно?

Идеше ѝ да заплаче от гняв, но успя да се въздържа. Вместо това яростно извика:

— Отвращаваш ме! Нямах ни най-малка представа за отношенията ни с Уилям! Чуваш ли?

— О! Чувам те, разбира се — отвърна Чарлз спокойно, докато завиваше по алеята пред къщата. — Ще се постарая да изкопча от теб признание за отношенията ви с Темпълтън. Там, където отиваме, ще имаме предостатъчно време за всичко. И ти обещавам, че няма да

присъства друг мъж, пред когото да упражняваш съблазнителния си чар. Няма да има никой освен мен!

Обещанието му ѝ прозвуча като заплаха и я накара да изтръпне...

СЕДМА ГЛАВА

— Какво е това място?

Бяха пътували почти час, последните петнадесет минути от който по незабележим, неравен и опасен горски път, когато фаровете на колата осветиха малка постройка, сгушена наред поляна, заобиколена от огромни дървета.

— Хижа — отвърна сухо Чарлз. — Тя ще бъде временният ти дом, нищо, че е под наем и че е паянтова.

Бледата зелена светлината от таблото на колата осветяваше лицето му. Изглеждаше отчужден и Бет се ужаси от мисълта, че може би изобщо не го познава и наистина не знае на какво всъщност бе способен...

— Я виж! Благодаря ти. С какво съм заслужила такова отношение? Къде са Зана и Хари?

Беше сигурна, че не са тук. Чарлз можеше да направи всичко за жената, която обича, но изтънчената Зана не би прекарала и секунда под покрива на такава съборетина сред гората, на километри от най-близкото населено място.

— И къде, по дяволите, мислиш, че са те? — сопна се той и я погледна изпод смръщените си вежди с презрение, сякаш я смяташе за луда.

Тя сви рамене и се загърна по-добре с одеялото. От отговора му не успя да разбере нищо, но все пак се досещаше. Зана сигурно прекарваше времето си доста приятно в някой луксозен хотел в Южна Франция и чакаше Чарлз да уреди отношенията и развода с жена си.

Бет се разтрепери от паника. Питаше се какво ли ще изясняват. Всичко би могло да бъде уредено от адвокатите. Защо му бе необходимо да я води тук и да я подлага на изпитания?

Когато той спря и изключи фаровете, Бет бе напълно обзета от паника. Тъмнината беше непрогледна и единственият звук, който тя чуваше, бяха ударите на собственото ѝ сърце. Искаше ѝ се Чарлз да

разбере хаоса в мислите ѝ и нейното смущение, но той прибра ключа в джоба си и каза:

— Остани тук, докато отключи къщата и отвори прозорците.

Когато той изчезна в мрака, тя си отдъхна. Още преди да се появи жълтата светлина в един от прозорците, Бет вече бе успяла, повече или по-малко, да възвърне самообладанието си. Започна да обмисля нещата сравнително спокойно и се почувства по-уверена и подготвена за предстоящите двадесет и четири часа, защото каквото и да искаше да обсъжда Чарлз с нея, то не би могло да отнеме повече от денонощие.

А и той вероятно гореше от нетърпение да се върне при Зана и техния син. Единственият начин да се справи с това, което ѝ предстоеше, беше да се държи достойно и разумно и да се опита да прикрие колко много я наранява всичко това. Уви се по-плътно с одеялото, отвори вратата и слезе от колата.

За щастие дъждът беше спрял, но все още можеше да чуе как тътенът на отминаващата буря заглъхва в далечината. Тъкмо бе направила първите си колебливи крачки към мъждукащата светлина, когато Чарлз се появи отнякъде и я запита ядосано:

— Къде, по дяволите, отиваш?

Неочакваната му поява я остави без дъх и тя за миг се усъмни във възможностите си да се справи с положението, но на помощ отново ѝ дойде гордостта. Затова се стегна и каза саркастично:

— Сигурно съм тръгнала към града! За къде другаде? — и продължи напред към оранжево осветения квадрат.

Той промърмори нещо неразбираемо и неочаквано я вдигна на ръце. Бет заудря с юмруци по раменете му и се развика:

— Пусни ме! И сама мога да направя няколко крачки! Бореше се отчаяно с него, тъй като близостта му стопяваше твърдото ѝ намерение да се държи на положение.

— Успокой се! Щом искаш да газиш до глезени в калта, гази! — Гласът му бе студен.

После я остави да се плъзне бавно по тялото му, докато краката ѝ докоснат земята. Това я обърка и възбуди още повече. Бет прехапа устни. Какво следваше да направи, за да прогони чувствата, които изпитваше? Как да престане да го обича, да го желае и да копнее за

него? Страхуваше се, че никога не би могла да си отговори на тези въпроси.

Въпреки калта тя безропотно го последва. Единствената ѝ мисъл беше да успее да се задържи на крака и да остане плътно загърната в одеялото.

— Няма ток — каза той с равен глас, когато тя прекрачи прага и затвори вратата зад себе си.

Бет започна да оглежда стаята, като избягваше погледа му. Помещението беше малко. Каменните плочи по пода се бяха напукали и разместили, стените — някога гладки и боядисани в бяло, сега бяха грапави и мръсни. Мебелите бяха предимно дървени и много стари. В камината имаше няколко цепеници, а газените лампи хвърляха топли отблясъци. Тясна дървена стълба в ъгъла навярно водеше към горния етаж.

— Има две стаи — тази и спалнята горе, както и кухня и баня. Примитивно, но подходящо за случая. Предполагам, че някога е била къща на лесничей, тъй като не е достатъчно просторна за ловна хижа.

— Не мога да си представя защо си си направил труда да я наемеш. — Тя се наведе да събуе калните си обувки като внимаваше за одеялото, с което се бе загърнала.

Още не смееше да го погледне и нарочно отвори вратата към пристроената кухня. В нея имаше само най-необходимото, но то бе съвсем достатъчно за няколкото часа, които щяха да прекарат тук до утре. Усетила неговия напрегнат поглед, тя каза студено:

— Ако по някаква необяснима причина си искал да обсъдим подробностите по развода лично, а не чрез адвокат, можеше да се обадиш по телефона. Не смяташ ли, че като ме домъкна тук, постъпи малко мелодраматично?

„Колко добре го каза, Бет“ — помисли горчиво тя. Най-сетне бе налучкала верния тон. Но малкият ѝ успех не я караше да се чувства по-добре. Напротив.

Чу как Чарлз пое дълбоко дъх. Надяваше се, че той няма да успее да съзре болката в очите ѝ. Но когато събра смелост и го погледна, видът му накара сърцето ѝ да се обърне.

Чарлз изглеждаше така, сякаш бе излязъл от ада. Лицето му бе изопнато от напрежение, а дребните бръчици се врязваха по-дълбоко край стиснатите му устни. В очите му гореше дивашки огън, който бе

виждала само веднъж — когато Зана го бе изоставила. Да не би да го беше зарязала и сега?

Бет поклати несъзнателно глава, за да пропъди тази безумна мисъл. Не вярваше, че жената, която той обичаше, би го напуснала за втори път. Но беше ли възможно да съществува друга причина, поради която той да изглежда така, сякаш единствената светлина в живота му е изгаснала? Внезапно я смрази гласът му:

— Може би трябваше да те оставя при Темпълтън, за да се наслаждаваш на любовта му и да кроиш планове за бъдещата ви женитба, а? Съжалявам, скъпа, но няма да оставя нещата така. А ти, като моя съпруга, също не би могла да го направиш.

Нямаше смисъл да му напомня, че и оставаше съвсем малко време да бъде негова съпруга, както и да го убеждава, че не се е любила с Уилям и че за нищо на света не би приела предложението му за женитба.

Изведнъж тя усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Почувства се нещастна и ужасно изморена. Промълви почти беззвучно:

— Ако нямаш нищо против, бих искала да се освободя от това одеяло... — В следващия миг пожела да си бе отхапала езика, защото си спомни как Чарлз беше гледал голото ѝ тяло в колата, когато по негово настояване бе свалила мокрите си дрехи.

Тази мисъл я накара да се изчерви. Той сигурно смяташе, че е не е била в състояние да превъзмогне зова на тялото си. След загубата на детето бе отказал да я докосва, дори да се доближава до нея.

Логично беше Чарлз да помисли, че чувствената ѝ обърканост я бе накарала да влезе в леглото на Уилям Темпълтън. Вероятно съпругът ѝ подозираше, че тъкмо физическата ѝ неудовлетвореност я бе накарала да съблазни и него самия, макар да бе заявила, че го напуска.

Лицето му бе преbledняло, твърдата линия на устните като че изразяваше отвращението, затова Бет побърза да уточни:

— Не се притеснявай, не ти предлагам... нищо. Просто бих искала да си взема душ и да се преоблека. Какъвто и да е предстоящият ни разговор, убедена съм, че може да почака.

Той не отговори. Само я изгледа продължително с особено изражение, което тя не успя да разгадае, вдигна куфара ѝ и се заизкачва по тясната стълба.

Последва го покорно. Стълбите свършваха направо в спалнята с наклонен таван. Тя бе оскъдно обзаведена с двойно легло, чамов скрин с чекмеджета и един стол. На отсрещната стена имаше врата.

— Банята, доколкото това може да се нарече баня, е отсреща. — Чарлз ѝ посочи вратата. — Без вана, само душ. Макар че бурята явно е прекъснала някой електропровод, в бойлера все още би трябвало да има топла вода. — Обърна се и извади тъмносин пуловер от едно чекмедже.

Полугол, той бе твърде близо, до нея в тясната стая. Само като гледаше загорялото му тяло, Бет изгаряше от желание да го помилва, да почувства живителната му топлина и плътта му до своята. Той повдигна вежди, хвърли ѝ един поглед и сякаш успял да разчете мислите ѝ, без да се усмихва, промълви:

— Става студено. Ще запаля камината, преди да приготвя вечерята. Супа и кифлички. Става ли? — После бързо навлече пуловера.

Да, наистина бе станало по-студено. Бурята бе охладила въздуха и хладината в хижата бе осезаема. Въпреки това тялото на Бет пламтеше. С всяка клетка, с всеки нерв тя усещаше неговото присъствие. Не желаше обаче да го признае дори пред себе си. Тази ужасна вечер трябваше да свърши по-бързо. А утре сутрин щеше да чуе причините, поради които я бе отвякъл тук и всичко онова, което не можеше да бъде обсъдено в писмо, по телефона или чрез адвокат.

— Не искам нищо. — Тя се обърна с гръб към него, отвори куфара, за да намери старата си избеляла тениска, с която спеше, след като го напусна.

Преди това, преди онзи съдбоносен ден, когато Зана се появи отново, Бет винаги бе носила най-съблазнителното копринено бельо, което можеше да се купи, защото нито за миг не я бе напускала надеждата, че някой ден той ще размисли и ще се върне при нея.

— Нека уточним само едно. — Резкият му глас я накара да се вцепени. — Срещата ли си се с Темпълтън преди? Той ли беше причината да ме напуснеш? Или това, че отиде да работиш при него и го накара да се влюби в теб, е чисто съвпадение?

Тези думи я накараха да се раздвижи. Тя рязко се обърна, без да забележи, че одеялото се свлече в краката ѝ, вдигна глава и

разгневените ѝ изумрудени очи открито срещнаха студения му изпитателен поглед.

— Няма да ти позволя да ме обиждаш! Точно ти ли?!

Точно той, изстена тя наум. Той, който през целия им съпружески живот тайно бе копнял за Зана, бе организиран срещите си с нея и бе помислил, че може да изхвърли Бет от живота си като мръсен парцал. Сигурно беше така.

— И ти ще ми говориш за двуличие?! — яростно се защити Бет. Беше забравила обещанието си да запази спокойствие, да се контролира, да се държи така, сякаш нищо вече не я засяга. — Но на въпроса ти. Не! Не съм срещала Уилям никога, преди да отида да работя при него! Не съм го „карала“ да се влюбва в мен!

Та Чарлз дори не се бе престорил, че я обича! Просто след кратък пробен срок от шест месеца бе решил, че от нея би станала чудесна майка на неговите деца, добра домакиня и послушна съпруга. Съзнавайки всичко това, Бет допълни ядно:

— Наистина ли приличам на жена, която прелъстява всеки срещнат?

Самата мисъл за това бе вулгарна. Най-сетне Чарлз бе разкрил истинския си характер, както и мотивите за странното си държание. Той не я бе последвал във Франция, за да обсъждат техния развод, не я бе довел тук, за да изяснят отношенията си. Коварният дявол се опитваше да обърне нещата така, че тя да излезе виновна за всичко. Как ли бе потривал доволно ръце, дочул предложението на Уилям за женитба?

Чарлз беше подъл, зъл и...

Сега я гледаше настойчиво, усмихваше се, очите му галеха развълнуваните и гърди, плъзгаха се надолу към тънката ѝ талия, по дългите ѝ стройни крака и после пак нагоре. В усмивката му обаче се прокрадна жестокост, когато каза:

— Да, наистина си способна да съблазниш всеки мъж, който е имал нещастieto да погледне дори веднъж крехкото ти тяло и глупостта да помисли, че може да ти се довери...

Чак сега, обуздавала вихъра на гнева си, тя осъзна, че е съвсем гола! Панически посегна за одеялото и бързо го вдигна като щит пред себе си. Цялата пламтеше от срам. Беше сигурна, че долавя злобна насмешка в очите му, когато той изрече бавно и двусмислено:

— Ето че изяснихме нещо. Нещо, върху което ще поработим утре. — И ѝ обърна гръб.

Макар че не ѝ бе съвсем ясно какво точно се крие в думите му, тя можеше да се закълне, че е дочула беззвучния му подигравателен смях, докато Чарлз слизаше надолу по стълбите.

Когато той излезе, Бет опита да се овладее и забързано тръгна към банята, за да не би той да се върне и да я завари, преди да се облякла, преди да е напълно готова за срещата с него... Мисълта, че той би могъл да дойде в леглото ѝ тази вечер, я накара да потръпне.

Не бяха спали в едно легло, откакто бе пометнала. Не знаеше как ще реагира, ако леглото в долната стая му се стореше тясно или неудобно. Да го изхвърли навън ли? Физически той бе много по-силен от нея и освен това щом си наумеше нещо, не бе в състояние да го спре... Знаеше много добре какво би могло да се случи, ако самата тя реши да спи на неудобния диван долу — Чарлз щеше да побеснее. Тогава, в гората, го бе ядосала и...

Самообладанието ѝ бе твърде крехко, за да разчита на него.

Тази нощ той обаче не се доближи до леглото ѝ. Тя не бе наясно дали изпитва разочарование, или облекчение. Не, разбира се, че не беше разочарована. Ако бе отишъл при нея, бе решила да се преструва на заспала. Но разбираше, че в момента, в който я докоснеше дори случайно, щеше да се хвърлила в обятията му. И в двата случая щяха да се любят...

И макар че преживяването сигурно щеше да е прекрасно, то щеше да разколебае твърдото ѝ намерение да се оправя сама в живота и никога да не се връща към миналото. А да я люби за Чарлз не би означавало нищо — само задоволяване на плътска потребност.

Той никога не бе обичал Бет. Само Зана. Да, само би задоволил мъжката си гордост, доказвайки по този начин, че тя наистина е готова да легне с когото и да било. Бет вече бе напълно сигурна, че при развода той възнамерява да прехвърли вината върху нея. И знаеше защо!

Много поколения от фамилията Севидж бяха живели в Саут парк години наред. Те притежаваха по-голямата част от земята и сградите в околността. Севидж се ползваха с уважение, смятаха ги за добри земевладелци. Грижеха се за по-бедните и се интересуваха от проблемите на жителите на селото и околността. Затова каквото и да

направеше някой член на фамилията Севидж, то се обсъждаше от всички.

Любителите на пикантни истории бяха много. Бет си спомни думите на баща си:

— Въпреки че клюката е естествена човешка слабост, понякога хората отиват твърде далеч. Съжалявам горкия Чарлз, задето е принуден да води живот на показ и подлаган на одумки от всякакви малоумници.

И без това не му е леко, а трябва да живее и със съзнанието, че всяка негова постъпка се обсъжда.

Като че бе вчера, Бет си спомни и търпеливото обяснение на майка си:

— Хората не го одумват с лошо чувство. Те просто му съчувстват. Особено сега, когато Джеймс работи в чужбина. Горкият Чарлз просто се съсипва самотен в онзи огромен пуст дом. Той бе лудо влюбен в Зана Хол. Всички го знаем. А сега тя го напусна. Хората казват, че категорично била отказала да се омъжи за него и да се погребее тук.

На което баща ѝ бе отвърнал:

— Говорели! Нека си приказват каквото искат, но дали знаят истината?

— Ще се изненадаш колко добре са осведомени хората — бе казала майка ѝ, продължавайки да плете. — Пък и не можеш да скриеш нещо толкова явно като една безумна любов. Всички смятат, че от цялата история няма да излезе нищо добро...

И наистина, нищо добро не излезе, помисли Бет тъжно. Чарлз сигурно добре съзнаваше какво щяха да кажат злите езици, ако просто изхвърлеше малката Бет Гарнър, дъщерята на уважавания местен лекар, за да направи място на Зана Хол и техния син. Ето защо той би преобърнал земята, за да изглежда невинен и чист! Не би искал да изгуби престижа си в очите на местното население, а и нали повечето от тях са негови наематели, мерна се в ума ѝ.

Той още спи, реши Бет и стана от старомодното легло. Нямаше ни най-малка представа как е успял да се намести на онзи малък и неудобен диван. Слава Богу, че не се мотаеше наоколо, защото точно в този момент ѝ прилоша, както всяка сутрин от известно време насам. Едва стигна до банята.

Десет минути по-късно излезе оттам с преbledняло лице. Облече износени джинси и смарагдовозелена памучна блуза. Смяташе да закуси само с парче сухар и чаша вода. След това щеше да е готова да посрещне деня, каквото и да ѝ носеше той. Едва ли щеше да е нещо приятно, но все някак щеше да се справи.

Добре, че Чарлз не бе наблизил, за да забележи сутрешното ѝ прилошаване, помисли тя отново. Нямахше намерение да му казва за детето. Щеше да прозвучи като изнудване. Той, разбира се, предпочиташе Зана и Бет нямахше да използва нероденото си дете, за да го принуди да не се развежда.

Самата мисъл да го обвърже със себе си, след като знаеше, че е влюбен в друга, беше отвратителна. Пък и той вече имаше наследник, дарен му от Зана, в която бе страстно влюбен.

Бет вече се бе научила да приема тези факти хладнокръвно и се беше примирила с мисълта, че ще живее без него.

Първата ѝ задача за деня беше да каже на Чарлз, че е разгадала коварните му планове. А после щеше да го прати по дяволите! Най-сетне бе започнала да си възвръща здравия разум.

А когато се срещнеха лице в лице, щеше да му каже какво мисли за него!

Но едно е да пожелаеш, а съвсем друго — да направиш нещо. Чарлз не беше в хижата. И колата му я нямаше. Бет стоеше по средата на поляната, където калта бързо засъхваше под утринните слънчеви лъчи. В очите ѝ се четеше объркване.

Къде, по дяволите, беше Чарлз?!

Половин час по-късно продължаваше да си задава същия въпрос. Само че с повече безпокойство. Дали не я беше изоставил? Тя отиде да провери какво има в малкия хладилник с надеждата, че той бе отишъл за храна. Но като видя, че и хладилникът, и шкафовете са пълни с провизии, тази надежда угасна.

Все пак едва ли намерението му е било да я остави тук съвсем сама, на Бог знае на колко километра се намираще най-близкото населено място. В колибата нямаше телефон.

Но по-лошото бе, че усети болка в душата си — Чарлз ѝ липсваше неимоверно. Значи гордостта не можеше да победи любовта ѝ!

Чу шум от кола и въздъхна облекчено. Той се връщаше! Изтича припряно навън. Спря и го видя как излиза от колата бавно и спокойно. С трепереща ръка отметна косата си назад. Явно чувствата ѝ се бяха изписали на лицето ѝ и той ги долови, защото се приближи към нея и каза леко усмихнат:

— Липсвах ли ти?

Не би могла да отрече това, което се четеше в очите ѝ, затова просто попита:

— Къде беше?

И изведнъж почувства тежест в гърдите си. Не ѝ достигаше въздух, сякаш огромните борове ѝ пречеха да диша. В действителност я задушаваше неговото присъствие. Погледът му пронизваше душата ѝ. Очите му се впиха за момент в огромните ѝ зелени очи, после се плъзнаха надолу към трепкащите устни и още по-надолу към развълнуваните гърди.

— Липсвал съм ти! — изрече тържествуващо той и пристъпи по-близо до нея.

Тя усети приближаващата опасност и отчаяно се опита да отрече, тръсна глава и възкликна с треперещ глас:

— Ти си луд! Помислих, че си ме измамил! Чудех се колко ли трябва да вървя и да мъкна тежкия куфар, докато стигна до населено място! Това е всичко. — Погледна го в очите, за да потвърди лъжата, но като видя усмивката му, цялата се разтрепери.

Той не вярваше на нито една нейна дума. Не ѝ повярва и когато се опита да повтори ядосано:

— Къде, по дяволите, беше?

— Търсих телефон и уредих една от моите секретарки да се представи пред бившия ти шеф, за да довърши професионалните ти задължения. — Наблегна леко на „професионалните“, но явно не искаше да я обиди, защото добави. — Това не е важно.

А какво тогава е важното, чудеше се тя, объркана от начина, по който присвитите му стоманеносиви очи я събличаха и милваха.

Дали това, че ѝ беше липсвал, че се бе тревожила за него? Дали му доставяше удоволствие да обърква чувствата ѝ и да събужда в нея необуздани емоции, докато той остава студен и спокоен?

В погледа му обаче не се четеше безразличие. В очите му припламваше искра, а в ръката, която повдигна брадичката ѝ, имаше

скрит плам. Пръстите му чувствено докоснаха устните ѝ. Ласката му в никакъв случай не беше израз на безразличие!

Бет се разтрепери, усещайки как хладнокръвието я напуска след странното докосване на Чарлз...

А той продължаваше да я докосва. Топлите му пръсти напипваха пулса ѝ, който препускаше бясно.

— Толкова си красива! — промълви той дрезгаво.

Никога преди не ѝ го бе казвал. За малко му повярва. Вярваше му, когато устните му докоснаха нейните и силните му ръце я притиснаха толкова страстно, че телата им сякаш се сляха, разделяни единствено от тънката материя на дрехите.

Вярваше му, когато неговите длани се плъзнаха по тялото ѝ и тя се разтвори като цвят на роза от топлината на целувката му.

С жар, която само той можеше да разпали у нея, Бет притисна гърдите си към горещото му тяло, бедрата ѝ се прилепиха към неговите и тя усети силната му възбуда.

Той я вдигна на ръце и я понесе към хижата. От желание ѝ се зави свят и тя положи глава на рамото му, загледана с копнеж в изваяните черти на профила му. Сърцето ѝ щеше да се пръсне при мисълта какво я очаква. Хищният блясък в очите му, животинският копнеж, който бе изписан на лицето, чувствената извивка на устните обещаваха да ѝ разкажат прекрасна приказка, стара като света...

ОСМА ГЛАВА

Бет имаше усещането, че се носи в небесата върху крилете на мечтите си. В действителност ръцете на Чарлз я притискаха плътно, устните му омайващо докосваха дългата ѝ шия и се спираха страстно и възбуждащо точно под ухото. И това беше много по-прекрасно от мечтание или сън, защото бе истинско...

Чувстваше се отмаляла, разнежена и за нищо на света не би се отделила от леглото, не би напуснала прегръдките на съпруга си. Ръцете му събуждаха най-съкровениите ѝ копнежи. Тя с наслада отговаряше на ласките му.

Нежните му пръсти потърсиха копчетата на зелената блуза, бавно ги разкопчаха и после я смъкнаха, едва докосвайки копринената кожа на раменете ѝ. Бет пое дълбоко дъх. Във въздуха витаеше опияняващият аромат на страстта, както и някакво постепенно засилващо се напрежение.

Когато и последните ѝ дрехи се свлякоха на земята, той посегна към токата на колана си с думите:

— Ти ме желаеш. Това сигурно доказва нещо...

В този миг една невероятно силна болка избухна в съзнанието ѝ, изпълвайки я изцяло. Тя уби копнежа и всепоглъщащата я жар, превърна магията в прах. С болезнено ридание Бет се обърна и се сви под завивките. Криеше се от омразното и срамно откритие, той я бе възбудил с хладна пресметливост, само и само да докаже, че тя е леснодостъпна... Че е готова безогледно да се отдаде на всеки срещнат мъж, за да засити сексуалния си глад...

— Махни се! Остави ме на мира! — извика тя.

Беше осъзнала с отвращение, че е въввлечена в зловещ експеримент, част от плана му да я злепостави.

С един замах Чарлз отхвърли крехкия щит и разголи тялото ѝ. Гласът му прозвуча сурово:

— Никога. Трябва да свикнеш с тази мисъл.

После се отпусна на леглото до нея и я притисна с дългия си мускулест крак. Тя вдигна свитите си в юмруци ръце, за да го удари, кръвта ѝ пулсираше от гняв и оскърбление. Но без никакво усилие той издърпа ръцете ѝ над главата и промълви с нежност в гласа:

— Защо трябва да използвам сила, щом и двамата го желаем?

Зарови тъмнокосата си глава в нея и жарката му и обезкуражаваща уста захапа тръпнещото зърно на едната ѝ гърда. Езикът му палаво се плъзна около него, затрепка и Бет почувства, че ще полудее от желание. Гласът му, странно приглушен, достигна до съзнанието ѝ на талази от объркваща я чувственост:

— Трябва само да те докосна — така... И така...

След което и последният опит за съпротива беше унищожен от връхлитащата тялото ѝ възбуда. Бет се предаде напълно. Отпусна се, изви се и се отвори, за да поеме трептящата му възбуда в себе си. Страстно и ритмично двамата се устремиха към върха...

* * *

— Гладна ли си?

Бет отвори натежалите си от любов клепачи и видя как Чарлз, подпрян на лакът, я поглъща с поглед. Тя се протегна грациозно като котка, с подпухнали от целувките му устни. Би могла да му каже, че е гладна единствено за него, че го желае отново и отново, но това би прозвучало доста неприлично.

Устните му бавно се разтегнаха в щастлива хлапашка усмивка, сякаш бе отгатнал мислите ѝ. Засмя се тихо и гърлено и с върха на един от пръстите си докосна втвърденото зърно на гърдата ѝ.

— По-късно, ненаситно котенце. По-късно, но повече и по-добре.

Повече! Самата мисъл караше слабините ѝ да пулсират и Бет зарови глава във възглавницата, пропита от неговото ухание.

По-добре просто не би могло да бъде, помисли тя. Усети го да става от леглото и чу лекия стържещ звук от закопчаването на джинсите.

Бяха се любили няколко пъти през дългата лятна утрин. И всеки път разкриваше нещо ново от чувствеността му — дивашка сила и

нежност, яростна бързина и тръпнеща мудност на хищен звяр...

Нежното му потупване по голото ѝ дупе я изтръгна от опияняващите спомени.

— След десет минути ще хапнем, Бет.

Беше твърде отнесена, за да каже нещо и затова само кимна. Милото потупване ѝ обещавахе толкова нови неща...

Тя се изкъпа, облече ефирна памучна пола и синя блуза без ръкави, стегната точно под бюста и двадесет минути по-късно беше в малката кухня долу.

Все още се чувстваше като замаяна, действителността ѝ се струваше далечна и несъществуваща.

Ноздрите ѝ, усетили аромата на печен бекон, признателно потръпнаха и тя каза весело:

— Значи си се справил с печката! Заслужаваш медал!

А печката представляваше едно напукано чудовище, което работеше с газ и в очите на Бет изглеждаше поне на сто години.

Чарлз ѝ хвърли странен поглед, усмихна се и се наведе да надникне във фурната. Тя се взря в него, все още отмаляла от екстаза на спомена за случилото се. Плъзна поглед по широките му рамене в тъмна риза, по загорелия гръб, по тесния ханш в плътно прилепнали джинси и по стройните му дълги бедра...

Без да я поглежда, той извади двете чинии и внимателно ги остави върху приспособения кухненски бар плот, застлан с карирана покривка. Чарлз се беше постарал да подреди добре масата. Имаше компот, масло, току-що препечени филийки и голям чайник, от който наля димящ ароматичен чай.

— Умирам от глад — призна Бет. Дръпна един висок стол и се настани пред чинията, препълнена с бекон и гъби.

Чарлз също седна, взе ножа и вилицата и внезапно попита:

— Обясни ми точно защо реши да ме напуснеш.

Въпросът му ѝ подежда като студен душ. За момент я остави без дъх и тя не можа да отговори, тъй като се бяха върнали в реалността...

Изведнъж тя разбра, че няма да има сили да се изправи лице в лице с мъчителната действителност — Чарлз, Зана и Хари. Свела поглед към чинията, тя съзнаваше, че ще ѝ се наложи да се примири с положението. Това, което се бе случило тази прекрасна утрин,

трябваше да бъде изпратено при спомените, заедно със случилото се през онзи следобед преди шест седмици, както и последиците от него. Някак щеше да се справя с живота и сама, щеше да осигури детето си без чужда помощ. Сега бе моментът да поеме по този път, дори и да не се чувстваше твърде подготвена.

С надеждата, че гласът ѝ звучи разумно и спокойно, тя отговори:
— Нали ти казах още преди да тръгна. Сигурно не си забравил.

Нямаше сили да спомене името на Зана. Нали вече му бе обяснила, че е чула онзи проклет разговор? Нейната гордост — или по-точно останките от нея — изискваше да го накара да повярва, че тя е тази, която смята брака им за провален. Не желаше да изглежда като наранената и изоставена съпруга.

— По дяволите! Не съм забравил нито една твоя проклета дума. Това, което искам да знам, е защо? Не ти липсваше нищо. Чувствахме се добре заедно.

Устата ѝ се сви. Стисна здраво ръце в скута си. Дали той смяташе, че материалната страна на въпроса има някакво значение? Дали наистина очакваше да чуе от нея, че уязвената ѝ гордост я е накарала да го напусне, преди той да я изхвърли от живота си? Дали признанието, което искаше от нея, щеше да оскърби мъжкото му достойнство?

— Чувствали сме се добре?! — изрече хапливо тя. — Не съм съгласна. Три дълги месеца ти не се доближи до мен, отсъстваше от къщи непрекъснато... Нямаше желание дори да ме докоснеш!

Лицето му изразяваше противоречиви чувства. Тя се насили да го погледне. Сърцето ѝ биеше тежко — знаеше, че истината за брака им е жестока, независимо дали е казана на глас, или премълчана.

— Всъщност ти не ме искаш — побърза да допълни Бет. — Никога не си ме искал. Уморих се да бъда все на второ място. — Усети, че е казала повече, отколкото възнамеряваше, и той щеше да се досети за продължителната ѝ и безнадеждна любов към него.

Чарлз скочи и нервно изхвърли в кофата за смет недовършеното си ядене. Обърна се, изгледа я с присвити очи и каза сурово:

— Нямам представа за какво, по дяволите, става дума. Нима начинът, по който се любихме преди малко не доказва колко силно те желая?

Тяхното любене... Това толкова прекрасно и мимолетно преживяване! Мисълта за него бе твърде болезнена и ако той също се върнеше назад към тези мигове и вникнеше в нейната отзивчивост, неминуемо щеше да разбере истинските ѝ чувства към него.

С безизразно лице и гордо вдигната глава, тя зарея поглед през прозореца, защото се страхуваше, че ако срещне погледа му, ще се предаде.

— През последните месеци от нашия брачен живот ти не можеше да се насилиш дори да ме докоснеш. — В гласа ѝ прозвуча ирония. — Това ли наричаш желание? Така ли ще ме убедиш? А колкото до последния път... Е, отдавам го на объркването ти...

Това не беше вярно, разбира се. Но бе по-лесно да излъже, отколкото да признае мрачното си подозрение, че той просто я беше използвал, за да се убеди в прикрития ѝ сексуален свръх апетит.

Бет очакваше, че Чарлз може би щеше да бъде изненадан, дори раздразнен. Но в никакъв случай не бе подготвена за стихийната му ярост. След миг на мъртва тишина, той с един скок се озова до нея.

Очите му святкаха гневно, лицето му бе преbledняло. С неумолима жестокост я вдигна от паянтовия стол и я изправи на крака.

— Ах, ти, малка кучко! Благодарни на щастливата си звезда, че не посягам на жени! Не те докосвах, защото не можех да преодолея чувството си на вина! Ужасно съм виновен! Чуваш ли ме?

Тя чу. Да, чу. Но не го разбираше. Бет поклати глава, отстъпи назад. Лицето ѝ бе бяло като платно. Тишината бе твърде тягостна. Чудеше се защо ли я измъчва така? Чарлз усложняваше и без това неизяснената ситуация... Нали той желаше да се освободи от една жена, за да бъде с друга?

Чарлз продължи остро и всяка негова дума се връзваше дълбоко в душата ѝ. Това променяше представата ѝ за него, за себе си и тя не знаеше как да реагира.

— Ти очакваше нашето дете. Преливаше от щастие. Бе уверена в себе си. — Устните му се свиха с горчивина. — И аз развалих всичко това! Ти загуби детето и, доколкото знам, способността да имаш други деца, защото аз бях зад волана!

Той се завъртя на пети, неспособен да я погледне в очите и се отпрати към вратата.

Бет тъкмо отвори уста да му каже, че той няма никаква вина за това, но думите заседнаха в гърлото ѝ, тъй като той се обърна към нея и добави:

— Наех хижата за няколко седмици. Мислех, че имаме нужда от това време, за да обмислим бъдещето си. — В този момент гласът му стана безразличен, дори безжизнен. — Но сега разбирам, че нямам сили да чакам толкова дълго. Нямам нито необходимото търпение, нито желание. Искам да се върнеш в Саут парк, където е домът на моята съпруга. Не желая повече да слушам за каквито и да било изпитателни срокове, раздели, а още по-малко за развод!

— Но какво ще кажеш за...

— Никакво *но!* — Махна с ръка и тя не успя да попита къде беше мястото на Зана и Хари в така очертаното от него бъдеще.

— Съвсем ясно е. Връщаш се с мен в Англия и там ще се опитаме да забравим случилото се през последните няколко месеца. Но ако не ме искаш при никакви обстоятелства, няма да те моля. Просто всеки ще поеме по пътя си. Избирай. Искам да чуя решението ти до довечера.

След това излезе. Тя остана загледана във високата му силна фигура, докато той прекосяваше обляната в слънце поляна и поемаше по горския път. Бет остана сама. Никога не се бе чувствала по-самотна.

Залитаща, тя тръгна към средата на кухнята и започна да чисти. Изхвърли недокоснатата си закуска. Движенията ѝ бяха тромави и некоординирани.

Бе почти сигурна защо Чарлз ѝ отправи този ултиматум. Предположението ѝ, че Зана го бе напуснала отново, се бе потвърдило. С какво удоволствие би я удушила! Как се осмеляваше тази никаквица да наранява отново и отново нейния любим?

После осъзна, че я обзема истерия и за да се успокои, стисна устни и започна яростно да мие чиниите.

Защото въпреки всичко Бет обичаше Чарлз. А любовта можеше да накара всяко същество да оглупее.

Веднъж вече се бе държала глупаво — беше обичала по-дълбоко, отколкото бе разумно. Това не биваше да се повтори.

Трябваше да помисли за себе си. Беше невъзможно да остане съпруга на мъж, който винаги бе принадлежал на друга. Дори ако се изкушеше да запази брака си, нямаше да допусне да бъде обладавана

при всеки удобен случай. Въпреки откровения му ултиматум „или-или“.

Неуспешният ѝ опит в миналото да спечели любовта му ѝ бе дал горчив урок за цял живот. Тяхната връзка бе пропаднала безвъзвратно и нямаше никаква надежда да спасят дори разбирателството си, да не говорим за онези мили и нежни отношения от първите месеци на брака им.

Очевидно, след като Зана бе отново далеч от него, Чарлз предпочиташе Бет да се върне в Саут парк и да поеме задълженията си на негова съпруга. Това без съмнение щеше да пресече мълвата, която неминуемо щеше да прерасне в скандал при евентуален развод. Пък и като негова съпруга тя вършеше добра работа.

Да! Би предпочел тя да се върне с него, но не би се разстроил особено, ако не го последваше.

Нетактичният му намек да забравят последните месеци ясно показваше колко малко го е грижа за нея. Как би могла някога да забрави завръщането на Зана и Хари?

Като приключи с разчистването в кухнята, Бет излезе навън и седна на дървената пейка до вратата. Със затворени очи се потопи в тишината, която я заобикаляше. Можеше да посрещне бъдещето си сама. Когато Чарлз се върнеше, щеше да му каже точно така...

Всичко бе свършило. Оставаше само едно нещо. Ако трябваше да се разделят утре или дори още късно тази вечер и да не се видят никога повече, тя трябваше да го освободи от чувството му за вина.

По лицето ѝ бавно започнаха да се стичат сълзи. Плачеше за нероденото дете, за Чарлз, за неразбирането ѝ с него през онези омразни дни и самотни нощи, за злополучния безнадежден брак, споменът за който и двамата щяха да носят в сърцата си...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бет бе съвършено спокойна. Или поне така си мислеше до мига, в който Чарлз се появи на кухненската врата и разби илюзорния ѝ душевен мир. Сигурно бе вървял през гората напосоки. Фланелата му бе мокра от пот и прилепнала към тялото. Тъмната коса бе влажна и разбъркана, сякаш от време на време бе прокарвал пръсти през нея.

Тя срещна напрегнатия му поглед и потрепери. Чарлз изглеждаше изтощен и нещастен. Сърцето ѝ се сви от състрадание и за момент беше почти готова да направи всичко каквото той пожелае.

Само че — „почти“. Като поклати несъзнателно глава, тя отхвърли болезненото изкушение. Изтерзаният му вид явно бе предизвикан от факта, че Зана го бе напуснала. Състоянието му нямаше нищо общо с решението на Бет да се разведат.

— Хайде да обядваме след половин час. — Баналните му думи бяха в рязък контраст с дълбочината на тона.

Бет кимна безмълвно, защото устата ѝ бе пресъхнала. Обърна се към мивката, за да довърши измиването на салатата. Чу как той се движи зад гърба ѝ, прекосявайки дневната. Едва когато усети стъпките му на горния етаж и чу шум на течаща вода, се отпусна и въздъхна свободно.

Затвори очи и се облегна на умивалника. С цялото си сърце желаше да си възвърне онова стоическо спокойствие, което бе придобила, докато него го нямаше. Не желаше да бъде номер две в живота му, но и никога нямаше да прости на Зана болката, която му бе причинила. И все пак, той бе длъжен да се справи с личните си проблеми сам.

Майчинството очевидно не бе обуздавало дивата натура на Зана Хол. Тя не би могла да бъде опитомена и затворена в клетка, затова преминаваше през живота като вихър, без да се съобразява кого наранява по своя егоистичен път.

Бет се отдръпна от мивката и изправи рамене. Не искаше да мисли за това повече. Спокойствието ѝ костваше доста усилия.

Трябваше убедено и твърдо да заяви на Чарлз, че държи да се разведат. Сега щеше да се съсредоточи върху храната. Пържолите, които намери замразени в хладилника, тъкмо започваха да цвърчат, когато Чарлз слезе долу и Бет му хвърли бърз изпитателен поглед. Изражението на лицето му обаче не успя да разкрие нищо за настроението на съпруга ѝ. Тя видя само, че е облякъл тениска и стари раздърпани джинси.

— Да ти помогна ли? — предложи Чарлз учтиво.

Бет се постара гласът ѝ да звучи бодро, за да създаде впечатление на ентузиасирана жена в добро настроение, която приготвя обяда. Постла покривката, нарязва хляба и сложи купата със салата на масата. Чак тогава отговори:

— Няма нужда, благодаря ти.

— В такъв случай ще отворя виното.

Репликата му беше безупречно учтива. И безлична...

Бет се чудеше кога ли ще я попита за решението ѝ, после категорично отхвърли разстройващата я мисъл. Щеше да я попита, когато е готов. А междувременно имаше нещо, което тя можеше да направи за него. Едно последно нещо.

Тя обърна пържолите и взе чашата червено вино, която той ѝ подаде, изпи я на две големи глътки и веднага се почувства по-добре. Предпочитам да добия пиянски кураж, отколкото изобщо да нямам смелост, си каза тя и посегна към шкафа, за да извади горчицата и мармалада.

— Щедрата ръка на Темпълтън с шампанското е възпитала у теб вкус към алкохола — отбеляза сухо Чарлз. — По-рано не изпиваше повече от половин чаша, при това я вкусваше в продължение на цялата вечер.

Все пак напълни чашата ѝ отново, а тя не обърна внимание на заядливата му забележка за бутилката „Пол Роджър“, която Чарлз беше забелязал в дома на Уилям онази съдбоносна вечер. Това всъщност нямаше никакво значение. Нещата, които имаше да му казва, бяха важни. Бет сложи пържолите в две чинии, занесе ги на масата, пое дълбоко дъх и изрече, без да го поглежда:

— Що се отнася до вината ти... Не трябва да се чувстваш виновен. Ти нямаше никаква вина за случилото се. Никой не би могъл да избегне катастрофата.

Тишината, която настъпи, бе продължителна и напрегната. Бет го погледна и когато зелените ѝ очи се сблъскаха със сивия му поглед, тя сведе бързо глава, защото прочете в тях съчувствие и състрадание, което не можеше да понесе.

— До този момент ти беше много щастлива — промълви Чарлз дрезгаво. — Знаех колко силно желаш детето. Как да не нося бремето на вината? Беше ми много тежко. — Седна до нея и хвана брадичката ѝ. Повдигна я така, че Бет да го гледа в очите. После продължи: — Прав съм, нали? Това беше нещо, от което ти не успя да се съвземеш. Ревността ти към Хари ме преряза като нож. По време на целия онзи уикенд гледах как нещо в теб умира бавно. Едва ли можеш да си представиш как се чувствах тогава. Не е лесно да живееш с човек, обременен с чувство за вина.

Чувство за вина... Ужасен израз. Дума, която се връза в нестабилните им отношения и прекъсна крехкото щастие. Нямаше защо да се чуди, защо Чарлз бе отхвърлил жена си, защо се беше върнал към топлината и жизнеността на Зана. А откритието, че има син от нея бе подхранило дивата му страст.

Бет стисна устни, извърна глава и взе приборите. Да, тя наистина ревнуваше от малкия Хари, но само защото той бе негов син. Негов и на Зана.

Причините за ревността на Бет бяха по-различни от тези, за които Чарлз споменаваше. Тя не разбираше как е възможно Чарлз да бъде толкова сляп. Та тя не му бе признала, че го обича, само защото дори в най-интимните им моменти той не се бе преструвал, че изпитва чувства към нея.

Любовните ѝ излияния само биха го притеснили, биха го накарали да се почувства като в капан. Те щяха да увеличат и нейната уязвимост...

Но думите ѝ изглежда не бяха успокоили чувството му за вина за загубата на тяхното дете. Бет нямаше представа какво още би могла да му каже, за да му помогне да превъзмогне това чувство. Може би трябваше да му каже, че е бременна, че предвижданията на лекарите са се оказали погрешни...

С крайчеца на очите си забеляза, че той започна да се храни, макар и без апетит. Бет въздъхна. Беше в състояние да му помогне да

се освободи от чувството за вина, ала нямаше намерение да го прави. Поне засега.

За първи път през живота си щеше да постъпи егоистично. Щеше да запази бременността си в тайна, докато се научи да живее самостоятелно. Все още не можеше да си представи редовните му посещения, когато той щеше да предяви законните си претенции към детето. Би било ужасно да го среща непрекъснато. Бет разбираше, че единственият начин да убие безплодната си и безнадеждна любов към него бе да го изхвърли напълно от живота си. Ако Чарлз узнаеше за бъдещото дете, щеше да направи това невъзможно.

Бет изпита нужда да каже нещо, каквото и да било, само и само да наруши тягостната тишина.

— Пържолата е вкусна — отрони тя.

Всеки момент той щеше да я попита за решението ѝ. И тя щеше да му отговори. Това безусловно щеше да постави край на техния брак. Не искаше обаче да мисли за това в момента. Трябваше да сложи нещо в устата си...

Предусещайки вкусната комбинация, Бет протегна ръка към мармалада, който несъзнателно беше извадила и, без да помисли, го намаза дебело върху пържолата. Отрязва си парченце и го лапна с удоволствие. В този момент чу напрегнатия глас на Чарлз:

— Ти си бременна!

Тя за малко не се задави. Лицето ѝ пламна. Почувства се като дете, хванато на местопрестъплението. И изведнъж си спомни...

Беше бременна във втория месец. Тя и Чарлз вечеряха навън. И двамата бяха избрали Шатобриан. И изведнъж онази шантава идея да маже конфитюр по месото си... Дискретното повдигане на веждите на сервитьора едва се забеляза. Но Чарлз доволно се бе облегнал на стола и с толкова гордост в гласа бе казал:

— Моята съпруга е в, както е прието да се казва, особено положение. Затова се е сдобила с някои умопомрачителни гастрономически навици.

Тогава Бет беше засияла и се бе почувствала съвсем сигурна с него...

Тя вдигна поглед към Чарлз и съзря в очите му искрица от общия им спомен. Сега вече не можеше да го излъже.

— Винаги се изчервяваш лесно — отбеляза той меко и иронично. Плъзна поглед надолу към гърдите и тънкия ѝ кръст. — Кога щеше да ми кажеш? Или изобщо нямаше такова намерение?

— Аз... — О, Господи, как би могла да отговори? — Щом самата аз свикнех с тази мисъл.

— Дали? — попита той мрачно. Погледна я с пресилена усмивка, после стана и взе чашата ѝ. — В твоето състояние не бива да пиеш. Яж. Аз ще приготвя кафето.

Въпреки че бе оставил по-голямата част от яденето си недокосната, тя призна, че той имаше право. Не бе яла нищо през целия ден, а да се пие по време на бременност не беше препоръчително. Храната, която изглеждаше толкова вкусна, сега ѝ се струваше като подметка.

Чарлз донесе кафето, покани я да седне в най-удобния стол и разбърка жаравата в камината.

— Сама разбираш, че сега и дума не може да става за развод, пробна раздяла или каквото и да било друго. — Очите му бяха леденостудени. — Макар фактът, че си моя съпруга да няма голямо значение за теб, ти носиш моето дете. Връщаш се с мен в Саут парк още утре и ще бъдеш под безпощадния надзор на най-добрия специалист, който успея да намеря. Ако имаш някакви безотговорни идеи да възпитаващ детето ни сама, избий си ги от главата. Ще подам молба за опекунство. Ясно ли ти е?

Напълно, помисли Бет. Точно затова искаше да запази бременността си в тайна. Той в никакъв случай не би я оставил да си тръгне сега. И разбира се, с неговото материално състояние, Чарлз Севидж щеше да спечели едно евентуално дело за попечителство.

Бет не искаше да рискува. Зана сигурно бе изчезнала, отвеждайки Хари със себе си. Чарлз би могъл да се опита по съдебен ред да получи достъп до сина си, но можеше и да не успее. Ала Бет — като негова законна съпруга, нямаше същата свобода. Детето, което очакваше, щеше да бъде негов законен наследник. А Чарлз пазеше всичко, което притежаваше. Най-важната причина за техния брак бе желанието му да има семейство, което да продължи процъфтяващата династия Севидж.

— Да, разбирам те — отвърна Бет едва чуто.

Чарлз буквално я бе хванал в капан. Преди тя би се съгласила на всичко, ако той я помолеше. Но не и сега.

Щеше да извоюва независимостта си. Затова добави остро:

— Съгласна съм да се върна с теб в Саут парк, да се грижа за дома ти и да забавлявам твоите гости, както очакваш. Но имам няколко условия. — Стана, прекоси малката стая, за да остави чашата си от кафето на масата. Имаше чувството, че погледът на Чарлз ще я спъне. Сега пред нея стоеше задачата да се пребори с неотразимия магнетизъм, който той упражняваше върху нея.

— И условията са...? — Студеният му и безразличен тон я накара да потрепери.

Познаваше го твърде добре и усети в думите му скрита заплаха. Вирна брадичка и заяви:

— Бих искала да работя. Трябва да постигна нещо сама. Не бих желала да бъда твой придатък.

Наистина имаше нужда от нещо, което да я крепи и да запълва празнината в душата ѝ. Работата щеше да притъпи болката, която мисълта, че едва ли е в състояния да събуди любовта на Чарлз към себе си, ѝ причиняваше.

— Разбирам. И как ще го постигнеш?

— Не бързай.

Според Бет той бе виждал у нея само добрата съпруга и домакиня. Нейните задължения бяха да поддържа прекрасния им дом, да забавлява колегите му, да ражда синове и дъщери. Чарлз никога не бе съзирал в нея жената, която би могла да има повече амбиции от това да си остане домакиня и майка. Без да обръща внимание на парещата болка в гърдите си, тя продължи студено:

— Али често ме е молила да подновя партньорството с нея. Двете бяхме добър екип. А тя иска да разшири сферата на дейност на Агенцията. Това е едно предизвикателство, което ми допада.

Предизвикателство, което щеше да я изведе извън затворения и потискащ свят на техния брак, помисли си Бет. Да, ще роди тяхното дете и ще го дари с любов. Но за да запази себеуважението си, щеше да има нужда от нещо повече.

— А детето? — Чарлз бе приключил с кафето си и си сипваше още една чаша вино. Ръцете му трепереха и гърлото на бутилката подрънкваше в ръба на чашата. — Ако живееш с илюзиите, че ще

изчезваш всяка сутрин на работа и ще оставяш детето на грижите на гувернантка, лъжеш се.

— Не храня никакви илюзии — сопна се тя. — Съвсем никакви. — Вече не можеше да се залъгва. — Ще поема изцяло административната работа и ще ръководя всичко от Саут парк. И ти често работиш вкъщи. Или по-скоро работеше — допълни иронично и забеляза рязкото повдигане на тъмните му вежди. Все пак трябваше да внимава с приказките си.

Опита да се отпусне, за да събере сили за решителната схватка, която щеше да я освободи от изнурителната безнадеждна любов към този мъж. Бет бавно седна на стола, вдигна глава и смело му прехвърли топката:

— Е, съгласен ли си?

Той погледна заинтригувано. Взе стол и седна.

— Най-сетне може би ще стигнем до същността на проблема. Можеше да ми обясниш тези неща и по-рано. Не съм чак такъв тиранин. — После допълни с усмивка, в която нямаше нищо радостно: — Значи искаш да полетиш. Била си толкова жадна за някаква свобода извън брака ни, че използва като претекст „пробна раздяла“, за да намериш простор за полета си. Нашият брак не се оказа достатъчно предизвикателство за теб. — Пресуши чашата с вино и я остави на масичката до себе си.

Бет се опитваше да изглежда спокойна. Отчаяно спря напиралците на устните ѝ резки думи. Как да обясни, че дочутият разговор между него и Зана беше станал причината за заминаването ѝ? Не можеше. Нали се бе постарала всичко да изглежда като нейно лично решение? Нямаше да признае истината. В този момент Чарлз каза:

— Твоята бременност естествено слага край на всякакви приказки за раздяла. И все пак в границите на разумните ти искания дотук съм съгласен.

Сега може би трябваше да му благодари с реверанс, подигра се мислено Бет със себе си. Следващото условие, което поставяше, изискваше цялата ѝ енергия, за да накара Чарлз да го приеме.

Стъмняваше се. Слънцето се бе скрило зад короните на дърветата и стаята изглеждаше мрачна. Чарлз стана и отиде да запали

една от газените лампи, а Бет бързо забърбори, докато не я бе напуснала смелостта:

— Има още нещо. Искам да живеем в отделни стаи. Не желая никога повече да спя с теб.

Забеляза как той замръзна, а светлината на лампата хвърляше зловещи отблясъци върху лицето му.

— Учудваш ме. Реакцията ти последния път, когато се любихме, бе повече от страдна. Да не споменаваме факта, че ме предизвикваше и бе готова да ми се отдадеш няколко пъти в течение на този ден. Но, мила, можеш да бъдеш сигурна, че няма да си хабя енергията за една безчувствена жена.

Като чу неговата интерпретация за случилото се между тях, Бет почервения от яд. Трепереше вътрешно, съзнавайки, че сега той щеше да търси сексуално удовлетворение извън дома. Сигурно щеше пак да се хвърли в обятията на Зана, която все още се вълнуваше от мъжествеността му.

Но това условие беше необходимо на Бет. Тя копнееше за физическата им близост, но за него преживяването не криеше онзи дълбок смисъл, с който би трябвало да го изпълни. Чарлз просто задоволяваше естествения си глад за плът. А да споделя леглото му, като знае, че чувствата им не са взаимни, би означавало да принизи любовта си.

— Уморена съм. — Лицето ѝ бе бледо от напрежение.

Тежеше ѝ мисълта, че сама се бе хванала в капана, като разкри несъзнателно, че е бременна. Изправи се, отметна дългите си тъмни коси от челото и посочи паянтовия диван, на който Чарлз бе спал предишната нощ.

— Ако ти се ще да се подлагаш на това изпитание отново, нямам нищо против — каза тя и по този начин му даде да разбере, че второто условие вече е в сила.

Той повдигна цинично едната си вежда.

— Поласкан съм да чуя, че има поне нещо, срещу което „да нямам нищо против“. Ще се постарая да ти партнирам достойно. Ти ще спиш в спалнята.

Преди сълзите да са издали слабостта ѝ, Бет се обърна към стълбите, ала студеният му и безмилостен глас я спря и я накара да замръзне от отвращение:

— Има едно нещо, скъпа моя съпруго, което искам да уточним, преди да поемем пътя към общото ни щастливо бъдеще. Искам да съм сигурен, че детето в утробата ти е от мен, а не от Темпълтън...

ДЕСЕТА ГЛАВА

За момент Бет бе твърде шокирана и вбесена, за да реагира. Сърцето ѝ биеше лудо и тя усети как пламва от яд. Миг след това беше обзета от такава ярост, каквато не бе изпитвала никога досега.

Как смееше да я обижда?!

Почти без да съзнава какво прави, тя бързо прекоси стаята, вдигна ръка и го зашлеви силно през лицето. Резкият звук, който отекна в тишината, я изпълни със задоволство. Но това ѝ даде само моментно удовлетворение.

Чарлз не помръдна. В очите му блесна искра на тържествуване. После угасна и погледът му стана леденостуден. Досега не се бе осмелявала да се държи така дръзко.

Бет посегна отново, готова да нанесе още един удар и после пак, за да успокои гнева си, но Чарлз сграбчи ръката ѝ в последния миг.

— Една съпруга има право да удари мъжа си само веднъж в живота. Ти вече го направи. Опитай пак и ще ти върна шамара. — Пусна ръката ѝ и се отдръпна назад, сякаш не можеше да понесе близостта ѝ. Сивите му очи бяха станали почти черни и тя разбра, че наистина би я ударил.

Бет вдигна глава с предизвикателен поглед. Желаше Чарлз да упражни физическо насилие, защото това би било доказателство, че изпитва някакви чувства към нея. Сега в очите му се четеше само студен сарказъм и презрение. Именно тази мисъл повече от всичко друго я накара да се отдръпне, да загуби желание да се противопоставя. Беше постъпила ужасно и се отвращаваше от себе си. Смяташе, че физическото насилие е нещо недостойно и, доколкото знаеше, а тя познаваше Чарлз твърде добре, той също го мразеше.

— Начинът, по който реагира, говори, че не си спала с Темпълтън — каза той със стоманени нотки в гласа си. — Прости ми, че те попитах, но все пак чух как той ти предлага брак. Тъй като съм циник, предположих, че ти си го окуражила.

Бет му обърна гръб, събра остатъка от гордостта си и успя да се прибере в спалнята, без да му покаже колко силно са я наранили думите му. През по-голямата част от нощта лежа будна, като се чудеше как ще живее занапред...

* * *

— О, колко е хубаво, че си у дома! — възкликна Моли Гарнър с удоволствие. Взе чашата от ниската масичка и се облегна на фотьойла. — Никъде другаде не могат да ти направят чаша истински чай. Не че прекарахме зле, но...

— Да, наистина е хубаво да си у дома — съгласи се Бет, докато събираше снимките от пътуването на родителите си. Прозорците бяха отворени и идиличният шум от косачката на трева бучеше приспивно в летния следобед.

За първи път от седмици наред Бет се чувстваше относително спокойна. Затова тя повтори думите си като вложи в тях повече смисъл, отколкото майка ѝ можеше да прозре:

— Толкова е хубаво, че сте си пак у дома. И двамата ми липсвахте.

През изминалите седмици Бет се бе чувствала безкрайно самотна в Саут парк. Али бе приветствала решението ѝ да подновят тяхната съвместна дейност и двете се бяха заели да подреждат картотеките, да уреждат формалностите и да обзавеждат малкия кабинет в Саут парк. Но нищо, дори връщането ѝ към работата, не можеше да замести студената празнина в брака ѝ. От тези мисли Бет потрепери несъзнателно и майка ѝ я попита:

— Студено ли ти е, миличко? Да затворя ли прозореца?

— Добре съм, благодаря. — Успя да се усмихне, но се сепна щом майка ѝ добави с укор:

— Хубаво е, че го казваш, но явно не си имала много време, за да усетиш липсата ни. Имам предвид бягството ти във Франция...

Родителите ѝ се бяха върнали само преди ден, а мълвата вече ги бе осведомила. Сред малката общност не можеше да се скрие нищо. Така че Бет нямаше голям избор и трябваше да признае истината.

— Бях близо до Булон. По това време Чарлз отсъстваше твърде често, а Али имаше капризен клиент. Беше просто кратък временен ангажимент и затова приех работата. Чарлз успя да ме навести няколко пъти.

— Да, сигурно те е навестил — отбеляза госпожа Гарнър, — иначе не бих очаквала внуче.

Бет се усмихна и въздъхна с облекчение. След като с Чарлз се бяха върнали от хижата, тя бе поддържала представата за идеална съпруга. Моли не биваше да разбере, че дъщеря ѝ е при мъжа си само защото той я бе заплашил със съдебен процес...

Майката на Бет не одобряваше брака ѝ с Чарлз още от самото начало. Причината за това бе Зана. Седмица преди сватбеното тържество, Моли бе казала загрижено: „Наистина ли си обмислила нещата добре, Бет? Не искам да ти развалям празника, но и не искам да те виждам нещастна. Не смяташ ли, че е минало твърде малко време? Може би той се жени за теб напук на Зана? Мислила ли си за това? Всички видяха как му подеждва любовната връзка с нея“.

Бет не бе мислила за това. Просто се залъгваше, че нейната дълбока и упорита любов ще предизвика ответното чувство и у Чарлз.

По младежки наивно самочувствие. И при така създадите се обстоятелства, колкото по-малко знаеше майка ѝ, толкова по-добре. Старата дама тъкмо продължаваше мисълта си:

— Тази прекрасна новина е най-хубавият подарък за завръщането ни. Трябва да накупя бебешки дрешки.

Бет се намръщи. Нима майка ѝ вече бе забравила купищата миниатюрни ританки и шапчици, които бе плела с толкова любов? Никой не споменаваше за катастрофата и трагичните последици. Те мислеха, че щом не се говори за това, то сякаш не се бе случило. Госпожа Гарнър се наведе напред, за да налее още чай.

— Кажи ми, наистина ли онази Хол се е появила отново в Саут парк, нахална както винаги и с двегодишен син? Ти държа ли се с нея, както заслужава? На твоето място бих ѝ посочила вратата. Тази жена няма никакво чувство за такт. Тя явно не се е омъжила.

— Не съм контактувала с нея — каза Бет, преструвайки се на безразлична. — Къщата бе пълна с гости, пък и трябваше да замина за Франция почти веднага.

Очакваше, че майка ѝ всеки момент ще спомене за приликата между детето и Чарлз Севидж. Нямаше представа как да реагира на това. В този момент влезе баща ѝ.

— Има ли още чай? Умирам от жажда. — Той седна на дивана до Бет и прокара пръсти през посивелите си коси. — Скоро ще дойде есента и трябва да приготвя градината за зимата. Физическият труд поддържа формата ми.

— Нали знаеш, че е луд по градината. Плати на Джони Хигс огромна сума, за да я поддържа, докато ни нямаше. А щом се прибрахме, едва оставил куфарите на прага, баща ти хукна към градината, за да провери дали всичко е наред.

Всички се засмяха, а Бет се изправи, приглади полата си и каза:

— Чарлз не си беше у дома миналата нощ, но каза, че ще се върне днес за следобедния чай. Трябва да побързам, за да успея да го посрещна.

Двамата с Чарлз се държаха с хладна учтивост — като непознати. Той по-често работеше далеч от дома и оставаше да спи в града. Винаги я предупреждаваше кога ще се върне и тя го посрещаше с вежливи въпроси за пътуването, приготвяше му нещо за пиене и му разказваше местните новини. Никой не би могъл да я обвини, че нарушава споразумението между тях.

— Добре, но не бързай много — посъветва я баща ѝ на път към колата. — Сега трябва да бъдеш много внимателна.

За първи път родителите ѝ си разрешаваха да споменат за онзи случай.

Разбира се, ако Чарлз бе намерил сили да обясни дълбокото си чувство на вина, което бе причината за тяхното отдалечаване един от друг, нещата щяха да бъдат много по-лесни. Това би могло да ги сближи, вместо да ги отчужди. А ако и тя му бе доверила ужасното усещане, което изпита след като научи, че вероятно никога няма да забременее отново...

Но каквато и близост да бяха преживели, тя неизбежно щеше да изчезне с появата на Зана и Хари, си напомни Бет рязко, докато се настаняваше зад волана на колата. Миналото си е минало и никакви нейни размишления не биха променили бъдещето.

Бет свали прозореца, усмихна се радостно на родителите си и каза с ведър глас:

— Утре ви каня на вечеря. Не забравяйте. Точно в седем. И донесете снимките от пътуването. Чарлз би ги разгледал с удоволствие.

Бавно подкара колата, заслепена от неочаквано появилите се в очите ѝ сълзи. Трябваше да мине доста време, докато свикне с новия си живот.

Бет се забавляваше, работеше упорито в агенцията, преструваше се на бодра и щастлива. Когато родителите ѝ я питаха за обезпокоителната ѝ бледост и тъмните кръгове под очите, тя им отговаряше, че е била на преглед при най-добрия специалист и той смята състоянието ѝ за отлично. Много рядко беше заедно с Чарлз, но тогава забелязваше неговия изпитателен поглед. Не можеше, а и не искаше да си блъска главата, за да го разгадае. Може би той ненавиждаше присъствието ѝ и мисълта, че е негова жена, му беше омразна. Нали и двамата знаеха, че преди Зана да го напусне отново, той бе поискал да се разведе с Бет. Сърцето му принадлежеше на екстравагантната жизнена червенокоса. Навярно той сравняваше съпругата си със Зана всеки път, когато я погледнеше. За него Бет беше на второ място и тя се опитваше да свикне с тази мисъл, за да изгради каменна стена около сърцето си.

Мина Коледа и Нова година и Бет се поздрави за идеално организирани тържества. Цялата къща беше украсена с клонки от имел и бор, огънат в камините пламтеше, щедро се лееше прословутият пунш на госпожа Пени.

Чарлз се бе намръщил, докато четеше списъка на гостите, но Бет пренебрегна явното му неудоволствие от факта, че къщата ще е претъпкана с народ. Тя не се чувстваше достатъчно силна, за да бъде насаме с него в интимна обстановка по време на семейните тържества.

Когато той каза: „Няма да има повече шумни тържества. Само от време на време ще приемаме родителите ти за вечеря“, тя просто кимна студено и се върна пред компютъра в кабинета си.

Един ден той бе нарушил личната ѝ територия, нахълтвайки в офиса на агенцията, за да ѝ направи забележка:

— Ти се преуморяваш. Щом не даваш пукната пара за здравето си, помисли поне за детето. Оттук нататък ще правиш каквото кажа аз! — После излезе, като затръшна вратата.

Детето... Разбира се! Той се грижеше единствено за новия член на семейството. Това бе и единствената причина тя да се намира все

още в този дом. Но и през ум не ѝ минаваше, че би било по-добре да не беше забременявала. Бебето бе единственият смисъл на живота ѝ сега.

Всъщност заповедта на Чарлз бе напълно уместна. Бет ставаше все по-трудноподвижна, тялото ѝ даваше сигнали, че не бива да се натоварва. Шумните забави наистина я уморяваха. Но това не означаваше, че ще се съгласи да прекарва повече време насаме с Чарлз. Постепенно свикваше с безразличието му и новия си начин на живот.

И все пак се страхуваше да остане насаме с него, тъй като някой недоубит изблик на чувства можеше да я изненада. Все още не можеше да се довери напълно на себе си, за да поеме този риск.

Любовта не умира по заповед. Не можеш просто да я отхвърлиш, защото те нараняват и унижават. Но някой ден тя щеше да постигне този стоицизъм.

Така че щом дойде краят на януари, тя измисли нов начин за отдалечаване от Чарлз.

Майка ѝ беше повече от щастлива и с удоволствие се съгласи да я придружи за една седмица в Лондон, за да накупят нови дрехи за бременни, но все пак каза:

— Веднага щом те родих, подарих всички тези чували на църквата. После изпитвах известно чувство на вина, защото можеха да ми потрябват пак. Но се получи така, че ти остана единственото ни дете. Вие с Чарлз сигурно ще имате много бебета. Не мислиш ли, че трябва да напълниш Саут парк с деца?

Бет затвори очи от болка. Беше уверена, че детето, което носеше в утробата си сега, щеше да бъде единственото.

Бе омъжена за Чарлз само по документи. Физическата им близост бе останала някъде далеч в миналото. Стаите на Саут парк така и щяха да си останат пусти...

И въпреки това гледаше с увереност в бъдещето. Като единствено дете никога не се беше чувствала пренебрегната или самотна. Винаги бе имала много приятели и щеше да се постарее и детето ѝ да порасне сред повече хора.

Разбира се седмицата в Лондон се проточи доста повече. Имаше толкова много представления, които Бет искаше да посети, толкова изложби, които би било жалко да пропусне.

— Няма смисъл да се ограничаваме, щом сме тук — каза тя на майка си, когато госпожа Гарнър ѝ спомена, че седмицата им свършва.

— Толкова е хубаво да разгледаш всичко на спокойствие. Не се притесняваш за татко, нали?

— Не, разбира се. Той се справя добре и сигурно се наслаждава на тишината. Винаги ме обвинява, че говоря твърде много. Не, Бет, аз се притеснявам за теб. Всичко ли е наред?

— Разбира се — отвърна тя прекалено бързо и ентусиазирано. Но тъй като майка ѝ я познаваше твърде добре, Бет добави: — Защо питаш?

— Ти си се променила, не мога точно да кажа как. Но понякога в очите ти се чете такава мъка, че ми иде да заплача.

— Милата ми майчица! — възкликна Бет и се насили да се усмихне.

Дали наистина това, което бе преживяла, се бе изписало на лицето ѝ? Може би очите ѝ издаваха нещо, което разумът ѝ отхвърляше... Дали трябваше да положи още усилия, за да изтръгне своята злощастна любов от сърцето си?

— Въобразяваш си — добави тя. — Все пак виждаш жена, която страда от болки в кръста, получава сърцебиене, подпухват ѝ краката, а и едно малко чудовище непрекъснато играе футбол в корема ѝ! И така, какво ще правим днес, мамо? Може би ще посетим изложбата на бижута от времето на кралица Виктория? Или да се върнем в магазина на Харод, за да видим онзи костюм, който почти те убедих да си купиш в сряда?

И все пак Бет не можеше да остане далеч от Саут парк завинаги. Чарлз с нищо не показваше, че тя му липсва. А и защо да се преструва? Сега той можеше да се отдаде спокойно на любовта си към Зана...

Бет непрекъснато си намираще извинения, за да работи. Често оставаше в офиса си до късно, за да навакса с работата за агенцията. Появяваше се само за да вечеря с Чарлз набързо и тези вечери обикновено минаваха в гробно мълчание. После тя веднага се оттегляше в стаята си с оправданието, че е уморена.

Това не беше лъжа — наистина изпитваше страшна умора, но сънят трудно идваше...

Една нощ през март, когато дъждът трополеше по первазите, тя прекрати безуспешните си опити да заспи, наметна един халат и се промъкна с тихи стъпки в детската стая.

Чарлз не бе казал нищо, ала с повдигане на веждите си ѝ бе показал ясно, че той смята желанието ѝ отново да обзаведе стаята за чист каприз.

Та нали точно тук бе спал Хари! Не че Бет обвиняваше малкото дете, но все пак не можеше да забрави как родителите му се бяха надвесили над леглото, което тя бе приготвила за бебето, което изгуби.

Дори и сега, щом се отпуснеше дори за миг, Бет ясно виждаше Зана, облечена в копринена нощница, и Чарлз, който я бе прегърнал нежно през раменете...

Докато бродеше из стаята и докосваше нещата, почувства как се отпуска и приседна на единичното легло, което един от градинарите бе внесъл в стаята по нейно нареждане. Първите месеци от живота на бебето Бет щеше да спи тук, защото имаше намерение да го кърми, а не искаше да моли Чарлз да освободи господарската спалня, която беше в съседство с нейната.

Като си представяше как той лежи на огромната спалня, Бет изпитваше странно вълнение. Затова отхвърли тази мисъл и се изправи на крака.

Госпожа Пени бе настояла да качи в стаята пакетите с бебешките дрешки, за които Бет бе похарчила цяло състояние в Лондон. Беше ги поставила на най-горния рафт с думите, че тук има достатъчно дрехи, с които да облекат цяла армия новородени.

Те стояха там вече няколко седмици, но дори ако се повдигнеше на пръсти, Бет не би могла да ги достигне. Въпреки това реши, че е крайно време да ги подреди. Ето защо премести малкото столче, качи се върху него и върховете на пръстите ѝ докоснаха купчината фино бебешко бельо и детските играчки, на които не бе могла да устои.

Изведнъж ѝ се стори, че не е сама в стаята. Чу глухо изръмжано проклетие и усети как две силни и топли мъжки ръце я обгръщат.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Гласът му я шибна като камшик. Тялото ѝ пламна, щом прегръдката се затегна. Той нежно я свали от стола, без обаче да я пуска. Обърна я с лице към себе си и на Бет ѝ се прииска да не го беше правил.

Чарлз бе облечен с къса хавлиена роба и Бет знаеше, че под нея е гол. Обикновено не обличаше пижама.

Сърцето ѝ започна да бие лудо само при вида на изваяните черти, широките гърди и мускулестите му крака.

— Е? — настоя той, като я гледаше право в очите.

Бет притвори клепачи. Не искаше той да разбере, че тя все още се вълнува от мъжкото му присъствие. Бет прокара нервно език по устните си и промълви:

— Все не ми остава време да подредя бебешките дрешки, които купих в Лондон...

Трябваше да си наложи да остане спокойна. Но след дългите месеци, през които водеше ограничени разговори с леко саркастичен тон, или по-лошо — със светска отегченост, неговият гняв, тази истинска емоция, я караше да се плаши.

Не знаеше как да постъпи.

Неговата загриженост не можеше да се вмести в схемата, която Бет си бе изградила и следваше в брачния им живот. Ако не внимаваше, тези чувства, щяха да я отклонят от поддържаната с толкова труд и усилие линия на поведение досега.

— И ти реши точно сега да свършиш тази работа? Не можа ли да почакаш до утре, когато ще има кой да ти помогне?

— Не успях да заспя. — Наистина ли гласът ѝ трябваше да звучи толкова отчаяно? Изведнъж осъзна ясно, че изглежда ужасно — подпухнала, тромава, с двойна брадичка...

— И аз не успях да заспя — призна той усмихнат. — Чух трополенето ти из стаята.

Трополенето... Бет прехапа устни. Бе все едно да ѝ каже, че изглежда и се движи като слон в стъкларски магазин. Тя бързо се извърна, ядосана на себе си. Какво ли значение имаше? Жените в нейното състояние не би трябвало да се притесняват, че не са привлекателни. Пък и нали той не я желаше, а просто я използваше, защото беше негова съпруга и му бе под ръка?

Студените му пръсти се ключиха около китката ѝ и той промълви нежно:

— Щом като и двамата не можем да заспим поотделно, защо да не опитаме заедно да оправим бебешките дрешки? — Притисна я почти гальовно, обърна се и взе пакетите от шкафа. — Ти ги разопаковай и ми казвай къде да ги подреждам.

В гласа му се бе върнала онази стара, почти забравена, топлина. Очите му ѝ се усмихваха и изгражданата месеци наред стена в душата ѝ рухна моментално. Бет реши, че може да си позволи да се отпусне, защото смяташе, че щом пожелае, защитните механизми отново ще заработят.

Само за момент, увери се тя. И при най-малкото съмнение, че отношенията между тях могат да се променят, щеше да се отдръпне отново зад защитната си преграда. Ето защо, за да няма недоразумения, тя каза:

— Наистина няма нужда да се ангажираш с това. — В гласа ѝ се долавяше известно отегчение, но не толкова голямо, че да го обиди.

Той я погледна изпод вежди, пое дълбоко дъх и отвърна спокойно:

— Това не е губене на време, просто искам да се запозная с гардероба на наследника си.

След като обмисли думите му, Бет реши, че няма от какво да се притеснява. Желанието му бе съвсем естествено, така че напрежението ѝ изчезна, тя се примири и потисна съпротивата си.

Всъщност тя откри, че разопаковането и суетнята около дрешките ѝ доставя огромно удоволствие. Смееше се щастливо, когато той, поел с два пръста едно терличе, каза:

— Не мога да си представя, че ще се намери някой толкова малък, че да го обуе.

— Може и да се окажеш прав. Ако съдя по силата, с която рита, не бих се учудила, ако се роди със стъпала четиридесети номер — отвърна тя и примижа от острата болка, която движенията на бебето ѝ причиниха, сякаш в потвърждение на думите ѝ.

— Какво има, Бет? — С бързина, която я накара да затаи дъх, Чарлз падна на колене пред нея. — Да не би да започват болките?

Невероятно, но той изглеждаше истински загрижен. За този половин час бе станал неузнаваем, беше се превърнал отново в нежния и внимателен съпруг, когото познаваше преди катастрофата... Сърцето ѝ трепна. А бе толкова сигурна, че е изтръгнала безнадеждната си страст към него...

— Не — поклати глава тя. — Май наследникът е решил да потанцува.

Чарлз облекчено въздъхна и я помоли:

— Бих искал да усетя как се движи. Може ли?

Тя го познаваше добре и знаеше, че той получава винаги това, което пожелае. А сега ѝ разкриваше черта от характера си, за която тя дори не подозираше. Нежно пое ръката му и я постави върху издутия си корем. Очите му се разшириха от учудване щом усети движенията на бебето.

Все още на колене, той се приближи, обгърна я с ръка и продължително се вгледа в очите ѝ.

— Толкова си красива, Бет! — прошепна Чарлз. — Никога не си била толкова красива, колкото в този момент. — После се засмя — Ето! Рита пак! Нищо чудно, че те държи будна по цели ноци! Ние непрекъснато си мислим за бебето като за момче. Кажи ми, ще бъдеш ли разочарована, ако се окаже момиче?

Бет поклати глава. Интимността на момента я правеше уязвима и безмълвна, но все пак успя да промълви:

— Не. А ти?

— Разбира се, че не.

Думите му отекнаха в съзнанието ѝ и придобиха друг смисъл. Разбира се, че не... Та нали той вече имаше син! В мига, в който си го помисли, Чарлз каза нежно:

— Тази нощ искам да спим заедно, искам да усещам в прегръдките си теб и детето ни. Сърцето ми спря да бие, като те видях на пръсти върху това малко столче. Искам да съм сигурен, че тази нощ няма да ти се случи нищо лошо...

И преди тя да успее да протестира, Чарлз я вдигна на ръце и я отнесе до голямото двойно легло в господарската спалня, което не бяха споделяли вече цяла година.

Бет премигна, за да прогони сълзите и зарови глава във възглавницата, която ухаеше на одеколона му. Чувстваше се така, сякаш се завръща у дома след дълго отсъствие. Той никога не бе искал позволение от нея, за да направи каквото и да било...

Това, че я откри покачена на онова столче, протегнатата, за да достигне пакетите, сигурно бе съживило спомените за катастрофата, която бе причинила аборта ѝ. Това навярно беше пробудило и чувството му за вина, което той не биваше да изпитва.

Усети, как леглото се огъна под тежестта му, почувства ръцете му върху тялото си и се отпусна в прегръдките му. Успокояваше я

мисълта, че това е само за една нощ. Утре нещата щяха да бъдат същите като вчера. Не можеше да бъде иначе...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бет се събуди рано. Усети, че е сама в огромното легло. От месеци насам не бе прекарвала по-спокойна нощ. Изправи се и се подпря на пухените възглавници.

Щастлива усмивка озари лицето ѝ, но тя се насили да я потисне, като си каза: „По-спокойно“.

Мислите ѝ пърхаха като пеперуди. Надеждите и възжеланията ѝ я караха да се чувства радостна и влюбена. Тази нощ Чарлз бе показал, че все още държи на нея. Дори и да не беше Зана, Бет бе негова съпруга и майка на бъдещото му дете. Те бяха черпили енергия и сила от близостта си, въпреки решението да останат съпрузи само по документи, без да се докосват. Какво щеше да стане по-нататък?

Дневната светлина опитваше да се промъкне в стаята през тежките плюшени завеси, но Бет искаше да остане в леглото, докато подреди мислите си.

Сигурно щеше да се наложи да проведе дълъг и сериозен разговор с Чарлз. Ако успееха спокойно да поговорят за Зана, сигурно щяха да постигнат някакво разбирателство...

Може би това, че Зана го бе напуснала за втори път, бе отрезвило Чарлз. Дано да е така! Тогава Бет и Чарлз щяха да имат общо бъдеще. По-рано тя се бе страхувала да го разпитва за отношенията му със Зана — защо да се подлага на унижения? Нежното му държание през изминалата нощ обаче ѝ бе вдъхнало увереност. Вече беше достатъчно смела, за да обсъдят откровено положението.

На вратата се почука и госпожа Пени влезе с подноса със закуската. Сияеща, Бет я поздрави с добро утро.

Всъщност тя се чувстваше по-обнадеждена от всякога, дори повече, отколкото през първите месеци на съвместния им съпружески живот, когато бе убедена, че ще го накара да я обикне. Сега не искаше невъзможното — само трябваше да постигнат ново разбирателство. Беше изпълнена с надежда, че ще успеят отново да положат основите

на брака си и в крайна сметка да сътворят нещо, което имаше сила и стойност.

— Ще закусите в леглото и ще останете тук до обяд. Заповед на Чарли. — Икономката постави подноса пред Бет и отиде да дръпне завесите. — Той отиде до банката и каза, че ще се върне за обяд, а вие през това време трябва да си почивате. И в тази връзка искам да кажа, че се радвам да ви видя на мястото, което по право ви принадлежи. Може и да е много модерно, но не смятам, че съпрузите трябва да спят в отделни стаи. Да изядете всичко до троха и да си изпиете целия портокалов сок! — нареди госпожа Пени, преди да излезе.

Бет остана сама и се наслади на бърканите яйца с бекон и препечените филийки.

Помисли, че госпожа Пени е много прозорлива — бе свързала бягството ѝ с появата на Зана през юни. Не бе направила опит да скрие неодобрението си, когато отбеляза приликата между Хари и неговия баща.

Бе живяла в Саут парк толкова дълго време, че смяташе себе си за член от семейството и не се страхуваше да каже това, което мислеше.

Бет отмести подноса и се измъкна от леглото. Да си спомня миналото не бе най-добрият начин да гради планове за съвместното им бъдеще с Чарлз. Те имаха нужда от един разговор — тя щеше да му каже, че има желание да забрави всичко лошо, което се бе случило досега и че ще се опита да придаде нов смисъл на брака им.

Толкова усилия бе положила, за да спре да го обича и бе повярвала, че е успяла! Но проявата му на нежност и загриженост ѝ бе дала да разбере, че е на грешен път. Да спре да го обича, за нея бе равносилно на смърт!

Сякаш за да засили надеждите ѝ, времето бе слънчево. Навън беше истинска пролет. Бет нямаше желание да се захваща с работа, нито пък да си почива, както бе посъветвал Чарлз. Затова наметна леко палто и излезе навън.

Духаше лек хладен вятър, но слънцето грееше, а небето бе синьо, изпъстрено тук-таме с пухкави бели облаци. Щеше да мине цял месец, преди дърветата да се разлистят, ала по поляните вече се бяха показали диви нарциси.

Бет реши да откъсне няколко стръка и да ги подреди във вазата. Това занимание щеше да убие времето до завръщането на Чарлз и до провеждането на разговора, който тя очакваше с такава надежда. Тръгна по чакълестата алея, но една яркочервена спортна кола я накара да отскочи встрани.

Наедрялото тяло направи подскока ѝ тромав, тя се спъна и падна. Почервеня от гняв и унижение, изправи се и започна да отупва полепналата по коленете ѝ мръсотия. Погледна към колата, която тръгна назад и спря точно до нея.

През страничния прозорец Бет видя няколко скъпи куфара, хвърлени на задната седалка, а зад волана — дама в смарагдовозелен костюм, която тъкмо излизаше от колата.

— Счупих всички рекорди за скоростно каране от Хийтроу дотук, и отгоре на всичко налитам на теб на собствената си алея! С твоите слонски размери би трябвало да те забележа отдалеч. Докато бях бременна с Хари, аз не бях толкова дебела! — Две големи очи с тежък грим огледаха Бет. Като забеляза петната от пръст по палтото ѝ, Зана попита: — Не си се ударила, нали?

Бет тръсна глава нетърпеливо и не обърна внимание на рязката болка, която я преряза. Зана отново се бе върнала! Случило се бе това, от което толкова се страхуваше!

Дали Чарлз щеше да устои на чара ѝ?

Докато Зана заобикаляше колата, Бет затвори очи, а когато ги отвори отново, я видя точно пред себе си. Съперницата ѝ прокара яркочервените си нокти през червеникавата си грива.

Хари не бе с нея. Бет нямаше да попита къде е малкото момче. Единственото, което успя да каже бе:

— Хийтроу ли? Доляла си от Франция?

Чарлз със сигурност не знаеше за това. Дали щеше да бъде толкова смаян и притеснен от неочакваното пристигане, колкото бе и самата Бет?

— Всъщност пристигам от Испания. Последните няколко месеца бях там.

Бет се зачуди при кого ли бе оставила малкото момченце, само и само за да последва неудържимия си порив и да види отново Чарлз. И не само да го види, а да докаже на себелюбивата си природа, че щом се появи, той ще бъде неин... На грижите на някоя испанска гувернантка,

отговори си тя наум. Идеше ѝ да закрепчи от болка. Всички знаеха за дивата страст на Чарлз към Зана. Но той все пак бе достатъчно разумен, имаше силна воля и нямаше да позволи тя да си играе с него по този начин. Разбира се, че няма, опитваше да се убеди Бет.

Зана повдигна театрално рамене и каза:

— Твърде екзотична съм за климата в Англия. Качвай се в колата, ще те закарам до къщата.

Бет отказа със студен глас:

— Предпочитам да ходя. Защо си тук? — Сви устни презрително.

Зана отвърна предизвикателно на погледа ѝ и отговори веднага:

— Господи, ама че си кучка! Нищо чудно, че Чарлз... Всъщност... — Сви рамене, явно довърши мисълта си наум, а после допълни на глас: — Гледаш ме така, сякаш си видяла някакво влечуго. Твоя си работа. Този поглед ми е познат още от юни. Скоро ще разбереш защо съм тук.

Тя обърна гръб и тръгна към своя ягуар. В този момент се появи роувъра на Чарлз и Зана се спря.

— Чарлз, скъпи! — Зана се втурна с протегнати ръце към спрялата кола.

Бет замръзна на място. Имаше чувството, че ще се задуши от гняв.

Чарлз излезе и затръшна вратата на колата. Хвърли бърз питащ поглед на жена си. После с усмивка, озарила строгите черти на лицето му, вдигна ръце, за да прегърне стройната фигура в зелен костюм.

Ревността преряза Бет като нож. Не можеше да остане край тях нито секунда повече. Не искаше да ги вижда, но все пак чу щастливото бърборене на Зана:

— Скъпи, върнах се! Не е ли прекрасно? Целуни ме!

Бет не можеше да повярва на ушите си. Нима кошмарът започваше отново? Щом се появи Зана, иначе улегналият и сериозен Чарлз Севидж, се превръщаше в заслепен от любов ученик. Бет не можеше да понася това. Ето защо, преборвайки се с моментното си прилошаване, насили треперещите си крака да я поведат към къщата.

Щеше да му даде да разбере, ако само за момент успееше да остане насаме с него! После щеше да го напусне. Нямаше съд на света,

който щеше да реши дело за опекунство в полза на мъж с подобно поведение!

Щом стигна салона, тя затвори голямата врата зад гърба си и стисна зъби, за да се овладее. Само гневът можеше да спре напирещите в очите ѝ сълзи.

Всичките ѝ глупави надежди за щастливото бъдеще бяха запокитени в праха само защото Зана Хол бе решила да се появи отново!

Ето докъде стигаше нежността и загрижеността на Чарлз! Другата жена трябваше просто да му се усмихне ослепително и той забравяше всичко останало — съпругата, задълженията, брачния си обет!

Тъкмо бе стигнала до средата на стълбището, когато рязка болка я накара да се превие на две. Чу от долния етаж притеснения глас на госпожа Пени:

— Какво има, добре ли сте?

— О, да — отвърна Бет и едва успя да си поеме дъх. Внимателно седна на стъпалото. — Мисля, че... бебето е на път...

— Без паника! — Госпожа Пени остави на една маса купчината чаршафи, които носеше. — По-добре да се роди по-рано, отколкото да закъснее. И къде се мотае този ваш съпруг?

— Нямам и най-малка представа. — По-добре да излъже, отколкото да признае срамната истина, че в този момент той прегръща друга жена точно пред дома им.

— Типично за мъжете — мърмореше госпожа Пени, докато се качваше по стълбите към нея. — Винаги, когато ти потрябват, ги няма, а когато не ти трябват, се мотаят в краката. Хайде, елате. — Сигурната ѝ ръка обгърна Бет и я вдигна на крака. — Обадете се на баща си. Той ще ви закара до болницата. Аз ще се кача горе, за да взема чантата ви. Не се притеснявайте.

Самото раждане не представлява голям проблем, успокояваше се Бет кисело, докато вдигаше телефонната слушалка. И без това предпочиташе да я закара баща ѝ. Не искаше Чарлз да се доближава до нея, защото изпитваше желание да го разкъса на парчета. А това би се отразило зле на кръвното ѝ.

Тъкмо натисна първите две цифри, когато я преряза втора контракция, много по-силна от първата. Тя се сви и събори телефона...

В този момент Чарлз се появи в преддверието, прегърнал Зана през кръста. Той моментално схвана положението.

Постави телефона на мястото му, взе чантата от задъханата госпожа Пени и придружи Бет до вратата на колата.

— Можеш да ме закараш само защото ще стане по-бързо — каза Бет, стиснала здраво устни. — Но след това не искам да се доближаваш до мен! — Попи с опакото на ръката си избилите по горната ѝ устна капчици пот и смело срещна погледа му. — Не бих искала да те отдалечавам от чаровното ти другарче в игрите. Сигурна съм, че двамата ще се забавлявате добре, докато ме няма!

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Ръцете му стискаха кормилото здраво и Бет усети скрита заплаха в гласа му. Но точно сега изобщо не я бе грижа как щеше да реагира той и му кресна необуздано:

— Много добре знаеш какво имам предвид! Не си ли спомняш, че чух разговора ви? — Лицето ѝ се изкриви от болка. Когато отново успя да си поеме дъх продължи: — През юни, когато тя доведе сина си в Саут парк, ти искаше да се разведеш с мен. Съгласих се да се върна при теб единствено защото бях бременна. — През тялото ѝ отново премина болезнен спазъм. — Тя те напусна за втори път, нали? О, зная, че ти каза колко е уморена от отговорността да бъде самотен родител и каква нужда има Хари от баща. И все пак те напусна втори път, нали? Надявах се, че вече ще бъдеш по-предпазлив и няма да ѝ позволиш да ти причини болка. Но не! В мига в който се появи отново, ти ставаш послушен като кученце, прегръщаш я и я целуваш! Отвращавах ме!

Чарлз я погледна мрачно и объркано. Толкова много чувства се бореха в погледа му, а тя бе твърде уморена и напрегната, за да се опита да ги разгадае.

— Това ли било? — Студеното безразличие в гласа му я смая.

Бет извърна глава и се обърна към прозореца. Вече се движеха по главния път. След пет минути щяха да стигнат скъпия частен родилен дом, в който се бе регистрирала.

— Бет...

— Не се опитвай да ми се подмазваш — кресна тя. — Не си въобразявай, че не мога да чета мислите ти. Искаш да се подsigуриш от няколко страни, но без мен вече. Все ми е едно дали Зана ще остане при теб, или пак ще те напусне. Аз няма да се върна! Не и този път!

Неизвестно защо в гърлото ѝ се събра болезнена буца, в очите ѝ напирарах сълзи. Тя премигна ядосана, защото усещаше напрегнатия му поглед от страни, а и чу как той си пое дълбоко дъх.

За миг кракът му отпусна педала на газта. Той сякаш се поколеба дали да отбие от пътя, за да се посветят изцяло на набиращата сила кавга. Но тъй като през тялото ѝ премина нов спазъм и тя извика от болка и притвори очи, кракът му натисна педала на газта отново. Единственото, което Чарлз изрече горчиво, беше:

— Ще обсъдим всичко това след ден-два. Точно сега ти предлагам да си пестиш силите. Държиш се истерично.

Сигурно е прав, си помисли Бет, стиснала очи от връхлитащата я на талази болка. Това, че най-сетне бе казала открито какво мисли за връзката му със Зана и бе изразила отвращението си, я накара за миг да забрави все по-честите родилни болки. Изведнъж в настъпилата напрегната тишина се ужаси от мисълта, че може да роди в колата. И не беше сигурна дали щеше да успее да предотврати това унижително положение...

* * *

Всъщност чак в ранните часове на следващата сутрин поставиха в ръцете ѝ миниатюрното пакетче, от което се показваше личицето на бебето. Сърцето ѝ трепна и Бет изпита инстинктивната и вечна наслада на майчинството. Тя погали нежно с пръст кадифената бузка на детето и прошепна:

— Името ти ще бъде Ейдан Джон, мое съкровище.

— Без Чарлз ли? — С леки стъпки съпругът ѝ се бе приближил и в момента стоеше на прага на отворената врата.

Бет не можеше да разгадае погледа в очите му.

— Я да видим дали ще отгатна? Ейдан, защото харесваш името, предполагам. Джон — заради баща ти. И нищо за мен, неговия баща, така ли?

Въпреки изричното ѝ желание Чарлз да не се доближава до нея, той бе настоял да остане в болницата, докато тя роди. Ако трябваше да бъде честна, би трябвало да му е благодарна за начина, по който държеше ръцете ѝ по време на нелекото раждане...

Той беше попивал потта от лицето ѝ, бе нежен и внимателен. Не се отдалечи от нея нито за миг, подкрепяше я морално и макар че сега Бет желаеше да го смрази с някоя и друга остра дума, не намери в себе си сили да го стори.

Тя бе уморена, но неизказано щастлива с детето в прегръдките си и реши да не започва отново кавга. И все пак, беше изненадана от пълната си капитулация и от нежността в усмивката си, когато премести поглед от сина към бащата и каза с дрезгав глас:

— Той ще се казва Чарлз Ейдан Джон Севидж, но ще го наричаме Ейдан, за да не се объркваме.

— О! Разбира се! — Отиде до леглото ѝ, приведе се над бебето и пое мъничките му пръстчета в своята ръка. Очите му блестяха дяволито. — Мисля, че е крайно време да си починеш, госпожо Севидж. Радвам се, че си превъзмогнала моментното си състояние на обърканост.

Тъкмо тогава влезе една от сестрите, намали осветлението, взе от ръцете ѝ спящото бебе и го сложи в малката кокетна люлка. Тя повтори като ехо думите на Чарлз:

— Почивайте сега, госпожа Севидж. Ако имате нужда от нещо, просто натиснете звънеца. А господин Севидж? — Блондинката повдигна въпросително вежди.

Където и да се появеше, Чарлз винаги предизвикваше кокетни погледи и желание у жените да флиртуват, си помисли не без ревност Бет.

— Ще остана, докато съпругата ми заспи. — Той докосна с устни страните на Бет и я погали нежно.

Колко е брадясал, си помисли тя, преди да потъне в дълбок сън.

В ранния следобед Бет седеше сред море от парникови цветя. Най-разточителният букет беше от Чарлз. Тя знаеше, че нищо не беше приключило, във всеки случай не и нейното „объркване“, както се бе изразил той.

Чарлз се бе обадил по телефона преди няколко часа. Преливаше от нежност, но тя го бе срязала с думите, че стаята е пълна с шумни гости, което си беше почти истина. Тогава гласът му се промени — той помръкна и ѝ съобщи, че ще се отбие при нея по-късно.

Родителите на Бет, а с тях и госпожа Пени, която бяха докарали с колата, вече си тръгваха и на вратата се разминаха с Алисън. Младата

майка посрещна приятелката си с огромна радост. Беше зажадняла за непринуден разговор. След задължителното надничане в люлката и ентузиазираните възгласи „о, колко е сладък!“, „ужасно прилича на теб“, Алисън ѝ връчи още един огромен букет пролетни цветя и каза:

— Имам нещо, което сигурно ще ти хареса. — Тя постави на коленете ѝ обемист пакет. — Тази сутрин го получих в агенцията. Към него имаше и придружително писмо, така че знам какво е. Хайде отвори го!

Оказа се, че това бе последната книга на Уилям, върху която бяха работили заедно през лятото. Зачервена от неудобство, Бет прочете картичката: „Ако някога търсиш работа или имаш нужда от каквото и да е, не се колебай, обади се. Аз ще бъда винаги тук. Твой Уил“.

— Много мило от негова страна!

В този момент влезе Чарлз и след думите:

— Здравсти, Алисън. О, някой е изпратил книга на Бет! — Той зачете напрегнато картичката. Очите му потъмняха. Захвърли я на леглото, прекоси нервно стаята, приближи се до люлката и се надвеси над нея.

Бет знаеше, о, колко добре знаеше какво точно прави той в този момент и побеля от яд. Без да се съобрази с присъствието на Алисън просъска:

— Ако се опитваш да откриеш някаква прилика с Уилям, безсмислено е. И само, ако посмееш да споменеш нещо относно тестове за бащинство, ще те убия!

Той се завъртя на пети. Привлекателен в тъмния си костюм и чаровно мъжествен, но с каменно лице, той се приближи към леглото ѝ и изстреля студено:

— Пести си усилията! Твоята реакция на обвинението ми тогава във Франция, бе достатъчна като доказателство. Ако имах и най-малкото съмнение, кракът ти никога нямаше да пристъпи прага на моя дом.

Алисън сконфузено промърмори:

— Е, аз май трябва да тръгвам вече, бързам. — И се измъкна от стаята.

Никой не ѝ обърна внимание.

— Ах, колко доверчив си бил! — злобно възкликна Бет.

— Явно. Бих се радвал, ако и ти добиеш тази черта от моя характер.

Бет тъкмо отвори уста, за да нададе вой на протест, но Чарлз сложи длан върху устните ѝ и мрачно я предупреди:

— Не казвай нищо, преди да си ме изслушала.

Той отиде до вратата и закачи от външната страна на дръжката табелката: „Не ни безпокойте“. Изтегна се на леглото до нея, без да обръща внимание на бурно надигащата се ярост в погледа ѝ.

— Напразно се опитвах да си обясня мотивите, заради които ти хрумна глупавата идея за пробна раздяла...

— Това бе едно от най-разумните неща, които съм правила в живота си.

Не можеше да ѝ забрани да говори. Така ѝ се искаше той да се махне от леглото! Бе твърде близко и я привличаше до примаяване. Затова тя продължи необуздано:

— Не се бе приближавал до мен от месеци. Бих могла да мина за някоя наемателка, за абсолютно чужд човек. Ето колко се интересувах от мен!

Погледна го яростно и скръсти ръце на гърдите си. Още не бе свършила, тъкмо напротив, сега започваше!

— Вече ти обясних защо — каза Чарлз с толкова мъка в гласа, че сърцето ѝ трепна. — Ако само знаеше колко виновен се чувствах, нямаше да говориш глупости.

Въпреки всичко случило се, въпреки Зана и детето ѝ, Бет усети, че в този момент Чарлз е искрен. Не можеше да сбърка болката в гласа му. И забележката ѝ наистина бе неуместна. Затова тя опита да се оправдае по някакъв начин.

— Как бих могла да узная за чувството ти на вина, след като не ми беше казал? Ако признанието ми може да ти помогне, искам да ти кажа, че и аз изпитвах вина. Ти се бе оженил за мен, за да имаш наследник. Чувствах, че съм те предала по някакъв начин. А съзнанието, че не мога да забременея отново ме караше да се чувствам като ненужна вещ...

Изведнъж той се извърна в леглото и вдигна брадичката ѝ с ръка, за да я накара да го погледне.

— Ти бе длъжна да ми кажеш... Грешка! И двамата трябваше да си поговорим. — Погледът му омекна. — Опитвах се да ти обясня

сутринта, че не можех да разбера мотивите ти, когато ме напусна. Поне до вчера, когато избухна така истерично на път за болницата.

— Истерично ли? — Извика тя и заекна, жегната от думата. — Сигурно и ти щеше да изпаднеш в истерия, ако се притесняваше дали ще успееш да родиш когато трябва, и то на подходящото място. — Нещо повече. Сигурно доста щях да се обезпокоя дали се справям добре с живота.

Устните ѝ трепнаха. Неволно помисли, че да изоставиш съпруга си е дяволски сериозна работа и колкото и чудно да беше, това я плашеше. Тя въздъхна. Почувства се сериозна, отрезвена и въпреки кротко спящото си детенце, много самотна.

Тогава Чарлз каза:

— Едва когато те чух да дрънкаш някакви безсмислици от рода на това, че Хари бил мой син, картината, ми стана ясна. Я ми кажи какво точно чу тогава?

Безсмислици ли? Сърцето на Бет се качи в гърлото ѝ. Та нали бе чула точно това, което те си бяха казали? Той не би могъл да изопачи фактите, а сигурно и не би искал да го прави. Бет навлажни с език пресъхналите си устни и каза с обвиняващ дрезгав глас:

— Тя те нарича „скъпи“!

— Това ли е всичко? Тя се обръща към всекиго със „скъпа“. — Той легна по гръб и затвори очи, сякаш бе напълно отегчен от разговора.

Бет го побутна нетърпеливо.

— Не! Това не е всичко и ти го знаеш много добре.

Едно леко и жално проплакване откъм люлката накара Бет да скочи от леглото и да вдигне на ръце малкото протестиращо човече. После седна отново на леглото и положи Чарлз Ейдан Джон Севидж на гърдата си, за да го накърми. Чарлз нетърпеливо промълви:

— Добре, продължавай.

— Не мисля, че сега е мястото и времето да обсъждаме провала на нашия брак — отвърна Бет потиснато. Нямаше да си позволи да се размекне! Не сега. Може би утре. Но не сега.

Чарлз се обърна към нея отново и впи поглед в жадно сучещото бебе. Очите му бавно се вдигнаха към нежната извивка на устните ѝ, към мечтателно премрежените ѝ зелени очи.

— Господи, май ревнувам от собствения си син. — После продължи, като забеляза изчервяването ѝ: — Когато ми каза, че поемаш онази работа във Франция и заяви, че искаш да се разделим, щях да полудея. Знаех, че нещата между нас не вървят, осъзнавах колко силно искаш да имаме деца. Предполагах, че именно това твое желание бе обърнало нещата в моя полза и ти бе приела предложението ми за брак.

— Ти също ми каза, че искаш деца. Пълна къща с деца — напомни тя, за да се защити, а той вдигна ръка, за да я накара да млъкне.

— Желаех да имаме деца само защото знаех колко много ги искаш ти самата. Иначе единствената ми мисъл бе за теб. Искях само теб. Ако ме дареше с деца — чудесно. Но ако поради някаква причина не би могла да имаш деца, нямаше да се разочаровам или да те смятам за непълноценна, повярвай ми! Сметнах, че появата на Хари в Саут парк бе капката, която преля чашата и именно затова ти ме напусна. Аз носех отговорността, защото ти загуби бебето заради мен. А и както ни бе казано тогава от специалисти, загуби и всякаква възможност да забременееш отново. Виждах как присъствието на Хари те наранява. Но няхах смелост да те докосна, разбираш ли? От една страна, заради вината си, а от друга — защото знаех, че ако споделяме леглото, не бих могъл да се въздържа и да не те пожелаая. Имах усещането, че ти трябва време, за да свикнеш със случилото се, без да изисквам интимност от теб.

Бет обмисляше думите му. Той ѝ бе казал, че желае нея, единствено нея. Тези мисли я успокояваха. Ала изявлението му за влиянието, което идването на неговия син бе оказало, разби усещането ѝ за щастие. Разбира се, че идването на Хари я бе наранило и предизвикало у нея горчивина и ревност.

— Бях болезнено засегната, защото Хари е твой син — заяви твърдо тя, усещайки празнота в душата си. — Чух как Зана го нарече „нашият син“. Тя ти каза, че се е върнала при теб, защото момчето има нужда от баща си. Тя ти спомена също, че е дочула за провала на нашия брак. А нещата между нас наистина не вървяха, въпреки добрите ни намерения. Вероятно затова ти се бе обърнал към нея за утеха. Отгоре на всичко онази нощ ви видях заедно в детската стая, а и

госпожа Пени каза, че Хари ти е одрал кожата, което си е чистата истина и...

— Госпожа Пени винаги е смятала, че знае повече от другите — прекъсна я Чарлз и вдигна ръка, за да избърше сълзите, които се търкаляха по страните ѝ. — Не се разстройвай, любима, наистина няма смисъл. Ти ме обичаш, нали?

Дълбоката нотка на триумф в гласа му я накара да потрепери и тя само кимна, твърде погълната от чувствата си, за да говори.

Той взе от ръцете ѝ спящото дете и нежно го върна в люлката, после седна на леглото, притегли я в обятията си и промълви дрезгаво:

— Разбрах колко много ме обичаш по време на раждането на нашия син, който толкова много те измъчи. От това, което ми спомена в колата, разбрах, че не си успяла да чуеш целия разговор, както смятах, че е станало. Ако беше чула всичко, щеше да знаеш, че Хари е син на брат ми Джеймс, а не мой. Ти ме напусна, защото вярваше, че Зана се е върнала при мен, че е довела нашия син и че аз ще те отхвърля...

— Син на Джеймс?! — Бет повдигна лице с широко отворени от учудване очи. — Но тя бе имала любовна връзка с теб! Всички в околността знаеха колко страстно я обичаше...

Той приближи устни към нейните и прошепна:

— Никога не съм имал любовна връзка със Зана, а що се отнася до това, че бях обзет от страст... Наистина страстно желяех да държа Джеймс далеч от Зана.

Едно властно почукване на вратата извести за пристигането на сестрата, която не обърна внимание на табелката „не ни безпокойте“, защото тя бе предназначена само за посетителите.

— Нахранено ли е детето, госпожо Севидж? — попита тя бързо и след утвърдителното кимване на Бет го взе от удобната люлка. — Тогава е време да му сменим пелените. Трябваше просто да натиснете звънеца.

Гледайки обърнатия гръб на сестрата, която излизаше от стаята, Бет поклати глава. Нима току-що я бяха обвинили, че е немарлива майка? Може би. Но вместо да изпита негодувание, устните ѝ се извиха в мека усмивка. Тя вече обичаше малкия си син повече от всичко на света. Обичаше и баща му. Всичко, което Чарлз бе казал дотук, започваше да придобива смисъл за нея. Наистина ли всички

бяха грешили относно страстната му връзка с впечатляващата червенокоса?

— Обясни ми, моля те! — Тя се отдръпна от ръцете, които все още я притискаха плътно към тялото му.

— Май наистина се налага. — Очите му проблеснаха дяволито. — Но единственото, което има значение за мен след всичко преживяно, е, че ме обичаш.

Устните му докоснаха нежно нейните, но зад този жест прозираше дълбоко стаената му към нея страст и това я замая. След няколко дълги прекрасни минути той положи главата ѝ на рамото си.

— Да се върнем години назад... Нашето семейство винаги е поддържало приятелски отношения със семейство Хол. Бащата на Зана и моят баща са ходили заедно на училище. Тя винаги си е била хитруша — прекрасна, лъчезарна, но неподатлива на каквото и да било влияние. Тя по-скоро ме притесняваше, отколкото ме интригуваше. И тогава, преди около пет години, тя дойде да ни гостува за по-продължителен период от време. На родителите ѝ им бе дошло до гуша от нейното държание, от начина, по който тя разбиваше сърцата на мъжете. На прага им непрекъснато се появяваха разни нещастни бивши приятели и им досаждаха. Това, което те не знаеха обаче, бе, че Джеймс беше омагьосан от нея от години. Аз бях наясно с нейните многобройни връзки и не исках брат ми да мине по пътя на нещастно влюбените в нея. Затова поех нещата в свои ръце — преструвах се, че аз съм любовник на Зана. — Той прокара пръсти по гърба на Бет. Те изгаряха кожата ѝ под тънката материя на копринената нощница. Тя се разтопи в прегръдките му. Чарлз продължи:

— Всички повярваха и това бе най-глупавото нещо, което съм правил в живота си. Заради Зана отношенията между мен и брат ми се промениха. Чак сега се сдобрихме. По онова време вярвах, че правя добро, особено след като Джеймс замина за Франция и се ожени за Лиза. Зана продължи да се мотае из Саут парк още известно време и ако трябва да бъда честен, вършеше добра работа. Посрещаше гостите ми, но между другото флиртуваше с всеки срещнат. Нашето приятелство се прекъсна, когато тя заяви, че ще посети Лиза, за да ѝ съобщи, че е имала любовна връзка с Джеймс. Не е необходимо да ти казвам, че я изхвърлих от Саут парк. Казах ѝ да не помрачава повече присъствието си моя дом. Май всички повярваха, че тя ме е напуснала.

Изведнъж околните станаха удивително мили и преизпълнени със съчувствие.

— Тя е ужасна! — избухна Бет.

Чарлз отвърна сухо:

— Зана може да се държи отвратително, но смятам, че се е променила. Винаги е била своенравна и твърдоглава, ала е добра майка и, което ме учуди още повече, тя и Джеймс наистина се обичат. Ако той бе успял да обуздава темперамента ѝ от време на време, те щяха да бъдат истински щастливи.

— Значи Джеймс е бащата на Хари... — прошепна Бет, като не можеше да повярва, че най-сетне всичко си отива на мястото. — Ти си мислел, че съм разбрала всичко от дочутия разговор. Искал си да обсъдим нещата, когато двамата ми казахте, че искате да поговорим. А аз си събрах багажа и взех, че заминах. Представям си за каква кучка сте ме сметнали двамата със Зана!

— Никога не бих си помислил такова нещо, любима — усмихна се той, хвана ръцете ѝ и ги целуна толкова нежно, че ѝ и се прииска да се разплаче от щастие.

— Смятах, че си затормозена и наранена и че появата на Хари е съживила мъката ти по загубата на нашето дете. Когато ти замина, бях твърдо решен да те върна. Животът ми би изгубил целия си смисъл без теб.

— Тогава защо доведе Зана във Франция? — попита Бет, гледайки го изпитателно.

— Трябваше да намерим Джеймс. Аз разбрах за съществуването на Хари в мига, в който Зана се появи в Саут парк. Тя се опитваше да се държи както едно време — самоуверено и лъчезарно, но бе дяволски обезпокоена. Тя ми каза, че Хари е мой племенник и че след като е разбрала за смъртта на Лиза, иска да се свърже с Джеймс, но не знае къде е. Хари има право да знае кой е неговият баща, а тъй като Джеймс бе свободен, двамата със Зана биха могли да се оженят. Тя продължаваше да го обича. Нещо, в което, като се има предвид колко добре я познавам, трудно бих могъл да повярвам. Така или иначе — той сви рамене, — Хари без съмнение е син на Джеймс. Не можехме да си затворим очите за удивителната семейна прилика. Ето защо ѝ обещах да направя каквото мога. Знаех, че той все още работи в същата фирма във Франция и успях да открия следите му в едно малко

градче на юг. Но първо трябваше да намеря теб. Както знаеш, научих от Алисън къде се намираш. Обадих се на Джеймс, за да го предупредя за пристигането ни със Зана. Когато спряхме в Булон, тя много се ядоса, защото бързаше да се срещне с Джеймс. Открих те и възнамерявах да обсъдим всичко. Искях да ми дадеш още една възможност. Но нещата се изплъзнаха от контрол и май не говорихме много. Все пак знаех къде да те намеря, затова реших най-напред да помогна за изясняването на отношенията между Джеймс и Зана, после да довърша някои неотложни служебни ангажименти и най-накрая да дойда, за да те убедя в моята гледна точка.

— И каква е тя? — попита Бет, твърдо решена да забрави изминалата година. Съзнаваше, че единствено настоящето и бъдещето имат значение и за двамата.

— Искам да те науча да ме обичаш — отговори той просто. — Влюбих се в теб в мига, в който ти дойде в Саут парк като моя временна икономка. Ти беше толкова сърдечна, естествена и любеща. Не можех да повярвам на късмета си, когато се съгласи да се омъжиш за мен.

— Никога не си ми казал, че ме обичаш — укори го Бет. Добре си спомняше колко болезнено бе желала да чуе тези думи. Сега обаче всички неприятности и страдания оставаха в миналото — вече знаеше истината.

Като съзря изписалата се по лицето му изненада, ѝ се прииска да го хване за рамената и да го разтърси, заради тази чисто мъжка сдържаност, но вместо това го целуна.

— Не ти ли показвах колко те обичам? С всеки свой жест, всеки път, когато те притисках в обятията си... И когато те изпишат и се върнеш вкъщи, ще ти доказвам отново и отново, че те обичам повече от всичко на света.

Той я притегли към себе си и впи устни в нейните. Реакцията бе бурна и чувствена, ала Чарлз се откъсна от нея за миг и промълви:

— Преди да ме попиташ, ти отговарям, че Зана и Джеймс пристигат, за да съобщят новината за предстоящата си женитба.

— Стига вече с тази Зана! — възкликна Бет и нетърпеливо придърпа главата му.

Точно когато и двамата бяха загубили представа за времето, влезе строга медицинска сестра, съвсем различна от кокетната блондинка, и

обяви сухо:

— Бебето смята, че отново има нужда от храна. Вече е изкълпано, подсушено, претеглено и...

— Благодаря — прекъсна я Чарлз и скочи на крака. После пое ококореното бебе и избута сестрата навън.

Помогна на Бет да стане, обгърна я със свободната си ръка и изрече дрезгаво:

— Усещаш ли, Бет? Чувстваш ли любовта, която изпълва пространството край нас? Кълна се, че само в тази стая има любов и страст, достатъчни да накарат земята да се върти още хиляди години!

Тя съзря в очите му безкрайна любов. Мълчаливо се закле да го обича до края на живота си. Той разбра посланието, което бе твърде съкровено, за да бъде казано на глас, и впи устни в нейните...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.